

Wictor Charon

AZ ÚJ EÓN TUDOMÁNYA

* * *

TÚLvilág könyvek 2.

* * *

Copyright: Sinai Magda – 1999

Kiadta: Rockcity Kft.

1242 Budapest Pf. 315

Felelős kiadó: Szűcs

ISSN: 1417-64-59

„Minden zseni, aki korszakalkotó felfedezésekkel, újszerű szemléletmóddal gazdagította az emberi kultúrát, bölcsek és vallásalapítók, szóval minden ki-magasló egyéniség, aki hatalmas lökést adott a földi lét lassú kibontakozásá-nak, elhagyta a szokványos gondolkodás útját, és a részletek figyelembevétel nélkül, kreatív analógiákkal világította meg az összefüggéseket.” Idézett szavaival Wictor Charon, e kötet szerzője, a saját útját is „rejtjelezte”. Ez a modern hermetikus látomás, amit most első kiadásban vehet kezébe az olva-só, több mint negyven esztendővel ezelőtt született. Kevés beavatottnak volt tudomása róla, s alig néhányan olvashatták. De nemcsak a kézirat létezését fedte homály: születését is titkok övezik. Hiszen ki tudna válaszolni arra, hogy vajon miféle „sugallat” hatására született ez az egyedülálló és zseniális mű, ki adott Charonnak tudást a földi és égi létezés múltjáról és jövőjéről? Ez a kötet valóban a „jövő század regénye”, s meglehet nem is értelmünkkel kellene követnünk a benne foglaltakat: a megértésnek is lehetnek új ösvé-nyei. Talán csukott szemmel, valahol álom és ébrenlét határán kellene „látni” a szavakat, átadva magunkat egy titokzatos, lassú lebegésnek, s hagyni, hogy szavak, gondolatok és víziók betöltsenek, s visszhangot keltsenek. Ki tudja, talán ez az a misztikus út, amelyen Charon közelébe juthatunk...

Tartalom

AZ ÚJ EÓN TU DOMÁNYA	1
Tartalom	3
BEVEZETŐ	11
AZ ANYAG RABSZOLGASÁGA	11
ÚJ IGÉNYEK	12
EXTENZIONALIZMUS	13
A HIPERKOZMOSZ	15
KERUBI TUDAT	16
A HÁROM DIMENZIÓRENDSZER	17
A DEFINÍCIÓK CSÖDJE	19
KANT ÖTÖDIK KATEGÓRIÁJA	19
ÚJ TU DOMÁNYOK	21
AZ ÚJ EÓN LOGIKÁJA	23
KORSZERŰ PEDAGÓGIA	24
KREATÍV RECEPCIÓ	25
I. HERMES TRISMEGISTOS REDIVIVUS (Modern hermetikus látomás)	27
A VILÁG NAGYKORÚSÁGA	27

ELSŐ DIMENZIÓÉLMÉNYEM _____	30
A DIMENZIÓVONAT _____	33
DIMENZIÓEXTENZIÓ _____	35
A HALÁL-FOLYAMAT ELTŰNÉSE _____	36
FEJLŐDÉS HELYETT KIBONTAKOZÁS _____	37
AZ ÚJ ATLANTISZ _____	39
DIMENZIÓÖNTUDAT _____	39
EXCENTRIKUS TORZIÓ _____	40
DIMENZIÓTRANSZFORMÁTOR _____	41
SOROZATTUDAT _____	42
A TUDATÁLLAPOTOK KIEGYENLÍTŐDÉSE _____	44
DIMENZIÓMANVANTARA _____	45
II. OKKULT ÉRZÉKSZERVEK FIZIOLÓGIÁJA _____	46
A VILÁG ÉS AZ ÉRZÉKSZERVEK _____	46
BIOLÓGIAI VILÁGKÉPEK _____	48
AZ ÉRZÉKSZERVEK SZÁMA _____	50
OKKULT SZERVEK _____	54
A HIPERESZTÉZIA, MINT PATOLÓGIÁS JELENSÉG _____	55
IRÁNYÍTOTT HIPERESZTÉZIA _____	57
AZ ÉRZÉKSZERVEK FEJLESZTÉSE _____	58
AZ ÉRZÉKELÉS MÉLYSÉGI FOKOZATAI _____	60

ÉRZETEK A HETEDIK EZOTERIKUS FOKON TÚL	61
APPERCEPCIÓ KÜSZÖB, SZENZUÁL KÜSZÖB, ENERGIA KÜSZÖB	63
A KÜSZÖBÉRTÉKEK TÖRVÉNYE	64
A LÁTÁS KÉPZÉSE	65
IMAGINÁCIÓ	67
HALLÁS ÉS BELSŐ HALLÁS	68
A SZAGLÁS MÁGIÁJA	69
ILLAT ÉS EMLÉKEZÉS	70
ILLATSZEREK, MINT A MÁGIA ŐSKÉMIÁJÁNAK BÁZISAI	71
AZ ILLATOK METAFIZIKÁJA	71
ILLATOK A PSZICHOMETRIÁBAN	72
TELEESZTÉZIA	73
ÚJ TERÜLETEK	74
1. ELEKTROMOS SZERVEK	74
2. BIOMAGNETIKUS ORGÁNUMOK	76
3. MENTÁLIS KONDENZÁTOR	76
4. PSZICHIKAI PROJEKTOR	77
5. ÉTER AKCELERÁTOR	77
6. DIMENZIÓSZŰRŐ	77
7. PSZICHONGENERÁTOR	78

8. IDEONOSZCILLÁTOR	78
9. INTENZITÁSREGULÁTOR	79
10. DIMENZIÓTRANSZFORMÁTOR	79
11. NEURONTELESZKÓP	79
12. AURAANTENNA	80
13. ÉRZÉKSZERVEK ÉS MAGASABB VILÁGOK	80
14. DIMENZIÓÁTLÉPÉS	81
15. TUDATHANGOLÁS	81
16. DEMATERIALIZÁCIÓ	82
17. IDEONHIDAK TÁVOLI DIMENZIÓK FELÉ	83
18. A MATÉRIA EMLÉKEZETE	83
19. SZATTWIKUS FÉNYSZILUETTEK	85
III. MÁGIKUS INTENZITÁSTAN	90
AZ ÉRTÉKELÉS MÉLYSÉGI FOKOZATAI	90
VÉRTELENÍTÉS ÉS HIPERFUNKCIÓ	95
FREKVENCIASZABÁLYOZÁS	100
BIOTÓNIA	106
IZOMFESZÜLTSG, IDEGFESZÜLTSG	108
AZ INTENZITÁSREGULÁCIÓ BEIDEGZÖDÉSE	111
TÁVOLI DIMENZIÓK HULLÁMHOSSZA	113

KOMPRESSZIÓ JÓGA	114
A TENZIÓFOKOZÁS VESZÉLYE	116
VILÁGKÉP ÉS BIOTENZIÓ	119
PSZICHIKAI KOORDINÁTÁK	121
IV. MÁGIKUS DIMENZIÓTAN	123
A TÉRPOTENCIÁK REJTETT ÉRTELME	123
DIMENZIÓENERGETIKA	127
AZ ÚJ EÓN JÓGÁJA	130
AMI AZ AKÁSHA PRAXIS HELYÉRE LÉP	135
KOZMIKUS SÍKOK	136
AZ IGAZI IDŐGÉP	137
LÉTSÍKELEMTAN	138
ELEKTROMAGNETOLÓGIA	139
A CSILLAGOK ÚTJA	140
ELMÚLT VILÁGOK TERVRAJZAI	141
KOZMOBIONTÁK	144
ÉTERVILÁGOK, ASZTRÁLKOZMOSZOK, MENTÁLUNIVERZUMOK	145
AZ ÉLŐLÉNYEK TUDATINTEGRÁCIÓJA	147
DIMENZIÓALVÁS	149
DIMENZIÓSZŰKÍTÉS ÉS -BŐVÍTÉS	151
PRIMÉR ÉS SZEKUNDÉR VÁLTOZÁSOK	151

GYAKORLATOK AZ IDŐFOLYAM MÓDOSÍTÁSÁRA _____	152
A TÉRKÉPZETEK MEGVÁLTOZTATÁSA _____	156
FIZIKAI IDŐ, PSZICHIKAI IDŐ, METAFIZIKAI IDŐ _____	158
MATERIÁLIS TÉR, ASZTRÁLIS TÉR, SZATTWIKUS TÉR _____	159
MÚLT, JELEN ÉS JÖVŐ ILLÚZIÓJA _____	160
DIMENZIÓINKARNÁCIÓK _____	160
LÉLEKPERMUTÁCIÓ, IDENTIFIKÁCIÓ, IDEONELASZTIKA _____	162
DIMENZIÓMEGVÁLTÁS _____	164
A PRAXIS VEZÉRFONALA (Szutra epilógus) _____	166
V. POLIDIMENZIONÁLIS VÍZIÓ _____	171
DIMENZIÓRASZTEREK _____	171
SZÉTESETT KOORDINÁTÁK _____	175
PERIODIKUS SÍKLÁTÁS _____	178
SZINKRON ÉSZLELÉS _____	179
ÚJ LEHETŐSÉGEK AZ IDŐ KITERJEDÉSE FELÉ _____	180
A TÉRSZEMLÉLET SZINKRONIZMUSA _____	184
A BIOSZ DIMENZIÓINTEGRÁCIÓJA _____	185
AZ UNIVERZUM SZINKRONRENDSZEREI _____	186
MENTÁLIS IMMERZIÓ _____	188
VITÁLIS FREKVENCIASZABÁLYOZÁS _____	191
FÉLANYAGI DIMENZIÓFORMÁK _____	192

IDEOMETRIA	193
VI. CSILLAGÁSZATI FILOZÓFIA	194
A CSILLAGÁSZAT MÚLTJA ÉS JÖVŐJE	194
MÁGIKUS CSILLAGTUDOMÁNY	200
DIMENZIÓCSILLAGÁSZAT	205
MIK A CSILLAGOK?	212
AZ ÉGITESTEK AXIÓMÁI	217
KOZMOBIOLÓGIA	222
EGYSZERŰSÉG ÉS KOMPLIKÁCIÓ	227
A CSILLAGOK METAFIZIKÁJA	234
NÉZŐPONTOK SZINTÉZISE	237
TÉR-, IDŐ- ÉS ERŐKOORDINÁTÁK	239
A MATEMATIKA ELTÖRLÉSE	242
AMI A MATÉZIS HELYÉRE LÉP	248
HOMO TRANSZDIMENZIONÁLIS	252
UNIVERZÁLIS CSILLAGÁSZATI AXIÓMÁK	254
AZ ÚJ EÓN MŰSZEREI	256
A TÉRMOTOR	260
TENDENCIA OSZCILLÁTOR	268
A VILÁG MÉLYSÉGI TAGOZÓDÁSA	269
KOORDINÁTÁK KELETKEZÉSE	270

NEOLÓG MÉRTÉKEK _____	271
TRANSCENDENS MILIÓK _____	274
KOZMIKUS TUDATTARTALMAK _____	275
AZ IDEONKOMPLEXOR _____	279
UTAZÁSOK A PSZICHON UNIVERZUMÁBAN _____	281
IDEONGALAKTIKÁK _____	283
LÁTHATATLAN ELEMEEK KOMBINÁCIÓI _____	286
VILÁGSZIGETEK HASZNA _____	287
ESZMEKÖTEGEK KOHÉZIÓJA _____	288
A TUDOMÁNYOK REDUKCIÓJA _____	289
SZATTWIKUS KVALITÁSOK, MINT LÉTCÉLOK _____	290
AZ UTOLSÓ KOZMIKUS VÁLTOZÁS _____	291

BEVEZETŐ

AZ ANYAG RABSZOLGASÁGA

A Vízöntő Korszak karaktere nemcsak a fizikai síkon indít el forradalmi változásokat, hanem a gondolkodó emberiség, főleg pedig a tudományos alapon kutató okkultista számára jelent gyökeres változást.

Aki nem ismeri fel ennek a tökéletes mentális átállításnak szükségességét, aki a múlt kitaposott ösvényén halad (csupán itt-ott javítva valamit az elavult világképen), az sohasem ismerheti meg a Kozmosz polidimenzionális szerkezetét.

Napjainkban az anyaguralom korszakát éljük, nagy tömegek a matériát emelik ol-tárra, annak minél teljesebb birtoklásáért folytatnak élet-halál harcot. Az embereknek alig jut lélegzetvételnyi idejük azoknak a problémáknak a megoldására, melyek csak a nyugalmas szemlélődés és befeléfordulás periódusaiban tudnak kibontakozni. A hajszoltság és a munka megszállottjai azonban fájdalmasan érzik ezeknek a végső kérdéseknek fenyegető, bujkáló, örök jelenlétét. Az ember hármas életében a fizikai

lét fenntartása annyi erőt emészt fel, hogy legfeljebb az individuum démoni énje tevékenykedik az érzelmek síkján, a sztereotip szeretet-gyűlölet ellentétek végletei között ingadozva. Persze ezt az asztrális funkciót is erősen befolyásolja az anyagi lét százféle, nem éppen felemelő nézőpontja.

ÚJ IGÉNYEK

Vannak azonban olyanok is – talán többen, mint ahogy a felületes szemlélő gondolná –, akiket túlszervezett létformánk nyugtalan sürgés-forgása nem elégít ki, a testi ki-merültség nem képes a nyugtalanul kutató szellemet meggátolni abban, hogy keresen, kutasson, értelmezni próbálja azokat a jelenségeket, melyek látszólag céltalanok. Akik nem tartoznak a metafizikai szükségnélküliségben szenvedők népes kasztjához, nem is szenvednek kozmikus tériszonyban. Ezek a kevesek belső feszültséget éreznek, elégedetlenséget. azzal, amit az élet nyújt nekik, és kietartóan keresik a kiutat. abból a labirintusból, mely látszólag sehova sem vezet, csupán az anyag felhasználásának és pusztulásának szomorú színjátékát mutatja. A tudományos kutatás, melynek hivatása a természet jelenségeinek feltárása, tágabb világkép kialakítása, nem

képes megfelelő élményanyagot nyújtani a komoly keresőknek. A „hivatalos tudományok” művelői, tudósai ugyanis, egy-két zseniális koponyától eltekintve (Einstein, Eddington, Heisenberg) régi utakon haladnak, elavult eszközökkel akarják felmérni azt a teljes Univerzumot, mely minden ilyenfajta megközelítésből kivonja magát.

A vallások más oldalról közelítik meg a végső kérdéseket, de nem jobb eredményre jutnak, mint „ellenfelük”, a természettudós. Az eredeti ezoterikus szemléletet az egyház dogmatikája elhomályosította, és tanításai ma a Vízöntő korszak emberének szellemi igényével rendelkező tömeget nem segítik világképe kialakításban. A hittételek, az egyház morálkódexe csupán szűk területen oltják a szomját. Azok, akik a tiszta szellem távlatait és régióit keresik, magányosan és vakon botorkálnak. Nem találják meg azt a szemléletmódot, mely a modern tudományos gondolkodás és az ősi szent mítosz intuíció jellegű szintézise.

EXTENZIONALIZMUS

Tudomány és vallás útjai egyformán elégtelennek bizonyultak a nagy szellemi forradalmat jelző Uránusz korszakban, mivel az a szemszög, melyből a világ és az ember,

a Biosz és a Kozmosz szinte végeláthatatlan jelenségsorozatát szemlélik, szűk, és ezért tökéletlen minden régimódi értelmezési kísérlet.

Az Új Eónban újjá kell teremteni a gondolkodás módját, mivel ez az egyetlen lehetőség, hogy a teljességeket nem érzékelhető Kozmoszt, mely se nem három, se nem négy, hanem sok dimenziós, megismerhessük.

Ha az Új Ember öntudati tevékenységét megkíséreljük leírni, a leírás módjának más természetűnek kell lennie, mint a múltban volt. Mivel a jelenségek több dimenzióban és különféle koordináta-rendszerekben történnek, ezeket a nagytávlatú összefüggéseket csupán úgy közelíthetjük meg, ha a vizsgálat módszere és a logikai rendszer ennek megfelelően változtatható, és rugalmasan alkalmazkodik a több dimenzióban létező megnyilvánulási formatendenciák közé.

Minden zseni, aki korszakalkotó felfedezésekkel, újszerű szemléletmóddal gazdagította az emberi kultúrát, bölcsek és vallásalapítók, szóval minden kimagasló egyéniség, aki hatalmas lökést adott a földi lét lassú kibontakozásának, elhagyta a szokványos gondolkodás útját, és a részletek figyelembevétele nélkül, *kreatív analógiákkal* világította meg a nagy összefüggéseket. Az érzékelhető Kozmosz felületi vizsgálatához a klasszikus logika erőteljes segítőeszköze a megismerésnek a magasabb spi-

ráljárathoz tartozó vizsgálódás számára, ám amikor a természeti erők mögött ható szellemet kutatjuk, ez nehézkes bilincsnek tűnik.

Az Új Eón emberének gondolkodásmódja, logikai rendszere a régebbi, pontról-pontra haladó érvelés számára „rapszodikusnak” tűnik, mivel egyes logikai lépcsőfokokat kénytelen átugrani. A jelenkori dialektikával lehetetlen ugyanis olyan tárgyalási formát találni, melyben ez a hatás kiküszöbölhető. *Ennek az újszerű szemléletmódnak és a vele járó közlésformának fő szempontja az univerzális szintézis nagytávlatú összefüggésének felkutatása, bemutatása fent és lent, makrokozmosz és mikrokozmosz között.* E törekvésnek természetes következménye, hogy nagytávlatú átmeneteket fogadunk be mélység és felszín határterületén. Korunkban csupán a gondolkozók elitje ismeri fel bizonyos mértékben ennek a dimenziómélyítésnek a szükségességét.

A HIPERKOZMOSZ

A Kozmosz első látásra – a természettudomány ma ismert szemléletében – csupán önkényesen választott vetületeket mutat. A létezés mélyebb értelme, a természeti jelenségek mozgató erőivel együtt, több, egymásra merőleges dimenzió közt oszlik

meg. A Biosz egyetlen folyamata, a fizika egyetlen törvénye sem érthető meg speciális dimenziók korlátai között. A dolgok szemléletét a földi tudás számára az nehezíti, hogy a hiperkozmosz széttagolt célszerűségi ideái olyan koordinátarendszerekben rejtőznek, melyek érzékelhetetlenek számunkra, és amelyeket régebbi, pontról-pontra haladó logikával nem közelíthetünk meg.

Az okkult iskoláztatás menetében akkor beszélhetünk először kielégítő koncepcióról az életjelenségek magyarázata során, ha a hieroszikronion, a pszichoszinkronion és az ideoszinkronion áttekintésmódjában kellő biztonságu jártasságot érünk el.

KERUBI TUDAT

Az Új Eón emberének szattwikus tudata háromféle logika egyesített szemléletével rendelkezik. Ehhez járul az időkapcsolás és intenzitásreguláció folyamata, mely az egyes érzékelési frekvenciák (korszakok) között semmi földi tempóhoz, még a gondolat gyorsaságához sem hasonlítható polidimenzionális és szintetikus meglátást (gondolkodást) tesz lehetővé.

Ez a kerubi tudatállapot főbb tevékenységének vázolója, mely a modern gondolkodó számára azért nehezen felfogható, mert a jelenlegi emberi tudat korlátolt, és csak annak kozmikus öntudattá való fejlesztése után lesz képes ezeknek a magasabb funkcióknak átélésére olyan síkon, ahol az emberi elme még tájékozódni tud. Ennek az állapotnak a megközelítéséhez szükséges a részletekből való kiemelkedés, a zavaró, elcsökevényesítő definíciók mellőzése, abból a szempontból, hogy ne gátolják a kreatív analógiák szabad! kialakulását.

A HÁROM DIMENZIÓRENDSZER

A modern ember számára idegenszerű szattwikus tudat érthetőbbé tétele céljából röviden vázoljuk a hermetikusan tanítások dimenziórendszerét.

1. *A fizikai dimenziórendszerek tér és idő mértéke szerint hatványozódnak*, tartalmuk azonban mindig tér- és időbeli marad. A szavak, melyek rendelkezésünkre állnak, gyakran megtévesztőek. Nyelvünk ugyanis az érzékelhető világ jelenségeire van beállítva, és ha a magasabb dimenziórendszerekben végbemenő történéseket próbál-

juk ismertetni, a régi fogalmak félrevezetnek, mert ideatartalmuk mindig határolt idő- és térbeli koncepcióra utal.

Ezt a nehézséget mindenkinek egyéneként kell leküzdenie, és a rendelkezésre álló terminológiát transzponálnia kell magasabb rendszerek jelenségeinek leírására, új tartalmat adva a régi szavaknak, kibővítve a szűk definíciókat a határok elasztikussá tétele által. Másik lehetőség: új szavak kreálása a tágult rendszer igényeinek megfelelően.

2. *A pszichikai dimenziórendszerekben* a psziché érzelmi regiszterei szólalnak meg. Hatásuk a mélységbe terjed, áttörve a felszín felületi szemléletét, mely a fizikai rendszer sajátja. A vonzás-taszítás impulzusai és az esztétikai szempontok formaadása közt hullámszik ennek a rendszernek az aktivitása.

3. *A mentális dimenziórendszerek* az absztrakt gondolkodás határtalan lehetőségű területén mozognak. Legfőbb jellegzetességük a részletek negligálása, illetve a belőlük való kiemelkedés, a személytelen szemlélet és a szintetikus látás. Nem elhatároló definíciókat, hanem alkalmazkodó formulákat, analógiákat használnak, szimbolikus

tendenciák szerint mérlegelnek. A gondolatkonstrukciót absztrakt erővonalak kombi-
nált és rugalmas alkalmazásával építik fel.

A DEFINÍCIÓK CSŐDJE

A különböző rendszereken belül a gondolkodásmódnak alkalmazkodni kell azok spe-
ciális karakteréhez; a régebbi, klasszikusnak mondott logika elvei gyakran merevek-
nek és használhatatlanoknak bizonyulnak.

A régi logika pontról-pontra halad, definíciókkal operál, spirálvonalban mozog.
Az egymásra következő fordulatok megállapításai és a definíciók az alsó koordináta
korlátai közt bezárulnak, szűk területre határoltak, és többdimenziós szemléletre –
éppen „definiáló” karakterüknél fogva nem alkalmasak.

KANT ÖTÖDIK KATEGÓRIÁJA

Kant „szintetikus ítélete” ma már elavult. Szerinte: „Annyi tiszta értelmi fogalom
van, mint ahány logikai funkció van minden ítéletben”.

Az Új Eónban már nem kielégítő Kant négy kategóriája,

1. a mennyiség,
2. a minőség,
3. a viszony és
4. a modalitás.

Ez az elgondolás szűk keretnek bizonyul.

Érdekes, hogy a nagy königsbergi bölcshoz maga mutatott a helyes utat, melynek szellemében a jövőben haladni kell. Híres kategorikus imperatívusza szerint ugyanis: „Csak azon elv szerint cselekedj (gondolkodj), melyre nézve akarhatod, hogy egyetemes törvény legyen.”

A Kozmosz megismerése pedig a polidimenzionális létezés figyelembevétele nélkül lehetetlen.

Az „polidimenzionális egzisztenciát” mondjuk a kanti logika ötödik kategóriájának, mely az univerzális szemlélet elmélyítését, a perspektíva tágulását teszi lehetővé, tehát par excellence egyetemes jellegű törvény

ÚJ TUDOMÁNYOK

A hermetikus kutatók már napjainkban is újszerű utakon járnak. Logikájukat rugalmassá téve, értelmük alkalmassá válik arra, hogy az érzékfölötti Kozmosz jelenségeit magasabb szintézisbe foglalják. Ez az erőfeszítés – eltekintve a konkrét eredményektől – oda vezet, hogy a Kozmosz jelenségeinek mindig újabb, rejtett részletei válnak érthetővé, új kozmogónia-elemek lépnek be az emberiség tudatába. Ily módon szellemi hiperszerveink állandóan differenciálódnak, és többdimenziós ismeretek lehetősége nyílik meg.

Még nem ismert, teljesen új tudományágak vannak kialakulóban. Csupán egynéhányról teszünk említést annak alátámasztására, hogy az Új Eón szellemi forradalma máris megindult, és a kutatás olyan irányban halad, mely a polidimenzionális világkép kibontakozását készíti elő.

Ilyen új tudományok például:

A *funkcionológia*, mely a természet funkciói mögötti tapasztalatot vizsgálja, a funkciók memóriáját tárja fel. Ezáltal a mechanizmus-működések céljára vet világosságot.

A *telegenetika* az asztrológia hipermodern koncepciója, mely a térben igen távol lévő objektumok egymásra való hatását figyeli. Ide tartozik a távolbanemzés ősi problematikája.

A *dimenzió alaktan* tanítása szerint minden esemény reliefje egy magasabb dimenzióban lejátszódó történésnek. Ezekből világossá válik, hogy a földi cselekvések magasabb dimenziók jelenségeihez kapcsolódnak, sőt gyakran onnan nyerik értelmüket.

A *mikroesztétika* a Kozmosz működését a mikrokozmoszon keresztül vizsgálja. A kohézió esztétikai szemlélete teljesen újszerű.

A *térfrekvenciatan* a térben működő energiaspirálok szerepével foglalkozik.

Az új tudományokat művelő okkult tudósoknak fontos szerepük van: a nem érzékelhető, de létező világok megismerésére ösztökélnek. Újabb gondolatok születnek, melyek a hiperkozmosz bonyolult problémáit szintetikus rendszerbe foglalva mutatják. Ez az újszerű törekvés hídként vezet az Új Eón megváltozott szemléletmódja felé.

AZ ÚJ EÓN LOGIKÁJA

A dimenziókorszak logikai rendszere a következő:

Az első a *hieroszinkronion*, mely a psziché, a felsőbbrendű én szemléletmódja. Ebben a gondolat nem halad pontról pontra, hanem átvágja a normál logika spiráljárait. Gondolatkomplexuma megvilágosodásszerű kibontakozáshoz vezet. A hieroszinchronion mentális tevékenységével járó logikai tevékenység különleges *metafizikai érzetek* kíséretében jelzi a helyes utat.

A *pszichoszinkronion* intuíciónyszerű értékelés, mely azt a transzcendentális bizonyosságot adja, hogy helyes-e a meglátás vagy sem. Az intuíció helytállóságát mindig az igazolja, hogy a normál logika által megismert tények, illetve életjelenségek már ismert menetét jobban megvilágítja, mélyebbre hatol a lényegbe, magasabb szempontokból tárva fel a valóságot. Minden grandiózus természettudományos felismerés, így Einstein elméletének legabsztraktabb részei is hasonló természetű meglátásból születtek. Ily módon több, eddig megmagyarázhatatlan probléma nyer ellentmondásmentes magyarázatot.

Az *ideonszinkronion* nem halad pontról pontra, nem vág át spirálszektorokat, nem támaszkodik intuitív megérzésre, hanem vertikálisan kiemelkedik a részletmeglátás-

ból, és az egészet áttekintve alakítja ki ítéletét. A részletekből való kiemelkedés az alsó koordináták elhagyását is jelenti.

A látószög, melyből a jelenségeket szemléli, alapjában megváltozik: ugyanaz a jelenség többet árul el valóságos lényegéből, ha távolabbról és tágabb szemszögből nézik. Az ideoszinkronion speciális, összetett perspektívája adja meg az univerzális értékelés lehetőségét. Eszköze a kreatív analógia. Az analógia helyességét mindig a tökéletesebb eredmény igazolja. (A helytelen analógiák zsákutcába vezetnek!)

KORSZERŰ PEDAGÓGIA

Az előbbieken ismertetett kerubi szemlélet a modern embernél csupán az okkult iskoláztatás irányított meditációja és a csillagjoga extázis-állapotában válik lehetővé. Ennek a különleges mentális tudatállapotnak a közlésmódja három- és többsíkú engrammokban teljesedik ki. A szemlélő feladata az élmény „lefordítása” fogalomnyelvre.

A szavak nélkül jelentkező, közvetlen meglátásnak az az előnye a „gondolkodás” eredményeként megszövegezett tanítás felett, hogy nyelvezetük a fizikai koordináta

jelenségeiből született, és ezért a szavak tartalma időre és térre van korlátozva. Az extázis állapotában jelentkező engrammok, melyek nem szükségképpen vizuálisok, az élmény részesévé lett személy által öntendők olyan formába, hogy az egyéni tartalom általános megismerés alapja lehessen.

KREATÍV RECEPCIÓ

Minden több dimenzióban lejátszódó folyamatról szóló közlés *provokatív* jellegű. Megértése csupán úgy lehetséges, hogy ki-ki saját maga újból átgondolja (meditálja) és értelmezi a közvetített felismerést a hiero-, pszicho- és ideonszinkronion módszerével. Ilyen esetekben a passzív befogadás, a mondottak regisztrálása nem elegendő. Mindenféle ilyen jellegű koncepció megtermékenyítő jellegű, mely behull az emberek tudatába, hogy onnan újból – az egyén speciális adottságai és képzettsége szerint – kikelhessen. Az ősforráshoz való visszahatolás elmélyíti és sok esetben kibővíti az eredeti tanítást.

Hiperkozmoszikus témák csupán *kreatív és pozitív* magatartással közelíthetők meg eredményesen. Az elvetett csírákat nem szabad késsel boncolni, a termőföld meleg

nedvességére bízva indítható csak el a kibontakozási folyamat. Ez az út célhoz vezető, és a hiperkozmosz jelenségeinek megismerését eredményezi.

Az ilyen természetű tudásanyagot kizárólag egyéni erőfeszítés árán tehetjük magunkévá, kreatív, individuális munka által sajátíthatjuk el lényegét.

Ha az érzékszervekhez kötött világnézet módszerével közeledünk a hiperkozmosz jelenségeihez, soha nem mutatkozik meg számunkra az Univerzum polidimenzionális struktúrája. Amíg a hagyományos logika a fizikai síkon elősegíti a megismerést, a hiperkozmosz modern koncepciója csupán a kibővített, több dimenziós hiero-, pszicho- és ideonszinkronion logikája által válik lehetségessé.

Wictor Charon

I.

HERMES TRISMEGISTOS REDIVIVUS

(Modern hermetikus látomás)

A VILÁG NAGYKORÚSÁGA

Mindig tudtam, hogy ez a lehetőség egyszer valósággá változik. A világ megöregedett. Az események váltakozása tűrhetetlen feszültséggel töltötte meg az atmoszférát. Úgy látszott, hogy semmi sincs a helyén, a Naprendszer mechanizmusa mintha ki akart volna fordulni a sarkából. Az emberiség a felszínen még régi kedvenc foglalatosságait űzte, senki sem gondolt rá, hogy egyik napról a másikra komoly változás állhasson be a dolgok megszokott rendjében.

A beavatottak már régebben tudták, hogy a világ megérett a pusztulásra vagy a teljes felébredésre. Ezt a változást, aminek a látnokok szerint mindenképpen el kellett következnie, legtöbben háborúk, technikai forradalmak által képelték megvalósítani.

Az emberiség múltja, de a Naprendszer évmilliárdos krónikája is bőven tartalmazott emlékképeket háborúkról, világháborúkról, később planéták közötti összecsapásokról. Mikor azonban a nagy kozmikus pillanat elérkezett, a gyökeres változás nem arról az oldalról támadta meg az emberi fajta lakóhelyét, ahonnan várták.

A változás egy új dimenzió betörésének alakjában érintette a Földet. Ennek élménytartalmai inváziószerűen öntötték el a Naprendszer szűkebb koordinátáit. Leomlott egy transzcendentális fal, melynek létezéséről csak a magas fizika legkiválóbb koponyái bírtak tudomással, enélkül a fal nélkül pedig a Naprendszer planétáin semminek sem maradhatott meg többé a régi értelme. A Világ és a Biosz tényei egészen más megvilágításba kerültek egy új dimenzió szemszögéből nézve. Nem volt értelme többé háborúknak, anyaggyűjtésnek, pusztán szervi funkciókon alapuló cselekményeknek. Az új nézőpontot senki sem hagyhatta figyelmen kívül, mert a dolgok létéből fakadt.

Mindenkinek mintha még egy szeme vagy pótagyveleje lett volna, s a tárgyak nagyobbaknak látszottak, anélkül, hogy fizikai térfogatukat megváltoztatták volna. Az élőlények pedig különös láncolatokban gondolkoztak. Megváltoztak az életcélok. Önmagában véve semminek sem volt többé értelme. A jelenségeket vagy életfunkciókat csak sorozati összefüggésükben lehetett megérteni. Semmilyen funkció nem

hozhatott kielégülést, mert a dolgok mögött működő éteri energiák bármilyen szervezetbe vég nélkül áramlottak be, s az egyszer elkezdett akciót kielégülés alapján sohasem lehetett befejezni.

Ebben az új világkoordinátában a vágyakozás, de az érzéki élvezet is örökké tartatható, ha egyszer ajtót nyitottak számára. Nem lenne se vége, se hossza a problémáknak, ha részletezni akarnám azokat a jelenségeket, melyek az új Bioszban a régi Kozmosz helyét elfoglalták. Ezért csak arra szorítkozhatom, hogy megközelíthető képet nyújtsak azokról a jelenségekről, melyeket egy mentális dimenzióutazás hozott felszínre.

Abban az időpontban, amikor ez a dimenzióátszivárgás megkezdődött, még csak kevesen tudtak róla, hogy a lehetőség hamarosan univerzális valósággá nővi ki magát. Ami először csak egyetlen látnok élménye volt, aki korát megelőzte, később mindenki által tapasztalt tényé lett.

Az első világos bepillantás, illetve a dimenzió-szivattyú kezdeti primitív működése fokozatosan erősödött, ám csak az ebben az irányban különösen szenzitív individuumok vehették észre, hogy valami nagy esemény van folyamatban, mert a változás nem hirtelen történt. Az első meglátás és a végső kiteljesedés között évek ezreinek kellett elmúlniuk. Az időtartamnak azonban a kozmikus órán nincs jelentősége, kü-

lönösen ennél az eseménynél nem, mivel az eltolódás elsősorban az idődimenzió futószalagját érintette.

A Biosz magasabb fejlettségű társadalmi ettől a ponttól kezdve új időszámítást vezettek be: az új korszak mint Dimenziókorszak vált ismeretessé.

De lássuk, hogyan lépett be Szolária életébe az első tudatos dimenzióélmény.

ELSŐ DIMENZIÓÉLMÉNYEM

Abban a periódusban, mikor ebben a különös élményben részesültem, hosszabb idő óta folytatott okkult gyakorlatok töltötték be az életemet. Nem sokkal előbb a hipertér és a magas fizika problémáival foglalkoztam, azelőtt soha nem ismert irányban éle-sítve megfigyelő-képességemet, és az okkult érzékszervek, melyek már korábbi gyakorlatok hatása alatt hiperszenzitívekké váltak, váratlanul új fizikai dimenzió nyomára vezettek. Egy nap megszokott meditációsorozatot bevégezve, a következő látomásom volt.

Fiatal korom egyik lakóhelyén, abban a lakásban tartózkodtam, ahol okkult iskola-tatásom kezdődött. A lakás központi szobájában, a nyitott ablakon keresztül, egy

láthatatlan kéz vagy valamilyen erő fehér rózsacsokrot nyújtott be, hogy azt a társaságomban levő hölgyeknek ajándékozzam. A szóban forgó lakás a negyedik emeleten volt, és a rózsacsokrot csakis valamilyen transzcendentális erő nyújthatta be az ablakon, mert ezt a pontot fizikai erővel megközelíteni sehonnan sem lehetett. Mikor az ablakhoz léptem, hogy a csokrot elvegyem, kezemmel kört írtam le a csokor körül, hogy kitapasztaljam, miféle erő tartja lebegésben. Egy ponton kezem akadályba ütközött, de semmi szubsztanciális dolgot nem tudtam megfogni. Ujjaimat és kezemet mégis, mintegy jelzésszerűen, valami erőösszevonás nyomással illette, amiből arra következtettem, hogy a jelenség a dimenziómágnesség bizonyos fajtája. Ugyanakkor az az erős impulzusom támadt, hogy a fehér rózsacsokrot haladéktalanul továbbítsam rendeltetési helyére.

Azután, hogy a gondolati impulzusnak, illetve a láthatatlan forrásból származó szuggeszciónak eleget tettem, ugyanaz a sürgető hang újabb megbízatást adott.

A fürdőszobába kellett mennem, hogy vizet igyak. A fehér fürdőmedencében kékeszöld, kristálytisztá víz állt, melyből korsóval merítve innom kellett. Szomjúságom azonban nem akart megszűnni, noha literszám ittam a folyadékot, úgy, hogy a felvett vízmennyiség megítélésem szerint komoly változást kellett volna, hogy okozzon a medencében lévő víz mennyiségében, azonban sem a víz volumene, sem szomjúsá-

gom nem változott. Lassanként azonban úgy vettem észre, hogy a szomjúság impulzusában periodikus mélységek és felületi magasságok keletkeznek. A mélységi változások ritmikus ütemben követték egymást. Egyszerre csak olyan érzésem támadt, hogy az ivást csak a periodikus szomjúsági hullámvölgy stádiumában lehet abbahagyni. Egyszerre biztosan tudtam, hogy azt a szomjúságot végleg eloltani ivással nem lehet. Mikor erre a konzekvenciára jutottam, megszűnt a szomjúságom.

Ezután az előbb említett titokzatos hang tovább küldött. A régi lakás hálósobájában egy általam nem ismert, de mégis nagyon ismerős hölgygel „házastársi egyesülést” kellett végrehajtanom. Erre az előbbi víziváskor tapasztalt jelenség új és még különösebb formában ismétlődött meg. A koitusz magöntő pillanatai szinte véget nem érő hosszúságúra nyúltak, s egyre fokozódó gyönyörérzést nyújtottak. Az ejakulációnak azonban nem akart vége szakadni, és egyszerre csak, már az eszméletlenség küszöbén, az a konzekvencia vetődött akkor már szinte testen kívül lebegő intellektusom elé, hogy az egyesülésnek ezen a fokán vagy teljes uniónak vagy oszlás útján való szaporodásnak kell beállnia. Az oszlás útján való szaporodás azonban a Biosznak egy korábbi alacsony fejlődési stációja, és ez azt a gondolatot dobta felszínre, hogy ilyen formában az egész vég nélküli koitusz értelmetlenné válik. Megjegyzendő, hogy az ejakuláció eleinte még a megszokott periodikus egymásutánt követte,

melynél minden erupció hosszabb és intenzívebb volt az előzőnél. Tizenkét kulmináció-pontot számolhattam meg, ezután az intenzitás – legnagyobb meglepetésemre – visszatért a kezdeti potenciálra, és biztosan tudtam, hogy ha nem állok meg, az egész körfolyamat újra kezdődik. E gondolatomat követően megszűnt a körfolyamat, és a vezető hang útra küldött, illetve újabb élmény felé vezetett.

A DIMENZIÓVONAT

Ugyancsak a régi ház utcai frontján különös síneket és egy furcsa vonatot vettem észre. A negyedik emeletről, csúszdaszerű lejáraton, részben ismert, részben ismeretlen emberek haladtak a ház előtt álló vonat fülkéibe. Mikor egy bizonyos számú ember lement, a vonat ajtóit maguktól bezárultak, a mozdony elindult, és a sínek a vonattal együtt eltűntek. Ekkor már nem sokat kellett gondolkodnom a jelenség fölött, mert a vezető hang rövid tömondatban magyarázatot nyújtott számomra: „*Ez a dimenzióvonat, a másik part nincs messze innen.*”

A dimenzióvonat látása után élményeim akció jellege megszűnt, és felsőbbrendű énem ettől kezdve csak kaleidoszkópszerű képeket vetített elém, melyek a folyamato-

san gördülő gondolatsorok illusztrációjára szolgáltak. Tisztában voltam vele, hogy olyan világba léptem be, amely a mögöttem hagyott létforma számára egyelőre még az Idő méhében rejlik, de a látnok számára már most is élő valóság.

Úgy láttam, hogy múlt és jövő tárgyai, alakjai és eseményei egyetlen gyűjtőpontban sűrűsödnek össze. Amit szemléltem, tartalmazta mindazt, ami valamikor bevált és jó volt, de benne volt az is, ami a régi jóból és az új ismeretlenből kialakult. Ezt lehetett volna jövőnek nevezni, de a meghatározás ilyen formában sántítana, mert ezek a semmilyen ismert fogalommal meg nem határozható valóságfajták nem estek a háromdimenziós Idő síkjába.

A régi ház, ahonnan látomásaim elindultak, most valamilyen különös dimenziópályaudvar félének látszott. Az emberek, az egykori ismerősök, valamennyien furcsán viselkedtek. Úgy tűnt, hogy nekik is meglepő tapasztalataik voltak, amelyekről nem mertek beszámolni, nehogy bolondnak nézzék őket. Úgy gondolom, velük is előfordulhattak a fentiekhez hasonló élmények, amiket képtelenek voltak eddigi tudásuk alapján megmagyarázni. A természet rendje megváltozott, úgyszólván mindeütt új törvények működtek. A régi világ szinte a feje tetejére állt, ámbár külsőleg a tárgyak még mindig hasonlítottak régi formájukhoz. A különös jelenségek, melyeknek egész sorozatába láttam bele, engem egyáltalán nem leptek meg, sőt az Új Koz-

mosz törvényei kezdtek rendezett formát öltetni a fejemben. Most már azt is tudtam, mi a jelentősége a különös változásnak.

A fizikai világ felnőtt: nagykorú lett! Beállott a szellemi pubertás. Ez olyan irányú érettséget jelentett, mint mikor valamely régóta szunnyadó képesség egy szerv megérésével kibontakozik. Minden koordináta elérkezik egy olyan ponthoz, amikor új tényezők lépnek hatáskörébe, s ezek lassanként az egész rendszert megváltoztatják.

DIMENZIÓEXTENZIÓ

A világ új dimenziót kapott. Azt nem tudtam eldönteni, mindez hogyan történt, de annyi bizonyosnak látszott, hogy a szokatlan jelenségek megváltoztatták a régi világ képét. Felismerésemben ezen a ponton újabb meglepetések értek. Úgy látszott, hogy a világ koordináta térkonceptiója is változásokat szenvedett, mert a lokális tér bizonyos pontjainak érintése egyszerre egy más világrendszerbe lendítette át az embert.

Ez a világ már nem volt egységesen fizikai, hanem a pusztán rezgésszámuk által elválasztott két egyenlő nagyságú univerzum ugyanazt a teret töltötte be, s csak életani rezgéseik ütemváltozása volt más frekvenciájú. A második univerzum éppen

olyan fizikai tulajdonságokkal bírt, mint az első. A két világ közötti csereforgalom a fizikai és a szellemi élet sok pontjáról állandóan folyt.

A Tér és Idő dimenziójából átjárók vezettek egyik koordinátából a másikba. Az itt látott embereknek két lakásuk volt, két foglalkozásuk, és gyakran két partnerük is, melyeket periodikusan váltogattak a síkok cseréjével egy időben.

A HALÁL-FOLYAMAT ELTŰNÉSE

Világunkban a halál fizikai oka az, hogy a dolgok az egyik síkon elfogynak, illetve egyik dimenzióból átmennek a másikba. Az ember, élete folyamán, születésétől kezdődően erők áradnak be magasabb dimenziókból, öregkorban pedig visszahúzódnak a fizikai testből. Ez a fizikai halál oka. Az Új Világból hiányzott a halál gondolata. Eltűnt a különbség a túlvilág és a fizikai világ között. Az egyik nem annyira szellemi, a másik nem annyira anyagi felépítésűnek látszott, mint mostani rendszerünkben. A létezés két dimenzióban folyt, és az átlépés ingamozgásszerűen történt.

FEJLŐDÉS HELYETT KIBONTAKOZÁS

A jelenségeket szemlélve, hamarosan felfedeztem, hogy a fejlődés fogalma is értelmetlenné vált. Megoldódott számomra egy régi filozófiai probléma, mely a Föld primitív korszakából maradt hátra. Egyszerre világosan megértettem, mik voltak a görög Platon halhatatlan ideái. Ebben a világban, melyben minden dolog mágikus szimbolizmus, az objektumok egész terjedelme, transzcendens múltjukkal és jövőjükkel egyetemben láthatóvá vált. Némi aggodalommal írom le a *múlt és jövő* szavakat, mert a Dimenziókorszakban ez a két időbeli kiterjedés eltérő értelemmel bírt. A dolog természetéből fakad azonban, hogy másképpen, mint paradoxonokkal, nem érzékelhetőek e koordináta jelenségei. Ezen a helyen ugyanis minden gondolkodó számára láthatóvá vált, hogy a tárgyak nem pusztán azok, amiknek a felületes szemlélés pillanatában látszanak, hanem mindenkor magukkal hordoznak még egész tömeg matériát, emlékképet, működési tendenciát és kombinációs formulát. Az anyag, mely bármely fizikai vagy biológiai formát éltet, már számtalan világrendszer építőköveit képezte a múltban, és így a forma, melyet jelenleg mutat, nem végleges, hanem annak előzményeiből alakult ki. A matéria mindig ellenáll: vannak funkciók, melyek betöltésére a specifikus szubsztanciák nem alkalmasak, mivel belső ideonformulájuk más tevékenység betöltésére predestinálja őket.

Minden matériának fajlagos akarata van, amit a régebbi tudomány nem tudott. A protoplazma funkciológiájában ezek a tendenciák kifejezettebbek és jobban ellenőrizhetők. Ez az oka, hogy az élettudomány többet tud róluk. Amit azonban fejlődésnek nevezünk, nem valami új elem kialakulása tökéletlen előzményekből, hanem a tárgy transzcendentális ideájának mindenkori körforgása. Ezen a körforgáson belül minden stáció hozzátartozik az objektum tágabb transzcendens fogalmához, és az idea több metamorfózis után visszatér kiindulópontjára.

Az *ideák*, Platon „*kreatív magjai*” sokfázisú metamorfózis-komplexumok és dinamikai funkció-tendenciák zárt rendszerei. Egyetlen idea is egész világkorszak kiteljesedési folyamata. Magasabb világok ideái nem statikus, hanem dinamikus fogalmak, és a kozmikus szimbólumalgebra műveleteiben nem egyes számokat, hanem komplex mennyiségeket helyettesítenek. Ezek a megfontolások az új világ tényeivel összevetve eltüntették a fejlődési hipotézist.

AZ ÚJ ATLANTISZ

Az antik mágikus világkép új formában visszatért. A hermetikus történetkutatás már a mi korunkban ismertetett tradíciókat a Homo Magus agyrendszeréről, melynek kulcskonceptiója az atlanti ember harmadik szeme. Az egykori mágikus emberfajták szintén több dimenzióban éltek: harmadik szemük az asztrálvilág lényeit is eléjük vetítette. A változás, mely a Dimenziókorszakban beállt, némiképp hasonlított ahhoz, amit a harmadik szem működéséről állítottak. A processzus azonban mégis különbözött a régi természetlátástól. Az új ember ugyanis nem rendelkezett harmadik szemmel, hanem agyrendszere különleges érzékszervek egész sorozatával bővült.

DIMENZIÓÖNTUDAT

A Dimenzió Éra emberének szellemi fokozatát akkor közelítjük meg, ha azt mondjuk, hogy ez az emberfajta dimenziószemmel és dimenzióöntudattal bírt. Ezek az érzékszervek szenzitívvé tették a Tér és Idő dimenziócsakráinak működésével szemben. A dimenziócsakra olyan éterkonstrukció vagy inkább olyan erőmező, melynek regeneratív vibrációi az új világban kiküszöbölték a halál jelenségét. Az

ikervilágok szubsztanciái a dimenziócsakrák működése következtében sohasem érték el azt a sűrűségi fokot, mely a mi korunkban az élő szervezetek megmerevedéséhez, elmeszesedéséhez és végül teljes pusztulásához vezetett. Az Új Biosz élő plazmája félszerves maradt, és ezt az állagot a dimenziócsakrák könnyebben dobhatták át egyik síkról a másikra anélkül, hogy az alapszubsztanciában változás állott volna elő.

EXCENTRIKUS TORZIÓ

Mikor szemlélődésemben idáig jutottam, átvillant agyamon, hogy ez a létforma volt az, melyet a világunkban működő Teremtő Idea Demiurgosza eredetileg elgondolt. A koncepció azonban konstrukciós hibák miatt, melyek a matéria ellenállásán alapulnak, meghiúsult. Évek milliárdjainak, talán eónok ezreinek kellett elmúlnia, míg az eredeti elgondolás – egy más világszigeten – testet öltött. Az itteni intézmények tendenciáiból, bármennyire torz formájúak is azok, következtetni lehet az eredeti elgondolásra. A hiba nyilván a súlypont eltolódásában keresendő.

Régebbi világunk is iker-világnak indult. Ezt látni lehet többek közt az ébrenlét és az alvás váltakozásából. A funkcionális súlypont eltolódása azonban eltérítette a te-

remtő spirálist pályájáról. A jelenség az Új Korszak fizikusai előtt, mint az „excentrikus torzió” tüneténye ismeretes. Erről a jelenségről, régebbi fizikánk fogalmaival operálva, nehéz bővebben értekezni. A jövő fizikája az ikervilágok félszubsztanciális állapotának létrejöttét éterközpontok rendezett mozgásával magyarázza, mely a szubsztanciális képző örvényeket kétdimenziós középpontok köré csoportosítja. Az ideonok, pszichonok és elektronok ebben a szisztémában egyenletesen oszlanak meg a két sík között.

A torzió hibás mozgás, ahol az éterikus örvények egyik oldalra több pszichont sűrítnek, mint a másokra. Ebből jönnek létre a kövületek, a fémek, és végül a planéta testek. A torziós működés hatására a matéria addig sűrűsödik, míg töménysége következtében elpusztítja önmagát (rádium, uránium, neptúnium, plutónium).

DIMENZIÓTRANSZFORMÁTOR

Az Új Világ tárgyain gondolkodva látható volt, hogy ennek a régióknak a lényei, de a tárgyai is mind dimenziótranszformátorok. Ez a fogalom azt a jelenséget kísérli meg körülírni, mely a dimenziócsakra pandanja, és úgy látszott, a világ minden tárgyának

közös tulajdonsága. A Dimenzió Éra tárgyai valamennyien turbinaszerűen változtatták állagukat, szünet nélkül atomcsoportokat vagy funkciótendenciákat hoztak át, illetve származtattak vissza mind a két univerzumba, melynek részeit képezték. Ezt a két világban való egyidejű elhelyezkedést volt a legnehezebb megértenem, mivel az elgondolás olyan képtelenségnek tűnt előttem, mintha lényeket látnék vagy tárgyak lennének a birtokomban, amelyeknek egyik fele Európában, másik fele Amerikában helyezkedne el.

Valójában a különbség még ennél is nagyobb volt, mert a fizikai távolság, ami a tárgyakat egymástól elválasztotta, még csillagvilágok távolsági adataival sem volna jelölhető. És ezek a távok a dimenziótranszformátorok segítségével mégis pillanatok alatt áthidalhatók voltak, mind fizikai, mind szellemi oldaluk felől.

SOROZATTUDAT

A másik különleges eltérés régebbi rendszerünk appercepciós módjától az a körülmény, hogy a gondolkodás nem láncolatból kiragadott egységek, hanem egész soro-

zatok áttekintése által történt. Ez az új intellektus minden dologban az immanens ideakörfolyamatot látta.

A tárgyak, lények egész transzcendens terjedelmükben jelentek meg előttem. A különálló tárgyak, szeparált jelenségek súlytalanná váltak, és a magasabb gondolkodóképesség számára láthatatlanokká lettek, hasonlóan azokhoz az atomrészecskékhez, melyek ellenpólusuk nélkül nem fejtenek ki többé mérhető hatást, és szétporladnak a világéter organizálatlan zónáiban.

Teljesen új értelmezést, illetve definíciót kapott számomra a létezés, az élet és a célszerűség gondolata is. Voltak univerzális és speciális jelenségsorozatok: az univerzálisak kollektív, a speciálisak individuális létformák kulcsát képezték. Egyik a másik nélkül nem létezhetett, ha valamelyik végleg uralomra jutott, az az általa képviselt sorozat pusztulását vonta maga után. A sorozat szó az új pszichológia számára többet jelentett, mint csupán egymásra következő tényeket. Sorozat alatt értették a teremtő idea változásainak, inkarnációinak és metamorfózisainak önmagába visszatérő egész körfolyamatát.

A TUDATÁLLAPOTOK KIEGYENLÍTŐDÉSE

Az öntudatnak ez a kozmikus méretű kibővülése megszüntetett egy másik aberrációt is, melynek a régi világorganizáció primitív fokozatán volt értelme. *Megszűnt az álom.*

Az emberek öntudata elmélyült, egyenletesen oszlott meg a két világ között. Mivel a tudat most már nem volt olyan mélyen bebörtönözve egy sűrű matéria burkába, a testből való kilépés sem volt különösebben nehéz. Nem is kellett „kilépni”, a testet alkotó éteri masszák egészükben áthelyezhetők voltak más Térbe és Időbe anélkül, hogy ezáltal a tudat intenzitása csökkent vagy fokozódott volna.

Az individuumok többet, messzebbre és mélyebben láttak. A mi látásunk felületi látás, a Dimenziókorszak emberének látása transzdimenzionális látás. Ezt a tudatállapotot az extázis (nem egzaltáció!) fogalmával lehetne megközelíteni. Az álomhoz hasonlóan természetesen a halál régebbi koncepciója is érvényét veszítette. Az Új Világban minden két dimenzióban létezett, és a csere a fizikai világ és a túlvilág között ingamozgásszerűen történt. Ennek következtében öregedés sem volt, mert hiszen az is csupán a teremtő éterspirálok excentrikus torziójának következménye.

DIMENZIÓMANVANTARA

Dimenziók úgy keletkeznek, mint az organizmus sejtjei. Egyszerű összetételek a térkoordináta integrációja folytán komplikáltabb kompozítumoknak adnak helyet. A dimenzió manvantara feloldja a komplikáltabb konstrukciót, és végül ismét visszatér a dimenzió nélküliség állapotára.

A Szuperuniverzum élete és berendezése hasonló ahhoz, amit régebbi okkult praxisokban az Akásha Krónikában elhelyezkedő emlékképek szemléleténél tapasztaltam. Az itt folyamatban lévő teremtési processzusok színváltásai csak egy még nagyobb dimenziómanvantara letelte után érhetnek véget. A régebbi indiai kozmogónia meglátásai szerint hét hipermanvantara letelével az Akáshában felhalmozott emlékképek is feloldódnak. Ezután az elképzelhetetlenül hosszú időtartam után a világok életében valami annyira új létkonstrukció veszi kezdetét, hogy arról még a jövődöbéli szuper-agy képalkotó tehetsége sem tudhat megfelelő fogalmakat felidézni.

II.

OKKULT ÉRZÉKSZERVEK FIZIOLÓGIÁJA

A VILÁG ÉS AZ ÉRZÉKSZERVEK

A kép, melyet a külvilágról alkotunk magunknak, érzékszerveink közvetítése útján épül fel. Amilyenek az érzékszerveink, olyannak látjuk a világot. A szemlélt valóság benyomásai az élőlény felfogóképességének szűrőraszterein át jutnak el az agyba. Abszolút realitása tehát nincs a megismert jelenségeknek, mert azokat sohasem tudjuk helyi koordinátánk jelzései nélkül vizsgálni.

Bizonyos százaléki megbízható az érzékelés, hiszen a szem a fényrengések stimulálására való élettani reakció eredménye. Dobhártya azért van, mert hangrengések érik az agysejteket. Azok a plazmafélék, amelyekből a szenzorium differenciálódása kiindul, eredetileg minden irányban érzékenyek. Helyi ingerek és territoriális szükségletek döntik végül el, mivé kell alakulniok. Más felszíni törvények mellett, válto-

zó impulzusok esetén, csakhamar kialakulna az újfajta stimulus lemérésére alkalmas szerv. Ezt így kívánja a létért való küzdelemben az életakarát.

A fiziológusok tisztában vannak ezekkel a tényekkel, azt azonban, hogy a szervek kialakulása nem követi szolgálai módon az ingerekre való reakció járószalagját, hanem az egy magasabb síkokról kiinduló mágikus irányítás eredménye, még nem tudják.

A körülményekhez való alkalmazkodás csak azért tart megfelelő rendet, mert az élet hiperkozmoszikus koordinátája érzékelti kívánja a fizikai sík processzusait. A szattwikus létezésre kívánsága pedig teomágia! Az ideonsíkról kisugárzó gondolat éterkonstrukciók erőkötegeit dobja az atomok világába, s a korrespondeáló orgánus anyaga úgy rakódik rá az erővázra, mint a vasreszelék a mágneses erővonalakra. A felsőbbrendű kreatív individualitás azonban olyan szerveket is fejleszt a lenti közegben, amelyek fölépítése nem vezethető vissza helyi ingerekre. Ilyen szervek a följobb elterülő síkok transzcendentális metabolizmusainak szolgálatában állnak. Léteznek érzékek, amelyek a Föld élete számára nem is hasznosak, csak a kozmosz szolidaritás szintézisében játszanak szerepet. A Föld élete ugyanis egyáltalában nem kizárólag a Terra céljainak megfelelően van berendezve.

BIOLÓGIAI VILÁGKÉPEK

A szemlélő élettani koordinátája olyan világképet kényszerít az egyénre, amelyet biotikus potenciálja szükségessé tesz. A protobiológia alapjain állva is végtelen gazdagságú, de mindig eltérő világképnek kell szemeink elé tárulnia. Állat, ember, növény, démon, kerub vagy anorganikus módon élő kristályegzisztencia fajlagosan és rétegesen változó élettérben bonyolítja le tevékenységét. Az egyéneknek rendszerint nincs tudomásuk arról, ami rendszerükön kívül esik.

Alacsony fokozatú lények a tömegeket kormányzó kollektívum hatalmas tudásraktárára támaszkodnak pszichonkorongjaik vagy ideoncsápjaik segítségével. A sejtparányoknak, amőbáknak vagy a radioláriáknak nincs szüksége agyra, mint tervező-irányító szervre, mert központi pszichongömbje számos ideonvezetékkel kapcsolódik az ősideák örökké mozgó forrásaihoz. De azért a protisták és véglények is csodás mélységű konstrukciókat hozhatnak létre, intelligens egyéni tervezés nélkül. A világ színei, szépsége, anyagi jellege, érzelmi intenzitása, az életfolyamatok gyorsasága, örömdetessége vagy vontatottsága az érzékszervek működési sebességétől és a regisztráló ganglionok számától függ. A televíziónál a kép elevenségét a leadott jelenet felbontása határozza meg. Az életérzékelés intenzitása, plaszticitása annál nagyobb, minél több oldalról jutnak benyomások az agyhoz, a magas fejlettségű individuum

tehát sok érzékszervvel rendelkezik. Primitív fokozaton az életáram néhány ősfunkcióra korlátozódik, s azok aztán igen éles képet adnak a maguk területén. Kísérleti leírások egy és ugyanazt a tárgyat annyiféleképpen jellemezték, ahány egyéniség a kísérletben részt vett. Az amerikai California University pszichofizikai tanszékén a képességvizsgálati statisztikák egészen finom árnyalatokra is kiterjedtek, és ezek eredménye azt mutatja, hogy úgyszólván nincs két egyforma látásnívó. Ha már az emberek között is ilyen nagyok a különbségek, el lehet képzelni, mekkora szakadék tátong állati intellektusok, rovarok, növényi észlelés és a kristály öntudatok között. Különösen szokatlan eredményt adna a rovarok látásának applikációja az emberi agyra. Nemsokára a technikai eszközök segítségével állatfajták és rovarok szemléletmódja is tanulmányozhatóvá lesz. Már vannak technikai apparátusok, amelyek az érzékszervek egynémelyikét graduális erőfeszítéssel, intenzitásnövekedéssel és látószögváltozással kombinálják. Szűrőberendezések abban hozzák közelebb más koordináták megismerését, hogy lefokozzák a szenzorium teljesítőképességét a kívánt gyöngeségi fokra.

AZ ÉRZÉKSZERVEK SZÁMA

Az érzékszervek és végtagok számát a szükséglet alakítja ki, illetve határozza meg. A plasztikus közeg technikáját legjobban a legegyszerűbb élőlények egyikénél, az amőbánál tanulmányozhatjuk. Ez a kis individuum nyugalmi állapotban teljesen kerek vagy amorf alakot mutat: Mihelyt kívánságai támadnak, mondjuk táplálékát akarja megragadni, olyan orgánumokat növeszt, amelyek erre a funkcióra képessé teszik. Ha fellép az oszlási inger, mivel elérte teste nagyságának maximális határát, alakja befűződik, elvékonyodik, és kettéválik.

Az embernél az érzékelési folyamat specializált tevékenység eredménye. A Homo Sapiens orgánumai mindenkor az életkörülményeknek megfelelően fejlődtek ki. A jelenlegi öt érzékszerv a fény, a hang, az illat, a vegyület és az állag egymással való keveredését regisztrálja. Az ötös szám a tattwák alapváltozatának száma. Valóságban ennél sokkal több érzékelésre szolgáló apparátusunk van. Az állat, éppúgy, mint az ember, számos közlekedési vonalat tart üzemben a külvilág és a túlvilág között. Az élők világának majdnem minden osztálya rendelkezik fajlagos képességekkel, amelyek okkultak, s teljesítőképességük a mágia határát súrolja. Mivel a fizikai sík komplex erők csatateré, a felépített szervezetek pedig csak primitív konstrukciók a mögöttük álló transzcendens alany méreteihez képest, a leegyszerűsített organizmus

önmagában nem képes a fizikai síkon reá leleselkedő veszélyek elhárítására. Ezért, ha a háttérben dolgozó kreatív entitás hatásos munkát óhajt és nem kívánja nyilván fontos fizikai berendezését előre nem látott eshetőségek miatt minduntalan szétromboltatni, azokat okkult képességekkel is el kell látnia. És az élet története valóban azt mutatja, hogy éppen a kezdet rudimentális állatfajtái harmadik szemmel vagy mágikus fegyverzettel vannak ellátva. Az ember intellektusa ilyen orgánum létesítését fölöslegessé teszi.

Az élet öntudatos szemlélése, az esélyek előre való kiszámítása a mágikus természetlátás helyére lépett, és ideiglenesen kiszorította a mélyebb okkult működést. Mihelyt azonban a körülmények nagyobb energiákat koncentrálnak a Föld életterébe, rögtön beáll az a helyzet, hogy a racionális gondolkodás többé nem képes megbirkózni létfenntartó feladataival. Ilyenkor hiperkozmoszikus erők csapnak össze a Biosz életterében, s a veszedelmeket elhárítani sem az öt érzékszerven, sem az intellektuson keresztül nem képes. *Csak a mágikus intuíció és okkult elhárítás győzheti le a rombolás hatalmait. Vagyis kritikus időszakban okkult érzékszervekre van szükség, különben az egyén elpusztul.*

Az állatembernél sohasem szorította ki az intellektus a természetlátás ösztönét. Ezért a veszélyt az állat hamarabb megérzi, mint az ember. Lovak, vándormadarak;

élősdiek, háziállatok, kutya, macska stb. napokkal vagy órákkal előbb jelzik a közelgő veszélyt. Földrengés, atmoszférikus változás, napfolttevékenység, barométerzuhanás hatása állatokon azonnal észlelhető. De kimutathatók a nagy planéták konjukciói, rossz asztrológiai aspektusok is. Tovább menve a fizikai síkon: a transzcendentális oldalról fenyegető csapást is megérik. Közelgő haláleset vagy szerencsétlenség, amely még csak az idő dimenziójában van jelen, az állati tudathoz hamarabb érkezik el, mint az emberhez. A Mindazonáltal, ha bizonyos életre veszélyes processzusok túl gyakorivá válnának a Föld légterében, ha a gravitáció kötőereje csökkenne, s az atmoszféra oxigéntartalma növekedne, azonnal ezeknek a variációknak megfelelő védelmi intézkedéseket tenne a Biosz, és olyan érzékszerveink jönnének létre, amelyek alkalmasak az egyensúly helyreállítására. Ha az érzékszervek nem elégségesek az élet megóvására, új orgánusok keletkeznek a szervezetben, és a legrafináltabb biokémiai eszközök pótolják a hiányokat!

A mélytengerekben az állandó, sok atmoszférás víznyomás mellett majdnem teljes sötétség uralkodik. A Biosz tehát olyan élettani világítóberendezéseket konstruált, melyek az emberi elektrotechnikát is megszégyenítik. Akaratimpulzus hatására bekapcsolódó akcióáramok, teleszkóppal ellátott reflektorral világítják be a tengerfenék tájait. Ha csak kis területen kívánatos a világítás, úszókábelen libegő villanylámpa

keresi fel az érdekes pontot, egyúttal csaléteknek szolgálva kisebb testek felé. A test oldalsó szövetei és a páncélzat is világítanak. A fények színesek. Elektromos konstrukcióban a Biosz különben is felülmúlhatatlannak látszik. Nedves közegben, élettani szigetelőanyaggal burkolt kábelek ezrei futnak, más és más frekvenciájú áramokat továbbítva. A műszerek nélkül létesített, belső fényforrással ellátott szemlencsék semmilyen optikai üzemben nem utánozhatók. Ezek a jelenségek kisebb méretekben a felszíni életben is megvannak, de csak tüzetesebb vizsgálat után derülnek ki az életterület konstrukciójának csodái. Az élet rendes szinterein is differenciák keletkeznek foglalkozási ágazatok szerint. Például a festő színérzéke sokoldalúbb, a muzsikusi hallása élesebb, a szobrász formaérzéke plasztikusabb. Valamely foglalkozás keretein belül a gyakorlat olyan virtuóz képességeket fejleszthet ki, hogy ilyen irányú praxisban járatlan egyén számára boszorkányságnak tűnhet fel a szakember produkciója.

OKKULT SZERVEK

A hermetikus tradíció titkos szervei közül az okkult hagyomány főleg a harmadik szem orgánumát tette ismertté. A természetlátás mágikus közvetítője az egyetlen olyan ezoterikus fiziológiai tétel, melynek a biológiában is látható alapja van. A tobozmirigyet általánosan ismerik, de nincsenek tisztában minden funkciójával a szervezeten belül. Mindenesetre a szexuális processzusoknak egyik fő szabályozója a pajzsmiriggyel együtt, de nemcsak ez. A másik okkult szerv, amelyről kevesebbet tudnak, mint a glandula píneálsról, a pajzsmirigy tájékán helyezkedik el, ez a glandula parathyroidea vagyis mellékpajzsmirigy. Ez a múltban mágikus projekciók életadó futócsöve volt, s a jövőben a mai hím-nő ivarzás helyére lép majd. A mágia tanai szerint a harmadik szem által fogalmazott és kivetített koncepciókat a mellékpajzsmirigy tölti meg asztráلكémiai esszenciával. Csak az a mágikus formula kelhet életre, amelybe a neutro-szexuál mirigy plasztikus emanációja beáramlott lanszírozása pillanatában.

De ezen két, legalább valamennyire ismert szerven kívül az Atlanti-lemuriai Korzak élőlénye még számos egyéb érzékszervvel is rendelkezett, amelyekről nem maradt fenn sok közlés.

A történelem előtti Asztrál-Demiurgetikai Korszakban a két említett érzékelő egyáltalán nem lett volna elegendő az akkori sűrű veszélypotenciák semlegesítésére. A jövőben az Asztromentális Korszakban, a Dimenzió Érában megint több érzékszervet igényel és fejleszt ki. A létkoordináták szélesebb körű szintetikus érzékelésére ekkor már nem a veszélyek elhárítása, hanem a világfolyamat magasabb integrációja miatt lesz szükség. Az, amit akkor létezésnek és az élet céljának fognak nevezni, kiterjedtebb területek impulzusait követeli. A kozmikus öntudat általános birtokává lesz az emberfajtnak. És kozmikus alatt nemcsak az Univerzum külső szigeteinek rendszerét értik majd, hanem a láthatatlan világnak magasabb érzékeken keresztül tapasztalható dimenzióit is.

A HIPERESZTÉZIA, MINT PATOLÓGIÁS JELENSÉG

Az érzékszervek a külvilág kapui. Akinek finomabbak a szervei, többet ismerhet meg a világból. Vannak gyenge, normális és rendellenesen éles érzékszervek. Az átlagember normális használatra képzett érzékszerveivel csak sablonképeket nyer a világról. Speciális gyakorlatban kifejlesztett éles szenzorium szokatlan részleteket tár

fel, s pontosabban is regisztrál, mint az átlag. A hiperesztézia különböző válfajai idegzavarok és örülettípusok kísérő jelenségei lehetnek. Különleges tehetségű szakember, művész, intellektuel felfogóhiperesztéziája a saját szakterületén abban tér el az örültek túlérzékenységétől, hogy fokozottabb mértékben reális vagy kreatív. Az örület viszont romboló vagy stagnáló komplexumokat produkál. Az egészséges agyban egy speciális érzékenységű szerv a valóság szélesebb körű ábrázolására alkalmas. Az ezen keresztül szerzett fogalmak a valóságkép gazdagodásához járulhatnak hozzá. Beteg agyban, automatikusan fellépő hiperesztéziás szenzorium szétesési folyamatok eredménye, ahol a rendkívüli frekvenciák más életműködések rovására keletkeznek. A szimptomatológia sok hasonlóságot mutat, és a differenciál-diagnosztika nem könnyű feladat. *Mégis mindig szem előtt kell tartani a kreatív és destruktív jelleg indikációit*, amelyek végül helyes ítélethez segítik a kutatót.

Még egy lényeges, bár nem annyira kézenfekvő különbség áll fenn a két hiperesztézia típusnál.

Magas frekvenciájú hiperkozmosz funkció amplifikációval létesülhet úgy, hogy a transzcendentális alany dimenzió energiákat von be a fizikum tevékenységébe a felső koordinátákból. Ezeket idővel akkumulálja, és az érzékszerveknek elegendő építő energiát nyújt szuperior-orgánumok építésére. Mert az okkult érzékszervekhez sokkal

több energia szükséges, mint alacsony frekvencián is üzemben tartható normál orgánumokhoz. Létrejöhhetnek magas ideo-pszichikai frekvenciák még azáltal is, hogy az alacsony frekvencián dolgozó biológiai organizmus vitális energiái, idegáramai és legfőképpen neuron matériája állagát elégeti. Az ebből felszabaduló pszichonok hiperesztéziát hoznak létre.

A szervezet a rögeszmék szektorában hiperfunkciókra képes és transzcendens tudás birtokába juthat – az entitás biológiai alapjának pótlása árán.

IRÁNYÍTOTT HIPERESZTÉZIA

Mondani sem kell, hogy az okkult kutató és az alkotó ember csakis kontroll alatt tartható, szerves szétesési folyamatokkal nem járó, irányított hiperesztézia útján érhet eredményeket.

A folyamat, amely lehetővé teszi fokozott használat és szellemi koncentráció által hiperesztézia keletkezését, ugyanaz, amely a dimenziótanban az intenzitásmágia frekvenciaemelkedését kiváltja.

Az alkotóművészetek és kreatív tudományágazatok megfelelő hiperesztézia nélkül semmit sem képesek produkálni, ami új. Ezért az okkult érzékszervek fizioiógiájának praktikus része azokat a módózatokat kutatja, illetve tanítja, amelyek mellett a normális életfunkciók fenntartását feltételezve, először hiperfunkciók, majd hiperesztéziák jönnek létre.

AZ ÉRZÉKSZERVEK FEJLESZTÉSE

Fizikai és okkult szerveket praxis által fejleszthetünk. Az öt normális érzékszerv is okkult jelleget kaphat, ha hiperfunkciója túllépi az átlagos standardot. Szokásos tisztánlátásról, clairvoyance-ról, second sight-ról beszélni a látóterületen. A látás felső fokát a harmadik szem képezi. Van tisztánhallás, pszichikai televízió, teleesztézia, azaz távolba-ézés, távolba tapintás. A telekinézis a pszichoplazma kiválasztása révén mozgat meg fizikai közvetítés nélkül tárgyakat (ez nem metapszichikai jelenség). A teleozmin, a szaglás hiperesztéziájának tüneménye.

A mágikus vagy ezoterikus tünemények kialakíthatók a normális érzékszervek funkciójából, azok tervszerű, fokozó szenszibilizációjára koncentrált gyakorlás útján. Az érzékszervek sok gyakorlással egyre nagyobb teljesítményekre kényszeríthetők.

Látás, hallás, tapintás, ízlelés, szaglás akkor fejlődnek erősen, ha a többi funkciót gyakorlásuk alatt lehetőleg egészen kikapcsoljuk. Erre sokféle szisztémát választhatunk. Fontos viszont, hogy a fokozásra előkészített terv funkciója külső és belső apercepcióra kiterjedjen. Ennél a műveletnél a fizikailag végzett gyakorlat után ennek memóriabeli rekapitulációja is fontos. Általában az okkult érzékszervek kifejlesztésének legfőbb járószalagja az imagináció, úgy, mint a mágiánál. Igazi okkult vehikulum üzembe helyezése csak akkor lesz eredményes, ha már jóval előbb képesek voltunk a normális érzékszerveknek plusz funkcióját kikényszeríteni, illetve mesterséges hiperesztéziát előidézni.

Valódi okkult szerv vagy érzékszerv ezeken túlmenően olyan orgánum asztrálamóba jellegű kibocsátása, amely imaginatív koncepciója és akarat irányította sűrítése után állandóan rendelkezésünkre áll mágikus feladatok elvégzésére.

AZ ÉRZÉKELÉS MÉLYSÉGI FOKOZATAI

Ilyen apparátus használata természetesen kizárólag dimenzió-kondenzátor alkalmazásával lehetséges, mert a mágia feladatai mindig más koordinátákat kívánnak meg, mint a fizikai szervezet operációi. A dimenziókondenzátor vagy koordinátasűrítő az érzékelő és érző mechanizmus mélységi fokozatait szabályozza. Speciális érzéstartalmakkal, energetikaiak, zeneiek, költőiek lehetnek, például elérhetjük, hogy manővereinket bizonyos mélységű szinten kezdjük és végig ott tartjuk. Erre az említett három módszer ad módot. Az eljárás rövidre fogva a következő:

1. Zenei dimenziómélyítés

Feladatunk mélytengeri hullámzást kíván. Tehát kiválasztunk bizonyos, nagymértékben hullámzással telített zeneművet, lehetőleg orgonaművet, s azt a memóriánkban megszólaltatjuk. A leghatásosabb részletet folyamatosan ismétljük imaginative, eközben, amint a képzeletbeli hangszer kíséretet ad, hozzálátunk mágikus projekciónk elvégzéséhez. Ilyenformán fejben zenével kísért misztériumot játszunk le. Az operáció igen hatásos, de nagy muzikalitást, és már az indulásnál fejlett zenei fantáziát követel.

2. Költői dimenziómélyítés

A poézis apparátusával mélyített speciáltechnika hasonló a zeneihez, csak hogy saját szövegezésű ditürambusz, himnusz vagy mantrasorozat lehet a szavalókórus témája. Itt egy álomszerű énmegosztó művelet vezethet sikerre (mesterséges skizofrénia).

3. Energetikai érzésmélyítés

A manőverek a dinamikus erőkre összpontosulnak és olyanféle kísérettel járnak, mintha tudatunkban a mágikus cselekményt gigászi dimenziók töltenék fel speciális tartalmú energiával. Az energia áramlása erősebb lesz és a mágikus távkontaktus hatásosabb, ha érzelmi és hallásbeli szimbólumok figyelmeztetnek állandóan a motor működésére. Az operáció veszedelmes, részleteit a transzcendentális mágia adja.

ÉRZETEK A HETEDIK EZOTERIKUS FOKON TÚL

Mágikus kondenzációk eredményes használatánál szükséges tudni, hogy semmiféle érzés nem sűríthető az érintett létkoordináta rendszerhez tartozó korláton túl. Ez általában minden állagtípussá préselt esszenciára érvényes törvény. Ha bármely érzetet

vagy transzcendentális emulziót hét sűrűségi fokra osztunk be, lesz olyan pont, ahol az objektum tovább nem szorítható fajlagos sínek közé. *Az érzések egy ponton átmennek ellentétükbe. A szeretetből gyűlölet lesz, utálatból vonzalom keletkezik nagy presszió hatására.*

Hasonlóképpen a stelláris anyag atomkötegei, túl sok nukleáris részecskét felvéve, végül megváltoztatják struktúrájukat, ami radioaktív bomláshoz vagy robbanáshoz vezethet.

Bármely anyagfajta eléggé erős nyomás alatt átalakul szellemmé, mégpedig oly módon, hogy először a presszió érintkezési pontján szabadít fel elektronláncokba tömörített energiákat. Ha a presszió továbbra is minden oldalon fokozódik, a matéria kohéziójának összeroppanása ideonfonal csóvákat dob ki magából, amit a kísérleti anyagdarab teljes pszichikai konvertációja követ.

Praktikus pszichológiai szempontból a már ismert érzések átcsapnak ellentétükbe a hetedik ezoterikus fokon túl.

Ezért nincs több operáció az alkímiában hétnél. A zodiakális felosztás is csak a hét alapváltozat taglalása hosszabb egységekre.

A jéghideg égetővé válhat, a túlfokozott öröm fájdalommmá lesz, meg is ölheti azt, akit ér. A félelem hősiességet szül végső fokon, a szenvedélyes szerelem átcsaphat

gyűlöletbe. Esztelen devócióból megvetés sarjad, a fehéren izzó fényforrás vakká tehet. Az érzetek átcsapásának jelensége analóg a sugárnyomás tüneményével, amely a kozmikus matéria karakteréből folyik. Ha az elemek egymáshoz kötődése átlép bizonyos sűrűségi fokozatot, az anyag szétszóródik, robban vagy szétsugározza a többletenergiát. Ez volt a sorsa a Jupiter és a Mars közötti prozelén planétának, amely anyagának elnehezedeése miatt aszteroidok halmazává robbant (Malona, Lucifer). Hasonlóképpen a monumentális hullámok vizualitása éppúgy kisiklik az emberi szem vetítő ernyőjének látóköréből, mint a mikrohullámok sávja. Sem az infravörös, sem az ultraviola szín nem látható emberi szemmel.

APPERCEPCIÓ KÜSZÖB, SZENZUÁL KÜSZÖB, ENERGIA KÜSZÖB

Minden érzetnek keletkezési síkja szerint megvan az a fokozata, amit kiindulási halmazállapotnak is nevezhetünk. Amíg a jelenségek világában valami realizálható lesz úgy, hogy érzékszerveinkkel felfoghatjuk, három stádiumon kell keresztülhaladnia az eredeti impulzusnak:

1. A gondolat légies állapota mellett a
2. fázis, az örökké mozgó érzélem vezet át a
3. harmadik stádiumba vagyis dinamikai formába, ahol végső kialakulásában cselekedetté lehet.

Ha egy idea átlépi a gondolat küszöbét, újjászületik érzelmi formában, ha az impulzus elég erős, ezen a küszöbön is átlép, és cselekedetté kell lennie.

A világteremtés sem más, mint a Kozmikus Elme gondolatának útja ezen a három küszöbön, keresztül lefelé az anyagba. *Minden energetikai küszöbön átlépve, újabb formát ölt az eredeti idea.*

Viszont a mágikus operátornak jó tudnia, hogy az érzetek príma matériája három csírat rejt magában. Bármely érzetből lehet szattwikus gondolat, teremtő érzélem vagy szilárddá sűrűsödő materiális valóság.

A KÜSZÖBÉRTÉKEK TÖRVÉNYE

Ideák, érzelmek és szervi funkciók fejlődésében vannak kritikus etapok, amikor átmennek ellentétükbe. Ezt a körülményt a hiperfunkciók és kriptogenetikus szervek

alkotójának pontosan kell tudnia, ha nem akarja, hogy munkája hiábavaló legyen. A feladatnak nem biológiai, hanem pusztán mechanikai és mennyiségteni megközelítése elhibázott dolog. „Ismétlés a tökéletesség anyja”, mondja egy proverbium, de hozzátesszük: csak a hatásos ismétlés. Ennek a belső ügyesség fokozódás-érzetével kell társulnia, különben értelmetlen a mégoly szorgalmas gyakorlás is. Bizonyos idő elteltével az elfáradás már nem a láthatatlan izmok fejlődésének jele, hanem az eltompulása. Ilyenkor a munkát más területre visszük át vagy kollaterális zónából hatunk az elnehezdedő komplexumra.

A LÁTÁS KÉPZÉSE

Fejezetünk címe szokatlannak tűnik. Hogyan lehet a látást fejleszteni? Hiszen az olyan képesség, amit mindenki készen kap. Jó vagy rossz, változtatni rajta nem lehet. És még könnyebb rontani, mint javítani. Pedig lehet. Sőt, az okkult érzékszervek előiskoláztatása ezt egyenesen előírja.

A fizikai látás akkor élesedik, ha szemgolyónkat sokat, több irányban mozgatjuk. Azok a foglalkozások, amelyek a tekintetet fixírozzák, illetőleg kis területre korlátoz-

zák a figyelmet, rontanak a látáson. A velencei mikroszkopikus ötvösmunkák készítői rendszerint megvakultak. A tengerészek viszont, akiknek szeme a távoli horizontokat járta, késő öregségükig éleslátók maradtak.

Az analógia a gondolkozásra és a szellemi életre is vonatkoztatható. Szűk speciálterületek tudósai sohasem adhatnak az élet egészéről hű képet, rész tudásuk pedig minden okosságuk ellenére elavul és értékét veszti. *Az életet csak nagy messzeségekbe tekintve lehet egészen megérteni.* Ezért ajánlatos szemünket éppúgy, mint elménket rendszeresen tornáztatni, szemgolyónkkal körmozgásokat végezni. A filozófiában ez a dolgok kezdetét és végét összefoglaló gyűrű emblémája (farkába harapó kígyó). Az edzés másik formája a sötétség és a világosság szattwikus váltakozása. Például a napra ki feküdve lehunyjuk szemünket, és kezünket elvonultatjuk csukott szemhøjunk előtt úgy, hogy az éles fényt sötétség váltsa fel. (Analógia: elmélkedünk a dolgok sötét és világos oldala felől.)

Ilyen gyakorlatok által szemlencsénk megtartja rugalmasságát és az öregkori messzelátás tünetei késői időpontra tolódnak. A fizikai praktikum jelenségei szimbolikusak és magasabb dimenziókban ugyanazt az eljárást követik, mint a Biosz animális látóeszközének fejlesztésénél.

IMAGINÁCIÓ

Minden mágikus operáció az imagináció életteljes működésén alapszik. A képzelet a teremtőerő bázisa. Belső látásunk elénk varázsolja mindazt, amit az ego megteremteni készül. A mágia imaginációs gyakorlatok egész sorát írja elő: betűk és szimbólumok képzeletbeli felépítését, elképzelését, különböző nagyságrendben és színekben való projekcióját, a belső látás szintetikus trenírozását ajánlja. Ezek a gyakorlatok végezhetőek nyitott vagy csukott szemmel. A kínai jóga imaginációs gyakorlatait homályos szobában, félig csukott szemmel végzik.

Az egész előkészítő iskoláztatás az imagináció felébresztését és intenziválását tűzi ki célul a neofita elé. Az imaginációnak, a mágikus teremtés projektorának, szokatlanul élessé kell válnia az okkult érzékszervek plasztikus megformálásában. Ezért nem lehet elég irányított vízió-kísérletet elvégezni a döntő opusz megkezdése előtt.

Máskülönben nem térünk el az ismert mágikus útvonaltól. Itt azonban ajánlatos a gyakorlatokat az asztrálsík plasztikus közelségének elképzelésével kombinálni. Lehetőleg több próbát hajtsunk végre sziderikus viasszal. A sziderikus viasz az a képzeletben kiformált szerv, amely gondolatban mindig enged akaratunk irányításának. Ekkor már túl kell lennünk a renitens betűk jelenségén.

HALLÁS ÉS BELSŐ HALLÁS

A hallás képzése egyszerű zenei kiművelés formájában kezdődik úgy, ahogy azt a zeneesztétika, összhangzattan és ellenponttan tanítja.

Kezdeti műveltség birtokában pedig már rá lehet térni a tulajdonképpeni mágikus hangképzésre. Ez annyiban áll, hogy kísérletet teszünk egy belső zenekar vagy orkesztrális karakterű instrumentum (orgona, zongora) képzeletbeli felállítására. Ha fantáziánkban a zenekart akarjuk hallani, az imaginatív úton mindig a kívánt színeket fogja megszólaltatni. Jó, ha hasonló módon, intern énekhang fölött is rendelkezünk, mantrisztikus recitációk zenei keresztülvitelére. A belső hallás fejlesztésének más, hasonló módja az ismerős anyagok felidézése, mégpedig úgy az élő, mint az anorganikus világból. Megkíséreljük emlékezetbe hozni ismerőseink hangját, ismert dallamokat, jellegzetes természeti zörejeket. Fantáziánkknak elasztikus emlékképekkel kell rendelkeznie, az esőcseppek kopogása, szélzúgás, hullámverés, vonatdübörgés, mennydörgés stb. hangjairól. Zeneileg jól képzett neofita a kézbe vett kottát fantáziájában lejátszhatja. A fizikai fül kétoldali appercepcióos képessége a harmadik szem komplex működését fejleszti.

A SZAGLÁS MÁGIÁJA

A szaglóközpont a visszafejlődött harmadik szem egyik csökevénye. Annak irritálása tehát még most is mindig kihat a hipofízisre. A mágiában az illatok fontos szerepet játszanak. Kontaktuskeresés a szaglás szervén keresztül könnyebben hajtható végre, mint bármely más stimulus által. Nemcsak embereknek, hanem lakásoknak is jellegzetes szaguk van. Intuícióval megajándékozott orvos gyakran már a betegszoba szagáról képes diagnózist mondani. Az illatok mindenféle hangulatnak leghatásosabb invokációi. Vannak felemelő, kábító, lehangoló, izgató, kéjes, romantikus és kiábándító szagok.

Egy-egy illatimpulzusra képsorozatok indulhatnak meg. Az ind reinkarnáció ezoterikus emlékezés praxisa szagképekkel indítja a retrogresszió gyakorlatát. Ismeretek a planéták speciális füstölői a ceremóniális mágiában. Speciális bolygó szignaturák ingredenciái nagymértékben elősegíthetik a mágikus operáció sikerét. A szaglás az állatoknál hatalmas fejlettségű pszichokémiai apparátus, amelynek segítségével olyan részleteket képesek megállapítani, illetve felismerni, amelyeket az ember csak több orgánus együttműködésének szintézisével tud konstatálni. Gyakorlat által azonban az ember is kifejlesztheti szaglását, mert a szaglás még a mai csökevény állapotában is ezoterikus orgánus. Külön fejezet a szexuális osphresiológia,

amely egész tudománnyá nőtte ki magát napjainkban. Jaeger tanár az illatok különböző nüanszait, és egyáltalán megnyilatkozásukat, a lelkiség objektivációs formájának tartja. Illat szerinte egyenlő a lélekkel. Léteznek mentális, asztrális és fizikai illatok minden kvalitásban.

ILLAT ÉS EMLÉKEZÉS

Véletlenül felmerülő illat régen elmúlt világ emlékét képes életre kelteni. Az illattal összefüggő érzések és ízek szintén felidézhetnek mélyen eltemetett emlékeket. Kevésbé ismert tény, hogy a lelkiállapotoknak is van jellemző illatuk. Az öröm jószagú, szinte illatos léggörít terjeszt, életellenes hangulatok rossz szagot árasztanak. Mindenki ismeri a „szegénység szagát”. De az évszakoknak is megvan a jellegzetes atmoszférájuk; a tavasz illata vérpezsdítő, stimuláló, a havas téli táj illata tiszta mentális, az őszi avar az enyészetre emlékeztet, az erjedés és putrefakció alkímiai hangulatát, stádiumát invokálja; a nyári éjszaka buján kevert szagkomplexumai az élet teljének analóg memóriatartalmát hozzák felszínre.

Gjellerup a Zarándok Kámánita című könyvében beszél az Égi Korallfáról, melynek illata előző életek sorozatát juttatja a meditáló eszébe.

ILLATSZEREK, MINT A MÁGIA ŐSKÉMIÁJÁNAK BÁZISAI

Éteri esszenciákat és illatokat a legtöbb anyagból ki lehet vonni. Ez a matéria lelke. Még a különben szag nélküli matériafajták is illatot árasztanak, ha desztillálják vagy szublimálják azokat. Minden fának és fémnek más karakterisztikus illata van, azonban ezek csak oldva és párologtatva adják ki specifikus karakterüket. Ezért az alkímia operációi mágikus preparációs folyamatok is. Ezeken alapul a spagirikus gyógyszerek készítése.

AZ ILLATOK METAFIZIKÁJA

Minden anyagi állagnak van sűrű és megtisztult formája. Ha az anyag sűrűségét át akarjuk vezetni szublimált formájába, fokozatosan párologtatjuk vagy elégetjük. A fizikai folyamat asztrális analógiái igen kézenfekvőek. Az anyag desztillációja a ma-

téria megváltása, magasabb létformába való átvezetése. Az alkimista addig főz egy anyagot, míg faji karakterisztikumát elveszti, salakját lerakja és illatossá lesz.

A Prima Matériával végzett operáció különböző fokozatainak más és más illata van. Az utolsó stádiumban édes, balzsamos, frissítő, éltető oxigén hatású, még a közelsége is üdítő. Többszörösen tisztított anyagok esszenciává lesznek. A hermetikus kémia szabálya szerint az ötödik tisztasági fokozatra hozott Prima Matéria a kvintesszencia.

ILLATOK A PSZICHOMETRIÁBAN

A pszichometria a tárgyban kötött divinációnak olyan fajtája, amelyben az okkult érzékszervek összes orgánumai tevékenyek. Ezek között speciális szerepet játszik a szaglás, mint a harmadik szem csökevény hajtása. Illatok és szagképek mindig stimulálják az emlékezést. Érzékeny közegben élőkép-sorozatok peregnek le szagok hatására, amiket azután az olvasó konkrét fogalmakká alakít. Néha képek helyett hangok, szövegek vagy szimpátiák bukkannak a tudat felszínére, amelyeket előbb

még értelmezni kell. (Az idevágó gyakorlatot megtalálják nagyobb pszichometriai tankönyvekben.)

TELEESZTÉZIA

Ez a képesség akkor fejlődik ki, ha a már előbb említett módokon létrehoztuk a tapintás hiperesztéziáját. Itt is, mint sok hasonló experimentumnál, a tapintás emlékképzetein van a hangsúly. A praxis a mágia telepatikus pedagógiájának járószalagját követi. A teleesztézia különben a telepatikus távkontaktusnak olyan ágazata, ahol az összes energiák az érzőképességre vannak koncentrálnva. A telepatikus radartevékenység is a tapintásra alapozódik.

Jellegzetes gyakorlatok: lehunyt szemmel, koncentrált figyelemmel próbálunk beállni abba az irányba, ahol a távolban keresett tárgy vagy személy valószínűleg található. A forgó antennagyűrűk analógiájára kezünket kinyújtva, több irányba tapogatózunk, míg egyszerre látóterünk vetítőkészletén megjelenik a keresett tárgy vagy személy lassan kibontakozó körvonala.

ÚJ TERÜLETEK

1. ELEKTROMOS SZERVEK

Már a protobiológia idevonatkozó fejezetében említés történt arról, hogy egyes mélytengeri halak az elektromos szervek fejlesztésének művészei. A zsidbasztó rája például nyakának izomzatában helyezi el biológiai Volta-oszlopait, amelyekkel olyan ütések mérhet a közelében tartózkodó lényre, hogy egy kifejlett állatot megölhet. A projiciált áram igen erős, több száz Volt feszültséget is meghaladhat.

Ez a képessége más tengeri halaknak szintén megvan. Elvileg bármely izomzat át alakítható élettani elektromosság termelésére, a projekció azonban mágikus távképzés kérdése.

Az élő szervezetek általában generálnak úgynevezett akcióáramot és statikus elektromosságot, amely főleg a testek felületén hat. A lapos felületek negatív, a csúcsok pozitív töltésűek.

A rája és az angolna speciális elektronagyújának fejlesztése úgy történik, mint az amőbáknál; vágydinamikája karokat növeszt abban a pillanatban, amint valamit meg akar ragadni. A lényekben potenciálisan szunnyadó ideonplasztika idézi elő, hogy ha

szükségük van bizonyos szervekre, képesek azokat megalkotni, és pedig pusztán az ideonok és pszichonok Akáshából előhívott energiakötegeinek sűrítése által.

Egysejtű szervezeteknél könnyen áttekinthető folyamat ez, de bonyolult organizmusoknál nem olyan egyszerű e speciális szerv konstrukciója. Komplex testeknél az izomzat a legbiztosabb energiagenerátor. Az izomösszehúzódás mindenkor akcióáram fellépésével jár.

Mindazonáltal ez a lehetőség semmiképpen nem korlátozódik a muszkulátára, hiszen a biológiai precesszusok általában elektrokémiai jelenségekkel járnak együtt. Ezek szerint pedig minden orgánus termelhet elektromosságot.

Tovább részletezve, a neuronpályákon folyó idegáram is elektromos természetű, és szintén nedves közegben biológiai úton szigetelt vezetésű. Ennélfogva nem túlzás, ha arra következtetünk, hogy ha a jövőben az emberfajtáknak a mélytengeri lényekhez hasonlóan, változott körülményeik folytán szükségük lesz életük fenntartásához elektromos szervekre, úgy a természet minden nehézség nélkül létre fogja hozni azokat. Addig is azonban az okkult tudomány, e mágikus erőgeneráció praxisának tapasztalatai szerint, a kiváltságosok számára már most is megmutatja azt az utat, amely elektromos szervek kialakításához vezet. Biológiai áramok ugyanis mágikus célokra is hasznosíthatók, ha az ember az idegáramokat összeköttetésbe hozza az

izomzat elektromos áramával. Mindezek után pedig fizikai, asztrális és mentális projektorokra van még szükség.

2. BIOMAGNETIKUS ORGÁNUMOK

Az ember magnetikus pólusai mágikusak. A magnetikus kötés az Od és a személyi dinamidok egy áramkörbe kapcsolása által jön létre. A vágydinamika központosítja, lokalizálja ezt az erőforrást. Három ilyen mágneses centrum működik az emberi szervezetben:

1. Az *agy*, a mentális felé közvetítve,
2. a *kéz*, amely az asztrális antennája,
3. és a *nemi szervek*, amelyek a fizikai sík irányába sűrítik a vitális anyagokat.

3. MENTÁLIS KONDENZÁTOR

A fiziológiában mint tobozmirigy ismeretes. Tevékenységével az orvosok sincsenek egészen tisztában. Okkult szerepköre: kétlaki transzformáló állomás, amely fogalmakat szimbólumnyelvre és szimbólumokat fogalomnyelvre fordít. Fontossági sorrend szerint a többi ezoterikus orgánus fölött áll.

4. PSZICHIKAI PROJEKTOR

Az asztrálestestből kiinduló okkult szerv, amely az e közegben generált pszichonokat vetíti, mégpedig akarat által irányíthatóan. Ez az érzések totális kontrollját teszi lehetővé. Kívánt kvantitásban és oly módon vetíti a pszichongömböket, ahogyan ez a helyzetnek legjobban megfelel.

5. ÉTER AKCELERÁTOR

A Kozmoszt betöltő éter rezgéseit kontrolláló szerv, amely annak rezgéseit szabályozni képes. Mechanizmusa a kozmotron, illetve ciklotron struktúrájával analóg. Az éterakcelerátor a tattwákat is megváltoztathatja, egyik vagy másik jellegét túlsúlyra juttatva aszerint, melyik tattwa erőire van szükség. Ez annyit jelent, hogy a tattwák periodikusan változó erőit is a mágus akarata irányíthatja.

6. DIMENZIÓSZŰRŐ

Az emberi agy működése a fizikai síkon van beállítva. Ez az agyfunkció azonban elégtelen magasabb dimenziók megismerésére. Akaratimpulzussal az emberi tudat

tágítható és ezáltal az intellektus magasabb koordinátákba léphet. Szellemileg beprogramozható, hány dimenziót kívánunk appercipiálni.

7. PSZICHONGENERÁTOR

Szimpatias környezetben az asztráltest pszichongömböket termel; erőteljes asztrális hatásokra pszichonterek képződnek. Az asztráltestek tevékenysége magasabb világok atmoszféráját alakítja ki, okkult szempontból tehát igen fontos, milyen intenzitáson működik asztráltestünk. Ez a szerv tölti meg életerővel a mandalákat és mágikus külkhórokat.

8. IDEONOSZCILLÁTOR

A gondolat a jelenleg ismert leggyorsabban terjedő rezgés. Az idea haladási sebessége gyorsítható és lassítható. A képesség ideonelasztikai tornával fejleszthető. Analógiája: érzések tudatos crescendója és decrescendója, zenei előadásban.

A gondolatok, alapjellegük szerint, gyors vagy lassú járásúak. Az oszcillátor a túl lassú járású rezgéseket felfokozhatja, meggyorsíthatja. Lángelmék sajátos képessége a villámgyors gondolatfűzés vagy egész asszociáció-láncok átugrása hieroszinkronion

kapcsolással. Ezt a processzust az ideonelasztika meditáció-gyakorlatával kevésbé éles elméjű egyének is elérhetik.

9. INTENZITÁSREGULÁTOR

Az a lelki berendezés, amely a pszichikai folyamatok erősségét belülről szabályozza.

10. DIMENZIÓTRANSZFORMÁTOR

Ennek szerepét játsszák egymás síkjának kapujában a gonádok, csakrák és szefirotkorongok.

11. NEURONTELESZKÓP

Ama okkult apparátus, amely az imagináció erejével közelíteni és távolítani képes erőket, képeket, gondolatokat.

12. AURAANTENNA

Az emberi aura telepatikus rezgésekre érzékennyé válhat, átvéve a környezet emanációját, távközléseit.

13. ÉRZÉKSZERVEK ÉS MAGASABB VILÁGOK

A Kozmoszból fizikai szenzórium közvetítése útján csak egészen csekély kis szektort ismerhetünk meg. Azt is mondhatnánk, hogy a magasabb világoktól, melyek körülvesznek, öt érzékszervünk választ el bennünket, mivel tévesen az a felfogás gyökeresedett belénk, hogy csak az létezik, amit érzékelünk vagy lemérhetünk. Ez a koncepció elégtelen és szegényes. Olyan szervek fejlesztésére kell törekedni, melyek által a Kozmosz eddig rejtett territóriumait is megismerhetjük. Továbbá, miután csak olyan jelenségeket ismerünk meg, amelyekkel együtt tudunk rezegni, azokat az apparátusokat ajánlatos kialakítani, ahol a rezgésfajták variációi tekintetében még van kombinációs lehetőség.

14. DIMENZIÓÁTLÉPÉS

Csupán az emberben lakozó szattwa képes arra, hogy a mentális antenna segítségével megtalálja a kapcsolatot más világrendszerek felé. Franz Werfel utolsó, okkultnak mondható írásában „A meg nem születettek csillagá”-ban a Kométatorna című fejezetben ír le hasonló szellemi tevékenységet. A hermetikus praxisban ez csillagjóga néven szerepel. Alapja az, hogyha figyelmünket olyasmi felé fordítjuk, amit megismerni kívánunk, ezoterikus projekció segítségével olyan szervünk fejlődik ki, ami valóban képessé tesz az átlépésre más koordináták felé.

15. TUDATHANGOLÁS

Mint a rádió, úgy tudatunk is annak tágítása és szűkítése által modifikálható. Differens dimenziók világában újra kell tanulni élni és tevékenykedni. Járnunk, beszélni, megragadni, a magasabb síkok nyelvén más jelentőséggel bír, mint teresztrális értelemben. Az e szellemen végzet gyakorlatokat saját planétáink idő és térkonceptiójából kiemelkedve végezzük. Ásványi, növényi, zoológiai, emberi, titáni, démoni, kerubi tudatváltozatokba helyezkedve egymás után lépjük át ezeket a létformákat,

azok speciális törvényszerűségeinek alávetve magunkat. Ily módon részeseivé válhatunk szuperkozmosz és mikroszkópikus létformák változó tudattartalmainak.

16. DEMATERIALIZÁCIÓ

Okkult érzékszerveink végső kibontakozása lehetővé fogja tenni számunkra az anyag felbontását az ész kémiája által. Ugyanaz a processzus ekkorra kiterjedhet már a szellemi esszencia ritka kompozitumokká való összesűritésére is, ami minden időben a mágia és kémia szuverén feladata volt. Az említett operáció Atlantiszban általánosan ismert tevékenységszámba ment, ennek köszönheti sok ma érthetetlen építkezési lelet az eredetét (például a Húsvét-szigeteki homokszobrok). A matéria összetétele, formaképződése, elektromos potenciája, fajlagos erőtelitettsége akkor változtatható meg mágikus úton, mikor egyik halmazállapotból a másikba átmegy, például a kristallizáció pillanataiban.

Hasonlóképpen semlegesíthetők kémiai reakciók is akaraterővel. Feloldható a kohézió és a nehézkedési erő is. Éter-akceleráció alkalmazásával oldatok gyorsított elpárolgását érhetjük el. Hasonló művelet eredménye elvetett magok siettetett kikelése.

(A produkció ind mágusok mutatványaiból ered; s trükkök nélkül, természetes úton 10 perc alatt létrehozható.)

17. IDEONHIDAK TÁVOLI DIMENZIÓK FELÉ

Ha gyakran irányítjuk gondolatainkat idegen koordináták felé, hosszabb ideig tartózkodunk ott, és megszokjuk ezt a létformát, amely a miénktől különbözik, automatikusan mentális hidat építünk közöttünk és a transzcendentális sík között.

Ennek következtében emlékképek merülnek fel, és rögzítődnek. Engrammok vitalizálódnak az Akáshában, s olyan kulcsemlémák keletkeznek, amik megkönnyítik utunkat szuperior dimenziók irányában.

18. A MATÉRIA EMLÉKEZETE

Minden anyagsűrítési folyamatnak alávetett szellem, mint ilyen, természetesen memóriával is rendelkezik. A fiziológia beszél sejtemlékezésről. Ezzel analóg a matéria memóriaraktára. Az organikus szövettanban példákat találunk arra, hogy az anyag automatikus reakciókkal válaszol kémiai és fizikai hatásokkal szemben. Léteznek specifikus reakciók is. Példa erre a gumiból készített lábszárpótló, amely az élő

szervezetbe helyezve „csontszerűen” viselkedik, átveszi a csont szerves architektúráját. Nem minden matéria elaszticitása egyforma méretű, ezek a tulajdonságai az anyag múltjától, tapasztalataitól függenek. Célszerű viselkedésének oka is különböző, azonban minden az állag fenntartására irányul. Az anyag reakciói védelmi berendezések, melyek múltbeli tapasztalataikból merítik tudásukat. Élőlények kreatív funkciókra is képesek, miután anyag feláldozásával, transzmutációval dolgoznak. A matéria szívósságának nivójára tömörült szellem ezt általában nem teszi, csupán igen hosszú múlttal rendelkező állagban találjuk meg a kreatív folyamat nyomait.

A radioaktív és más egyéb energiasugárzás a sűrű anyag biztonsági szelepei, s ha a sugárzás igen erős, hirtelen robbanás állhat be.

Az anyag jellegéből prekozmiikus traumákra és fizikokémiai hatásokra következtethetünk, melyek kialakulásuk mikéntjére vetnek fényt.

Ezek szerint a matéria reakcióinak jellegéből rekonstruálhatjuk keletkezésének módozatait. Erőtendenciák vizsgálata közben pszichometrikus képek merülnek fel, jelezve az esszencia múltját, fokozatait és azt a körülményt, hogy volt-e már része organikus folyamatokban.

19. SZATTWIKUS FÉNYSZILUETTEK

A creació ezoteriana vagy titkos teremtésmechanika a metabiológiának egy kevésé ismert processzusán alapul. Ezt az alkotó egyéniségek inkább ösztönösen, mint tudatosan használják, minthogy formulája az élettanban nincs megalapozva. Mégis minden jel szerint az egész természetben, sőt szellemi világban is, ezen múlik a léthe törekvő komplexumok sikere. A metabiológia három fázisra tagolja a kreáció formuláját. Megkülönböztethető:

1. A *teremtő ideál*,
2. a *formaképző, dinamikus mozgás*,
3. és az *organotrop piknózis*, mely objektivációra vezet.

Előfeltételeként pedig adottnak veszi az Univerzum legrégebbi manvantarái óta meglevő matéria őstendenciáit.

Kreatív ideák a Kozmosz elpusztíthatatlan rezervoárjában, az Akáshában vannak elraktározva. Ugyanitt polidimenzionális progressziók is végbemennek, valamint a megnyilvánult világban ismeretlen alkímiai operációk. Az Akáshában játszódik le az anyag létének mentális ópusza.

Ez az állapot hasznosítja előző teremtési turnusok létformáló konzekvenciáit a mágikus neutrokémiai erjedés menetében.

Az alkotó demiurgosz, de a mágus fejében is meglévő ideák eredetileg mind az Akáshából származnak. Mert tudnivaló, hogy az emberi agyban semmi sem merülhet fel, ami előzőleg Akásha depozitban nem volt. Magának az agynak organizációja, a neuronok és a ganglionok működése Akásha minta! A megtestesült Akásha azonban túlnyomórészt már objektiválódott ideákkal dolgozik, innen nagyfokú hajlama a gondolatok projekciójára.

A formaképző második állomás, ideon vezetés mellett, további elemeket von be a teremtés spirálódásába. Vagyis pszichonok és elementálok kooperációját indítja meg metabiológiai invokáció útján. A „metabiológiai invokáció” pusztán abból áll, hogy olyan körülményeket teremt az asztrálsíkon, amelyek csapdaként vonzzák és kötik az elementálokat.

A harmadik stáció végzi a szervezés materializálódás, metabolizmusát. Itt beállnak az ismert élettani folyamatok és genetikus kísérőjelenségek. Tehát a kreáció formulájában csak egy látható etap van. A két megelőző láthatatlan, pusztán imagináció által követhető.

Ennek a processzusnak az elvét követi a tibeti jóga Külkhór praxisa, a csődmeditáció és a hermetikus mágia számos eljárása. Bár a célok ilyen gyakorlást illetően egészen ellentétesek, ma már minden kreatív manőver javított változata az ősi premanvantarikus teomágiának. Mert most tekintetbe vesszük a matéria emlékezetét és fajlagos ellenállását. Valamikor istenek juttatták tönkre teremtésüket ennek az elvnek tapasztalati figyelembe nem vételével. A sokat öregedett Kozmosz bölcsessége azt sugallja, hogy a megszámlálhatatlan lehetőség és új forma közül, amelyek még jönni fognak, csakis azok úszhatnak keresztül ideájuk értelmében eredményesen a létezés Idő-Tér koordinátaiban, melyek a lenti síkra mért adottságok természetét beszámítják konstrukcióik működésébe. Ennélfogva a protobiológiai praktikum ugyanazt az alkalmazkodást követeli meg mágikus operátoroktól, mint az organikus természet a maga biológiai struktúráinak megtervezésénél. Ez egyszerűbb terminológiára redukálva a következőket jelenti:

1. Az agyban felmerülő ideákat nem szükséges szerves részleteikkel együtt elképzelni. Elég, ha saját, úgyszólván adott Akasha gyökerű múltjukra támaszkodnak, és pusztán a számunkra jelenleg fontos új momentumra koncentrálnak figyelmüket. Ez úton szattwikus szilettek jönnek létre.

A Biosz analógiája, amely mindig használható, azt mutatja, hogy a plazma és csíra általában organizálatlan első kvalitásában. A megtermékenyítés folyamatában csak bizonyos idő múlva kezdődik a barázdálódás, elkülönülés és lefűződés.

Hasonlóképpen a mentális koncepció először kizárólag szattwikus sziluettekkel dolgozik. Szattwikus sziluetteknek nevezzük az olyan teremtő ideákat, amelyeknek keletkezésük pillanatában csak kontúrja és színes tömege van. Az ideogenetikus koncepció mentális plazmája (diffúz biokomatinnal telt nebuliumtestekkel operál) ez. Vagyis első elképzelésünk alkalmával a konstrukció-magok mintegy szellemi formáknak látszanak, éles fénykörvonalakkal, színes fátyolszövedékekkel kitöltve. A jelenség karakterét könnyebben felfoghatjuk, ha fénylő körvonalakat képzelünk valamely szerv alakjában, színes fényplazmával beárnyékolva.

Rajzvetületében az idea egyszerűen körvonalakra és színes satírozásra redukálódik, amint azt a mágikus diagrammok minden népek ősi mágiájának képzőművészetében mutatják.

2. A vázlatosan elképzelt szattwikus formát ezután élőnek gondolva, imaginárius mozgásmanőverekbe vezetjük. Itt is csak a fő részletek a pszichikai megalapozás tárgyai. A kompozícióban azonban ekkorra már mégis több lesz, mint amit megfi-

gyelünk vagy belehelyezünk. Jól végrehajtott operáció után ezen a lépcsőfokon megjelennek vagy jelentkeznek az asztráldemónium első képviselői. Az idea-embrió ekkor életjelt ad.

3. Az elképzések ismétlése, bizonyos idő elteltével, sűrű elektrontestet sző a komplexum köré. Ezután gyakorlati próbának vethetjük alá az újszülött orgánomot. Annak funkciója fokozatosan erősödik, végül pedig félszervi státust kap auránkban. Tisztánlátók most az okkult szervet működése közben asztrálestük külső burkához tapadó plasztikus orgánumnak fogják érzékelni, amely mindig jelen van.

III.

MÁGIKUS INTENZITÁSTAN

AZ ÉRTÉKELÉS MÉLYSÉGI FOKOZATAI

Az újkori hermetika egyik járatlan ösvénye az intenzitástan. Ez a ma még teljesen ismeretlen tudomány valamikor a nem nagyon messzi jövőben, minden emberi értékelés alapja lesz. Ki fog derülni ugyanis, hogy a Tér és Idő koordinátái elégtelen meghatározói a Biosz finomabb tartalmainak.

Számtalan élőlény él egymás mellett ugyanabban a térrendszerben, de már az időt tekintve gyakran évszázados, egyéb kvalitásokon mérve pedig évezredes divergenciák vannak individuumok között. Ha viszont a kvalitás klauzúrát vesszük alkalmazásba életjelenségek vizsgálatánál, a Biosz kiterjedése évmillió mélységeket mutat differenciák formájában.

Látunk egymás mellett öt embert és öt állatot. Felületes szemléletre nincs közöttük nagy eltérés. Mindegyik hasonló életfunkciókat végez. Az élet legismertebb karaktervonásait sorban feltaláljuk rajtuk. Lélegzenek, táplálkoznak, növekednek, szaporodnak, születnek és meghalnak. Szerveiket létsíkjuknak megfelelően használják. Belülről nézve azonban a tíz élőlény tíz világsziget, melyek fölépítésében és funkciólogiájában hatalmas intenzitáskülönbségek vannak.

Mindannyian jelen vannak ugyanabban a térben, és a hely csillagászati idő tartalmi szerint is egyidejűleg tevékenyek. Mégis az egyik szangvinikus, magas vérnyomású, optimisztikus karakterű; a másik melankolikus temperamentum, alacsony vérnyomású, pesszimisztikus alkat, akinek számára nem tiszta öröm a létezés. A harmadik flegmatikus, alacsony érzékenységű, kritikus szellem, sok humorérzéssel. A negyedik ember kivételes lángelme, aki gyorsabban gondolkodik, mint a többi, évezredek konzekvenciákat képes pillanatok alatt levonni, tervei, elképzelései messze a jövőbe mutatnak. Egyszerű fizikai jelenségek láttára frappáns ideái támadnak. A másik három ember által észre sem vett folyamatokból korszakalkotó törvényszerűségeket tud kivonni. Ha örül, érzései erőteljesebbek, fájdalmába kozmikus filozófia szövődik. A zseni napok alatt éveket, hónapok alatt évszázadokat, évek alatt éónokat élhet át.

Vagyis ugyanaz az idő a funkciók intenzitása szerint más és más tartalmat ad.

Nem igaz, hogy a létezés definíciója öt esetben egyformán a pusztta térbeli jelenlét által van determinálva. Valójában az előbb említett példáknál az eltérés a funkció intenzitásában rejlik.

Egyik ember ugyanabban az időben csak negyedannyira él, mint a másik. Van, aki az élet ezerszeres intenzitását kapja őseitől örökségbe. Más karakterek viszont nem is érik el az intenzitás azon küszöbét, ami a Homo Sapiens rendes nívója.

Az intenzitástan jövőbeli speciális feladata az lesz, hogy megkísérli fokozatokban kifejezni érzések mélységét, erejét, energiatöltését. Ez persze nem jelölhető majd szimpla skála-nomenklatúrában, mert az intenzitások többirányú, polidimenzionális alakulatok.

Mindenesetre az érzetkvalitások mérésével kezdődik a kutatás, később pedig kialakul a kutatás biológiai rendszere, melyben meg lehet kísérlni intenzitások fokozását és csökkentését, ellenőrzés mellett.

Élni, érezni, működni csak nagy energiával lehet, kozmikus hatást kifejteni lehet félöntudaton is.

De világos öntudat nélkül az egész létezés körülhatárolt ponttá zsugorodhat össze, amit a nem létezésből filozofikus értelemben már csak kevés fokozat választ el.

Mitől függ az életintenzitás? Vajon ez is kizárólag energia kérdése?

Ez nem egészen a helyileg ható energiakonzentráció folyamánya. Ha valahol, úgy itt csakugyan szellemi kvalitásokon fordul meg a dolog. A fizikai konstitúció kevésbé befolyásolja tevékenységünk intenzitását.

Szellemi szempontból véve a matériát magas frekvenciájú intellektuális energiák szervezik és irányítják. Az anyag vagy a fizikai síkon megkötött erő önmagában tehetetlen, mennyiségi faktor. A régi okkult hagyomány idevágó tanítása az, hogy minél nagyobb, vaskosabb testet épít magának a Szellem, annál kisebb a benne ható szattwikus energia. Viszont, aránylag fragilis, kis volumenű organizmus a kozmikus teremtés-dinamika impozáns transzformátora lehet. Azt a laikus is észreveszi, hogy testes izomkolosszusok csak nagy ritkán szoktak lángelmék lenni. Az emberiség szellemóriásai normális vagy szubnormális fizikumok.

Ugyancsak föltűnik a kérdés tanulmányozása közben egy másik jelenség, ami a Biosz fontos funkciológiai kelléke.

Ez a feszültség törvénye.

E szerint az intenzitások mindenhol a feszültséggel együtt növekednek. Ami annyit tesz, hogy bármely életszektorban hiperfunkció állhat be, ha szellemi energiát feszültséggé koncentrálnak. Az élet közönséges jelenségei is ennek a folyamatnak a

megnyilvánulásai. Tudást, erőt, ügyességet, képességet, de tehetséget is csak koncentrációi útján lehet aktiválni.

Az ember biológiai alkatában intellektuális képességek magjai szunnyadnak.

Ezeket ismételt összevonás útján ki kell emelni lappangó állapotukból, ami után lényegüket a nekik megfelelő organikus kapun keresztül napvilágra lehet hozni.

Mert valójában minden dolog akkor létezik, amikor hatást fejt ki. Bizonyos hatások túl erőtlenek ahhoz, hogy a fizikai síkon észrevehetőek legyenek. Ilyenkor azt mondjuk, az effektus nem éri el a létezés ingerhatásküszöbének nivóját.

A Polidimenzionális Kozmosz számos abszolút értelemben létező, de számunkra nem észlelhető jelensége csak akkor léphet be a mi Univerzumunkba, ha ideontöltése elér bizonyos töménységet, ami először pszichon-, azután elektron feszültséget hoz létre. Ezután már hatni képes valamelyik érzékünkre, s a metafizika területéről átlép a fizikai valóság színpadára.

VÉRTELENÍTÉS ÉS HIPERFUNKCIÓ

Bizonyos, hogy az életfunkciók intenzitása szomatikus processzusokkal jár együtt. Pszichofizikai paralelizmusok fennállása kétségtelen, csak hozzá kell tennünk, hogy mindebben az irányító, determináló faktor nem a materiális bázis, hanem a szellem. A szellemi elemet nem csupán élettani, hanem általános cellulárfiziológiai értelemben vesszük.

Már az elmúlt kultúrkorszakok okkult tudománya is összefüggést látott a szervek vértelítettsége és az érzékek hiperfunkciója között.

Az egyik legrégebbi irányzat az indiai Akásha-olvasás fakultása a tobozmirigy hiperemizációján keresztül jut a Harmadik Szem revitalizációjához. Hasonlóképpen a különféle jóga-irányzatok gravitációs pozitúrák alkalmazásával vélik ezt a célt elérni. A jógának és az Akásha praxisnak sikerült is a maga elé tűzött úton eredményeket produkálnia.

Mindazonáltal a fenti két speciális terület nem elegendő az intenzitástan univerzális szempontjainak illusztratív megalapozására. Ebben ti. nem kevesebbről lenne szó, mint olyan gyakorlati axiómák felállításáról, amelyek az egész terület kozmikus távlatai felé nyitnak átfogó kilátást. Ehhez az is szükséges, hogy szem előtt tartsuk:

bármiféle fizikai vagy élettani praktikumnál szellemi koncentrációval összekötött manőverek vezetnek célra.

Ez a körülmény régebbi okkult rendszerekben nincs eléggé plauzibilissá téve.

De visszatérve a hiperfunkció kérdéséhez, induljunk ki abból, hogy az érzékszervek vérrel telítése csakugyan felfokozza azok teljesítőképességét, és bizonyos körülmények között növeli a szenzorium intenzitását.

A hiperemizálás történhet:

1. biológiai,
2. kémiai
3. fizikai és
4. szellemi úton.

A *biológiai vértelítés* lokális hormonok, táplálékfelvétel, hőapplikáció, regionális pozitúrák által hat. Számuk oly nagy, hogy e helyütt nem lenne célszerű valamennyi ismertetése.

A *kémiai vértelítés* kizárólag erős vérbőséget előidéző kémikáliák segítségével dolgozik (koffein, aktedron, yohimbin, tesztoszteronok). Hibája, hogy úgyszólván sohasem koncentrálnak a kívánt működésre, miért is a kollaterális funkciók sok energiát elszívnak.

A *fizikai vértelítés* elektromos besugárzás, masszázs, tornagyakorlatok által, s végül a *szellemi vértelítés* kombinált fizikai-pszichikai koncentrációval a csakrákra, szefirotokra vagy gonádokra gyakorol nyomást. Ez megfelelő irányítás esetén sokirányú kísérletezést tesz lehetővé, s a négy közül ez a legeredményesebb szisztéma.

De mindegy, melyik módszerrel indulunk tanulmányaink útjára, kitartó munkával csakhamar tapasztalni fogjuk, hogy földi praxisoknak megvannak a magasabb vezetés kezétől származó határai!

Elméletileg ugyan nincsenek korlátok szellemi fejlődésünk útjába állítva, és az okkult praxis ösvényein elérhető hőképességeknek nem látható a felső határa, mégis biológiai koordinátánk nem engedi, hogy meghatározott feszültségeken felül huzamosabb időn át mágikus munkát végezzünk.

A hiperemizáció öt etapon keresztül körforgást végez kiindulópontja irányában. Itt két lehetőség adódik:

1. Vagy elérjük a magunk elé szabott célt, és még idejekorán visszatérünk megálapított, biztonsági határaink szintjére, vagy
2. patológiás jelenségek lépnek fel, és betegség vet véget a túleröltetésnek.

Okkult axióma: állandó hiperfunkció emberi szempontból nem kívánatos és nem is ajánlatos!

Speciális körülmények között lehetséges tartós hiperfunkció, de csak a többi képességek vagy az életműködések normalitásának a rovására.

A szervek funkciójában túlfeszítés esetén általánosságban felismerhetők az alábbi fokozatok:

1. *Gradus praelimináris*: vérbőség, nagyobb mozgékonyág, növekvő ügyesség,

2. *Stadium secundaris*: hiperfunkció, beáll a szerv hipertrófiája,
3. *Stadium tertium*: mágikus képességek fellépése, fokozott erőátvitel, actio in distancia, az energiaelhasználódás háromszorosára emelkedik.
4. *Stadium degeneratione*: a többi szervek elfajulása, patológiás tünetek,
5. *Limitatio cerebri*: a hiperfunkciónak a szervezet univerzális meggyengülése hirtelen véget vet és a képesség visszaesik kezdeti nivójára.

Ugyancsak kísérleti eredmény, hogy specializált orgánumok a második és harmadik stádiumban egyszerre átveszik egymás funkcióit. Ez a különben csodálatos jelenség hamarosan akadályá válhat a munkában, mert eltereli figyelmünket a fővonaltól. A tünetmény a szenzoriális transzszudáció processzusán alapul. Ennek hatása alatt a tapintóérzék például látási képzeteket továbbíthat, vagy a szaglás hangokat kapcsol. A folyamat előrehaladottabb fokozatain a legkülönösebb érzékelési kombinációk lépnek fel, végül pedig mindegyik szerv képessé válik a többi funkcióinak teljesítésére.

Zavaróvá válik a tünet, ha a benyomásokat nem lehet többé elkülöníteni. Ilyenkor bármely hallási képzet látási komplexumot idéz, de egyúttal szaglási és tapintási érzetek is keletkeznek, amivel a kezdő kísérletező nehezen vagy sehogyan sem tud megbirkózni.

Az interferenciának távolabbi oka az, hogy a fokozott fiziológiai folyamat szellemi koncentrációval kapcsolva, lassan átszövi a Biosz helyi koordinátáját, és az individuuum más dimenzióba lép, amelynek érzékelési formái már nem fedik a kiindulópont élettani szokásait.

FREKVENCIASZABÁLYOZÁS

A Biosz frekvenciái szabályozhatóak. Intenzitásnövekedés, vagy ami más néven nevezve az élet magasabb fokozataihoz vezet, mindenkor az adott kiindulópotenciál felfelé tágításából nő ki. Tudnivaló azonban, hogy a frekvenciák három nagy kvalitás csoportra oszlanak.

Megkülönböztetünk fizikai, asztrális, azaz pszichikai és mentális, illetőleg szellemi frekvenciákat. A feszültség emelésének mechanikája mindhárom esetben hasonló, de

tartalmuk más. Eltérés van az amplifikációt kiváltó üzemanyagban is. De a kérdés tárgyalásánál jó előrebocsátani egy lényeges gyakorlati axiómát, ami nyilván az egész frekvenciareguláció kulcsa.

Az axióma szövege ez:

1. Frekvencianövelés útján intenzitásfokozást érhetünk el, ha a szóban forgó funkció lefolyását a fölötte elterült sík nivójára hozzuk.

2. Minden sík számára az egy számmal magasabb sík üzemanyaga jelent intenzitás-változást.

Vagyis fizikai funkciók asztrális színvonalon érnek el nívóemelkedést; pszichikai processzusok mentális szublimációban válnak felső fokozatúvá, és az eredetileg mentális tevékenység szattwikus elevációban kaphat magasabb rangfokozatot.

Az emberi szervezet különben komplikált transzformátor konstrukció, amely nagyon alkalmas efemer frekvenciák és intenzitások beállítására. Csak ismerni kell a folyamatokat, mert minden a kontaktus-hálózat helyes kapcsolásán múlik. Az orga-

nizmusnak megvannak a sajátos fizikai, asztrális és mentális centráléi, amelyek egymással összeköttetésbe hozhatók vagy regionális kirekesztésekkel kombinálhatók. Amint azt már a régebbi okkult anatómia ismerteti, a fizikai hálózat kapcsoló táblája a gonádrendszer; az asztrális hálózat a csakrarendszeren keresztül afficiálható, és a mentális sík energiáit a szefirot örvények dobják előtérbe.

A fizikai sík frekvenciáinak kormányzói elsősorban a táplálkozás vegyi anyagai, vitaminjai, hormonjai. Ezen a nagy területen meglehetősen alapos ismeretek szükségesek, ha valaki az itt vezető úton kívánna járni, és a fizikai test élet-tevékenységének intenzivációján túlemelkedve óhajtana magasabb létfokozatot elérni. Mint ismeretes, az átlagembernek többnyire ehhez az úthoz van bizalma.

Az eredmény azonban a feladat nagysága miatt természetesen silány.

Eszközei a sport, az izmok aktivitása, a szervezet ruganyosan tartása. De az e célból felhasznált módszerek végül is az életerők gyors kimerüléséhez vezetnek, eltompulás, elnehezedés, organikus egyensúlytalanság áll be. Ha a fizikai előkészítés nem univerzális, a regionális koncentrációt más szervek elsatnyulása követi. Ha viszont a legtöbb fontos szerv képzése tekintetbe van véve, akkor a túlzott energiafogyasztás a diétetikán keresztül támaszt zavarokat.

Abban az esetben, ha a követett eljárás nem a sport irányvonalát tartja, a lehetőségek valamivel jobbak.

A jelenkori túlzott sportrajongás idejében ezek a megállapítások meglepőnek tűnhetnek, de alaposabb átgondolás után helytállóak.

Aki elég sportbajnokot, atlétát vagy „versenyzőt” ismert, hamarosan tapasztalhatta azok legtöbbszörének „ólomfejségét”, szellemi nehézkességét, ami idősebb korokban, az átmenetileg megszerzett testi ügyesség elvesztése után, tompa vaskosságba megy át. Akadhat ez alól a szabály alól kivétel, de ilyenkor a tréningrendszer egyéni, az általános divattól eltérő.

Ami a kizárólagos testkultuszt a sport intenzivációjában reménytelenné teszi, az az a körülmény, hogy e szerint a szisztéma szerint a magasabbrendű intellektuális energia izommozgásokra van koncentrálni, amelyek itt öncélúak (rekordőrület).

Lehetséges persze olyan tréningrendszer, amely nem az izommozgásokat tekinti fő célnak. Ilyen a jóga sportok több fajtája. Ennél a sokféle pozitúra, karana, mudra és lélegzésszabályozási eljárás az izomtevékenység kontrollján keresztül csak átmeneti jellegű. A valódi cél a szellemi energiák fejlesztése. Minthogy azonban a jóga szexuális potenciákkal, kundalinivel, csakrákkal dolgozik, a keleti módszer a fizikai funk-

ciókat az asztrálsík irányában intenziválja, ami mindenesetre további haladást tesz lehetővé felfelé.

Másrészről a diétetika oldalán is lehetségesek szublimációs törekvések. Kétségtelen, hogy a mérsékelt vegetariánizmus vagy nyerskoszt életmód egy síkkal feljebb emelheti az organizmus alaptevékenységét. Önmagában persze ez sem elegendő, sőt egész életre kiható kátyúba vezethet, mint hibás, pseudo-materialisztikus filozófia. Az irányelv mindenesetre az, hogy kerüljük a vaskos, elnehezítő táplálékokat, végezzünk néha elvonókúrát és koplalást.

Elegendő táplálkozástudományi ismeret alapján tartott reform diéta árán elérhetjük, hogy a test nem akadályozója, hanem elősegítője lesz szellemi fejlődésünknek.

Az asztrálsík frekvenciáinak metodikája a szublimált szexualitással, a psziché érzelmi töltésének fokozásával, és a lelki élmények szaporításának eszközével operál.

Ezek a processzusok az egy síkkal alacsonyabb fizikai koordináta számára felsőfokot, ideált képeznek, a maguk síkján azonban csak mentális színezettel hozhatnak létre életintenzitást.

A szexualitás a fiatalkor mohó sietségében kétségkívül előidézi az életérzés időleges maximális intenzitását. Kizárólag animális jelleggel űzve azonban hamarosan

elveszíti fokozó hatását, és éppoly unalmassá, illetve megszokottá válik, mint más biológiai funkciók.

Az érettebb művészi fantázia romantikus rendezésében Ámor és Psziché mítosza tartósabb élményeket jelent. De soká ez sem hat. Igazi felsőfokát akkor éri el az ősi dualisztikus színjáték, ha kozmikus mítosszá emelkedik, és a szereplők személyében Isis és Osiris szereti egymást!

Ennél a fokozatnál talán még magasabb az a stádium, mikor a duális keresés a vágyak egymásban való kialakulásának útjára tér, és beáll a *nirvanisztikus extázis* állapota, ami a létezés intenzitásának utolsó elérhető földi lépcsőfoka.

A mentális frekvenciaszabályozás azok számára való, akiknek a két előző mód nem áll rendelkezésére. Ez az út a leggazdagabb a három közül. Itt minden szellemi ideál, amelynek érdekében megfeszített erővel tudunk dolgozni, megteremti a kívánt intenzitásnövekedést.

A szellemi tevékenységek, de a művészi koncepciók is egész életet betöltő energiagócok.

BIOTÓNIA

Mindenki látott már az erkély korlátjára szálló verébre leső macskát, amint a lehetséges zsákmány reményében feszült figyelemmel ugrásra készen lapul a földre. Vagy aporra kész farkaskutyát, gazdája kezében az eldobásra szánt követ fixírozva. A két háziállat tekintetében ugyanaz az érdeklődés van, pattanásig feszített akcióképességgel párosítva.

Gyermekekben és életük hajnalát élő fiatalemberekben sok van ebből a tettekre kész érdeklődésből, ha olyan témáról kerül szó, amely vonzza, foglalkoztatja őket.

A fiatalkori feszült érdeklődés, akciókészség és rugalmas fáradhatatlanság olyan életjelenség, amelyet biotóniának neveztünk el. Ebből indul ki az egyéni életet tartalmassá tevő intenzivált vitális funkció.

A szervezet öregedésével ez a jelenség leszűkül, eltávolodik, és normális körülmények között néhány területre korlátozódik.

Mindazonáltal, ameddig csak egyetlen téma is marad, amely fáradhatatlan érdeklődésünket és egész maradék tetterönket sorompóba képes állítani, nem vagyunk valójában öregek, és életünk intenzívnek mondható.

Az egyes égi jelek alatt született individuumoknak sokféle életcélja lehet, de betöltött misszió, életöröm vagy elégedettség csak ott lesz, ahol a lényeges életfunkciók

intenzitása eléri a biotóniás feszültség fiatalkori nívóját. Egyes esetekben ez még fokozódhat is, és néha az érett kor nagyobb polimorf intenzitás kezdetét hozza, mint a gyermekkor.

Az emberi állapotok általában egészségtelenek. A munkakörülmények, a környezet, majdnem mindig rosszak. A városi élet taposómalma lefokozza, elsorvasztja, s végül megöli a biotóniát.

Munkahelyünk, foglalkozásunk, környezetünk beteggé tehet bennünket. Az élet céltalanságának és ürességének gondolatától csak akkor menekülhetünk meg, ha van elég testi és lelki erőnk, hogy a nekünk nem szimpatikus környezettől elszakadjunk. Ám ez csak erőszak útján sikerülhet. Olyan munkától pedig, amely nem érdekel, szellemileg nem köt le bennünket, bármi áron is szabadulnunk kell, hogy újra kezdhesük életünk berendezését, ameddig még nem késő.

Lélekölő robotba beletörödni hiábavaló dolog. Utált, számunkra érdektelen beosztásban kiemelkedő eredményt, sorsjavulást soha nem fogunk elérni.

Ha azonban gyökeres reform egyelőre nem lehetséges munkahelyünket illetőleg, legalább arról gondoskodjunk, hogy legyen valami privát passziónk, ami szabad időnkben teljesen betölti, illetve felerősítheti érdeklődésünket.

Ilyesmiért, ebben a helyzetben, akármi legyen is az, áldozatot hozni ne sajnáljunk, mert az életben csak addig van számunkra remény, ameddig ki nem apad a biotónia forrása.

IZOMFESZÜLTSG, IDEGFESZÜLTSG

Említettük már, hogy az életenergiák lokális koncentrációja hiperfunkciót hoz létre. A hiperfunkció lehet idegéleti vagy muszkuláris karakterű. A koncentráció minden esetben izomfeszültséget vagy idegfeszültséget okoz, még öntudatlanul is, mivel az érintett terület vitális apparátusa fokozottabb mértékben veti be tartalékait a bekapcsolt működésbe.

Nagy célok elérése, de a normalitástól legkisebb mértékben is eltérő eredmények létrejötte elválaszthatatlan az ezeknek megfelelő tenzióktól. Az ember életútja és vitális tevékenysége folytonos polidimenzionális munka. Abszolút pihenés számunkra nem lehetséges. A relatív nyugalom csak bizonyos izom és idegcsoportok csökkentett működése, ami alatt más orgánumok fokozottabban tevékenyek. Soha nem pihen a szív és a központi idegrendszer, nem állhatnak meg a csakrák és a szefirot

korongok sem. Az ember fizikai síkon való jelenléte periodikus ingamozgás három sík között.

A fizikai sík egyes orgánumait kisebb intenzitásra lehet állítani, hogy a szervezet akkumulátorai ezalatt feltöltődjenek. De a szerveget használatból kivonni, „nyugalomba küldeni” egyenlő a fokozatos elhalással és progresszív sorvadással.

A Bioszban való létezés annyi, mint állandó tevékenység. A mi világunkban csak az állhat fenn, ami hat. Mégpedig szünet nélkül.

A határfok gyengülése vagy a szervezetből kiáramló energia elapadása a meghalás kezdete. Ezen a ponton még egy kevésbé ismert tényre hívjuk fel a figyelmet.

Általában azt hiszik, hogy az organizmus a fizikai sík szerves vagy szervetlen sóit, kemikáliáit, élő vagy redukált terményeit használja fel biológiai apparátusának felépítéséhez. vagyis, hogy az életerő és a vitális intenzitás egyedüli forrása a táplálkozás. Ez nagy tévedés.

Az ember háromsíkú transzformátorállomás, amely három világ részese, és több koordinátából származó energiafajtákat szűr át biológiai gépezetén keresztül. Más szóval nem egy, hanem három Univerzum erői áramlanak belé, s futnak vezetékein vissza.

Az erők körfutása nem is a fizikai síkon kezdődik, hanem szellemi irányítás mellett a mentál síkról indul minden, és az asztrális közvetítő közegen áthaladva fizikai esszenciává sűrűsödik. A piknotikus processzusokat azután az ember magasabb vehikuluma megfordítja, és újra módosított pszichikai energiává szűri. Magasabb emberfajtánál a szűrés egészen a szattwikus fényig tisztul.

Mindebből az következik, hogy az intenzív szellemi munkát végző ember, a fizikai sík bázikus elemei mellett más világok energiáit is felhasználja. A superior koordinátákból beáramló erők annál nagyobbak, minél magasabb frekvenciájú az egyén intellektuális kapacitása.

A fizikai erőkquantumokhoz arányítva, az okkult forrásokból abszorbeált áramok százsorosak, ezerszeresek lehetnek!

Miután pedig az egész folyamat regulátora az inkarnált szellem, mindaddig számíthatunk a felsőbb világok erőtümegeire, amíg intenzív érdeklődéssel együtt járó munkát végzünk.

Ez az oka, hogy az ötven éven át dolgozó munkás nehéz körülmények között is egészségesen dolgozhat, míg nyugdíjba helyezése után hirtelen betegeskedni kezd, majd ha nem sikerül megfelelő elfoglaltságot találnia, halálos bajba sülyed. Nem működtetett izmok és idegpályarészek sorvadásnak indulnak. De nemcsak azért, mert

a gyakorlás hiányzik, hanem mivel az életerő mindig rejtve maradó transzcendentális reservoárja a szellem kapcsolótábláját az egyéni impulzuskimaradás után többé nem éri el. Az erőfeszítésről való lemondás, az érdeklődés megszűnése elzárja a magasabb világkoordinátát, törést szenved az energia vezetéke.

Ezzel szemben igaz az is, hogy bizonyos okkult (ma még rejtett) módszerek ismerete nélkül nem igen lehetséges a szuprakozmikus áramok teljes kihasználása.

Az ezoterikus pszichológia, a keleti jóga és a hermetikus praxisfajták sokféle eljárást ismernek, amelyekkel magasabb világok energiakvantumait széles sugárban a földi felvevő állomás felé irányíthatjuk. Az individuum okkult iskoláztatása képessé teheti az egyént a szabadon áramló erők felhasználására.

AZ INTENZITÁSREGULÁCIÓ BEIDEGZŐDÉSE

Amikor intenzitásregulációról beszélünk, ezt a fogalmat mindhárom hermetikus sík értelmében használjuk. A hozzávezető út sokféle, a módszer egy. Döntő szempont mindenkor a szellemi kontroll. A szabályozás és intenziválás problémájánál nem annyira a követett irányelvet, mint inkább a praktikus beidegzés sikerét tartjuk szem

előtt. Meg kell teremteni a test és szellem kreatív együttműködésének szokásait. Kezdeti lanyhaság esetén felhasználhatunk bármilyen jelentéktelen (de egyénileg hatásos) vagy erőteljes stimulust, mert az érdeklődést fel kell ébreszteni. Munkánkat a saját mezsgyéjén attraktívvá lehet változtatni. Persze a sokféle hatásterülethez speciális ismeretek bő tárháza szükséges, hogy megállapítható legyen, itt vagy ott, mi a célszerű. Ezért nem adhatunk univerzális recepteket. De némi okkult tanulmány birtokában, vagy ha ez még nem elég alapos, a tanító igénybevétele útján, helyes kerékvágásba zökkenhető a tanítvány járműve. Az unalmat, céltalanságérzetet, határozatlanságot ajánlatos még erőszak árán is megszüntetni.

A processzus néha megkövetelheti, hogy lovainkat hol a kocsi elejére, hol a végére, hol meg az oldalára fogjuk be. A fontos az, hogy szekerünk a kátyúból végre ki-mozduljon.

Később a folyamatok racionalizálhatók lesznek. Munkánkat megkönnyítheti az, ha tág perspektívákat tárunk magunk elé. Gondoljunk el, illetve tűzzünk ki kívánatos célpontokat, és dolgozzunk ezek érdekében fáradhatatlan kitartással. Így még a lehetetlenből is meg fog valósulni több hihetetlen részlet.

A munka könnyörtelen folyamatossága egy idő múlva csodákra tesz képessé. *Ne felejtjük el, hogy a kitartó szellemi erőfeszítés idegen világsíkok titáni potenciáit ad-*

hatja kezünkbe. Amit valamely magasabb cél szolgálatában tartósan művelünk, nem is túl hosszú idő után a kozmikus hierarchiák segítségével nyeri el.

TÁVOLI DIMENZIÓK HULLÁMHOSSZA

A gyakorlati lehetőségek okkult szempontból majdnem kimeríthetetlenek. Voltak idők, amikor a szellem fejlődése mágikus akadályokba ütközött. A magasabb dimenziók síkjainak kapuit Kozmikus Küszöb Őrzők torlaszolták el. Ma azonban a helyzet megváltozott.

Mi egy kiöregedett Naprendszer elhagyásra ítélt planétájának utolsó generációihoz tartozunk, és a számunkra illetékes Galaktikus Hierarchiák a Föld szellemi kincseinek átmentése érdekében támogatnak minden szublimációs törekvést. Az ősi kozmikus templom-egyetek ajtóit jelenleg szélesen nyitva állanak. Egyedüli kvalifikáció az individuális igyekezet és az okkult hullámhossz-lista ismerete.

Ma többen olvashatnak az Akáshában, mint ezelőtt bármely emberfajta Atlantisz katasztrófája óta. Elengedhetetlenül szükséges persze mégis az okkult érzékszervek rendszeres gyakorlatok útján való kifejlesztése.

Eddigi asztrómentális rádióknak lámpáinak száma túl alacsony volt. Most azonban lámpák helyett már kis térfogatú, de nagy teljesítményű szattwikus tranzisztorokat kapcsolhatunk azok helyére.

Minél több mentális tranzisztort állítunk fel ezoterikus manőverezés segítségével, annál távolabbi és mélyebb dimenziók tudásanyagához férhetünk hozzá.

Noha a Galaktikai Hierarchiának nem az a célja, hogy még magasabb világok erőit objektívalja süllyedő glóbuszunk felületére, a szuperintellektuális ismeretek egyéni hasznosítását azonban megengedi, mert a Föld transzformátorai, az emberi elmék csak így képezhetők ki a Kozmosz más rendszereinek szolgálatára!

A most megszerezhető tudással és erővel már nem lehet soká visszaélni, és csak kevesen lesznek, akik valóban veszedelmes ismeretek birtokába jutnak ezen az úton.

KOMPRESSZIÓ JÓGA

Biológiai szervezetekre gyakorolt mérsékelt nyomás a bennük felhalmozott látens energiák felszabadításához vezet.

Ez a jelenség nem korlátozódik kizárólag a szerves világ tárgyaira. Hasonló reakció következik be anorganikus objektumoknál, csak az itt szükséges presszió sokkal nagyobb. Ismeretes a fizikából, hogy bizonyos fémek, kompresszió hatása alatt, elektromosságot fejlesztenek, illetve természetes felületi feszültségüket növelik.

A tünemény magasabb szubsztanciák birodalmában is érvényes. Szellemi tekintetben valamely sürgető, fenyegető vagy ingerlő fogalomkomplexum pszichikai presszióként hat, amire funkcionális intenzitás keletkezik, fokozott teljesítményekkel. *A processzus akkor is megindul, ha a presszió faktort tudatosan alkalmazzuk.* Ez teszi lehetségessé a kompresszió jogát.

Ennek értelmében az univerzális életfolyamatok területén alkalmazott kompresszió felhasználható mind további transzcendentális célok, mind pszichofizikai funkció amplifikáció érdekében.

A fizikai vagy pszichikai nyomást tetszés szerint megválasztott eszközökkel, esetleg számunkra effektív fogalmakkal magunk alkalmazzuk, saját intellektusunk közegére kiszabott feladatok formájában, egyéni érdeklődésünk területén.

A gyakorlás menetében határidőket tűzünk ki, és speciális feltételekhez kötjük azok végrehajtását. Elnéző megítélés vagy könnyítés nem engedhető meg.

Sikeresen végzett kompresszió tréning után nemcsak élettevékenység intenzitásunk fog növekedni; hanem végül mágikus ágenciák lépnek működésbe későbbi céljaink elősegítése érdekében.

Az intenzitástan helyes módon folytatott praxisának legfőbb ajándéka, hogy asztromentális milliók kreatív hatalmak erőkötegeinek fókuszába kerül, aminek következtében akkor is mágikus események siettetik misszióink megvalósulását, amikor fizikai erőfeszítést nem fejtünk ki!

Más, különös tüneménye az intenzitás mágiának, hogy egyetlen eredményesen keresztülvitt praktikus manőver a hasonló, de nem közvetlen szándékolt változások egész sorozatát indítja meg. A változások pozitív, építő jellegűek. A kompresszió jóga tehát kamatos kamattal fizet.

A TENZIÓFOKOZÁS VESZÉLYE

Fiatal embereknél, körülbelül huszonnégy éves korig semmi káros hatása nincs az idegizgalomnak, idegfeszültségnek, izomkoncentrációnak vagyis maximális teljesítményeknek. A fiatalság keresi az izgalmat, nem barátja a nyugalomnak, hajszolja a

rekordokat, mégis jó az idegtevékenység, gyorsan pótlódik az energiaveszteség. Más a helyzet idősebb korban, amikor részint a szervezet differenciálódása, részint az elnehezedés miatt lassúbbak a regenerációs folyamatok. Öregebb korban kevesebb strapát bír a szív, emelkedik a vérnyomás, csökken az organikus elaszticitás. Ilyen esetben nem mindig lehet fizikai intenzitásfokozásra törekedni.

Megfontolandó, hogy az esetleg fennforgó magas vérnyomás, arteriosclerosis, billentyű hiba, vagy pláne ideges túlterheltség mit enged meg.

Ezek a bántalmak, talán az idegterheléstől eltekintve, az idősebb kor normális elváltozásai. Ha jelenlétük megállapítható, az intenzitás mágia kizárja a fizikai és pszichikai feszültségfokozás gyakorlatait. Ekkor is megmaradnak azonban a mentális mágia szattwikus meditációi, melyek végeredményben ugyanarra az útra vezetnek, mint az alacsonyabb rendszámú fizikai praktikák. Idősebb, sőt egészen öreg korban is elérhetünk misztikus extázist, mentális intenzitást, ami egyáltalán nem vagy csak kevéssé veszi igénybe a szervezet csökkent fizikai teljesítőképességét.

Ebben a korban a legtöbb sokat élt, nagy izgalmon átégett emberben adrenalin kiválasztás, hiperfunkció lép fel, ami kontraindikálja az izgalom és munkaperiódusok felidézését.

Ilyenkor az élettevékenység intenziválásához már nem a pszichofizikai sík szertárából választunk eszközöket.

Az emberi életet a hermetikus biológia szempontjából három nagy periódusra oszthatjuk. Mindháromnak megvannak az idő kiterjedése szerinti céljai, fokozás apparátusa és intenziváció lehetőségei.

Az első korszak: fizikai praktikum (12-24 éves kor között)

A második korszak: pszichikai praktikum (25-40 éves kor között)

A harmadik: mentálszattwikus praktikum (41-80 éves kor között)

Hogy az egyes biológiai etapok kinél, mikor kezdődnek és meddig tartanak, az az egyéni kvalitásoktól függ.

Az egyéniségek természetesen nem mindig mennek keresztül az összes fázisokon. Lesz, aki egész életében nem nő ki az elsőből, lesz, aki a második érzelmi útvesztőben megreked.

Normális körülmények között azonban lefolyik a három stádium, és ebben az esetben kijelölhető, mi tartozik az éppen vizsgált periódus lehetőségei közé.

Káros hatás csak akkor lép fel, ha a kísérletező nem veszi figyelembe érettségi fokozatának megengedett módszereit.

Az életperiódusok hermetikus ideogematriája:

12 : 3	V	24 : 6	T	fiatal kor
25 : 7	R	40 : 4	Q	férfi kor
41 : 5	S	80 : 8	W	érett kor

VILÁGKÉP ÉS BIOTENZIÓ

Több más jelenség között a világkép is megváltozhat biotenzióban: bágyadtság, határozatlanság, lelki szürkeség, hipotóniás tünetek léphetnek fel, nemkülönben világfájdalom és pesszimizmus.

A világfelfogás és szemlélet is vitális tenziók által szabályozott valami. Az egyes pszichológiai típusoknak élettani energiapotenciájuk felső fokozatain megvan a speciális funkció-repertoárjuk, amely pozitív tartalommal töltheti meg az egyéni életet.

A hermetikus pszichológia asztrológiai sémákat alkalmaz a zodiakális jelek alatt született individuumok optimális lehetőségeinek valószínű meghatározására.

A szolárpszichológiai nomenkatúra eléggé gazdag ahhoz, hogy segítségével használható indikációk birtokába juthassunk, természetesen elasztikus felhasználás mellett.

Az okkult tudomány régóta állítja és tanítja, hogy a zodiakális karaktereknek megvan a minden részletre kiterjedő filozófiájuk, praxisuk és mágikus metodikájuk.

Az élet fontos vonatkozásaiban és az összes tudományfajtákban különleges zodiakális teóriák és praxisok léteznek. Az egyének, ha legtöbbször öntudatlanul is, de mindenkor ezeket a számukra eleve adott ideálokat keresik. A teóriák, éppúgy, mint a praktikumok, lehetnek pozitívak vagy negatívak.

Optimizmus és pesszimizmus, szangvinitás vagy melankólia, aktivitás vagy passzivitás – erőkvantumok kérdése!

Nem célunk, hogy ehelyütt asztrológiai elemekre kiterjeszkedjünk. Az alapokat bármelyik alaposabb kézikönyvben meg fogjuk találni. Lényeges az, hogy tudomással bírjunk a szakkönyvekben „diszharmonikus állás” – „harmonikus állás” vagy „jó aspektus” – „rossz aspektus” címek alatt tárgyalt aforizmák energetikai jellegéről.

Diszharmonikus pozíció származhat túl kevés erőből vagy túl sok energiából. Hasonlóképpen a jó konstelláció sok erőt vagy zavartalan kooperációt, esetleg gátlásmentességet jelez. A diszharmonikus konstellációnak is megvan a jó oldala, ha különben életcélunk elérésében nem akadályoz meg, és elősegíti a vitális intenzitás szabad áramlását.

PSZICHIKAI KOORDINÁTÁK

Az egyéniségek, az életintenzitás fokozatai szerint, koordinátáknak is nevezhetők. Az emberekkel való kooperáció, a sikeres életvonal vezetése nagy mértékben függ attól a képességtől, mennyire tud valaki idegen koordinátákba behatolni, illetve azokhoz alkalmazkodni. Az embereket befolyásolni csak saját koordinátájuk határain belül lehet. Ahhoz, hogy valakit megváltoztassunk vagy a magunk dimenziójának szolgálatára rábírjunk, először háttérbe kell szorítanunk egyéni kívánságainkat.

A pszichikai koordináták megismerése azért fontos, mert ezek az intenzitás mágia, a dimenzió mágia és dimenzió jóga előkészítői.

A nagytávolságú, kozmikus értelemben vett messzeségi hullámbeállítás, a pszichét és az intellektust kisebb keretek közötti beállításával taníthatja meg nagyobb feladatok elvégzésére.

A mikrokozmosz és makrokozmosz analógiás kapcsolatának törvénye ezen a területen ma is korlátlanul érvényes. Az intenzitástan és a dimenziótan között sok tekintetben ugyanaz a helyzet, mint az asztrológia és asztrozófia között.

Az okkult iskoláztatásban a nativitás horoszkópok felállításának nem a prognózis, hanem az elemi erők ismerete a célja, ami viszont az asztrozófia kozmikus bölcsesége felé nyitja meg a horizontot.

Az intenzitástani tanulmányok első fizikai stádiumában még lehetnek valakinek anyagi érdeklődései. A második, pszichikai fokozaton az élmények dominálnak, a harmadik, mentális etapon azonban már csak a Földről, és talán az egész megnyilatkozott Univerzumból való távozás szattwikus filozófiája a cél!

Ekkor, a közeli elutazás légkörében, a csillagok jógája a legkívánatosabb tantárgy, hogy minél több kozmikus tapasztalatot vihessünk magunkkal a következő Eónba.

IV.

MÁGIKUS DIMENZIÓTAN

A TÉRPOTENCIÁK REJTETT ÉRTELME

Az Új Korszak mágiája, éppúgy mint egyéb okkult irányai az eón változásának, megfelelően differenciált területre tevődött át. A következő időszak tudománya nem az, ami az előzőé volt. A tapasztalatok felhalmozódnak, lerakódnak, megerjednek és átalakulnak. Így a tegnapi bölcselése a ma egzakt tudásává érik. Semmi el nem vész, hanem kicserélődik, és tűzpróbák után konvertálódik. Aki filozófiai szemlélődése során a jövőn szokott töprengeni, nem is gondolná, milyen szokatlan irányokból jöhet a múltat leváltó fordulat. A szerény geometriai dimenziótan kezdetéről még nem lehet látni, mekkora módosuláson fogja átvezetni a kozmikus kutatás rendszerét, jóllehet ez a fordulat nem emberi törekvés folyamánya, hanem a világ integrálódásának processzusa által megkövetelt jelenség. Mert nemcsak a stelláris milliő, hanem az agy

is változik, tökéletesedik bővül funkciológiájában. A *mágikus dimenziótan* uralomra jutásának emberisége többé nem az a kiskorú, 25 százalékos szellemiségű tömeg, amelynek legmagasabb bölcsessége a matéria volt, abszolút realitása pedig az ökónómia. Az emberi agy óriásainak ganglion-állománya az életkor fajlagos zárlatánál többnyire kihasználatlanul marad, mert a Homo Sapiens nem ért ahhoz, hogy a biológiai tér potenciáit kihasználja, még kevésbé ahhoz, hogy az abban lekötött örökletes energiákat felszabadítsa.

A tudósok már a XIX. század utolsó éveiben elkezdtek elektromos és mágneses terekben gondolkodni. A XX. század közepén pedig kiderült; hogy az, amit üres térnek hittek; nagyfrekvenciájú kozmikus energiák szövedéke, más szóval a tér gigászi erők foglalata, amelyek minden talpalatnyi helyet kitöltenek. Üres tér nincs. Az okkult tudomány és a legújabb fizika végül megállapította a térzónák reciprok értékét. Felfedezték, hogy a térzónák nem egyenlő feszültségűek. Minden dimenzióknak megvan a maga specifikus ereje. A korunkbeli atomfizika azért nem járt el nagyobb sikerrel a matériában kötött energiák univerzális felszabadításában, mert figyelmen kívül hagyta a térkoordináták kiegyenlítettlen feszültségeit. Emiatt csakis a legnehezebb atomsúlyú elemekkel tudtak eleinte operálni, melyek száma korlátozott.

A hermetikus fizika felismerése szerint minden dimenzió monumentális energiákat tart lekötve, és ez az erőtömeg síkokra van rétegezve. Lehetséges egyik síkról a másikra átdobni energiákat, de az átalakulás maga is nagy erőfogyasztó. A titok a mindenkori transzformáció komplexusában rejlik.

Ahányféle térkoncepció valóságosan létezik, annyiféle energia szabadítható fel.

A tér nemcsak metafizikai vagy asztrofizikai fogalom, hanem reális erőszubsztitúció. Ha azt mondjuk, hogy az Orionköd és az Androméda-köd között bizonyos nagyságú térzóna terül el, ezzel a hermetikus fizika szerint annyit mondtunk, hogy a két celesztiális képlet között meghatározott erőzóna fekszik. Amit már Einstein is hangsúlyozott, hogy ti. nincs anyagmentes tér, sőt már maga a tér is anyag, ez a hermetika téziseiben úgy módosul, hogy *minden tér egyúttal erő is*.

Ez a felismerés a leglényegesebb különbség a régi és a jövő fizikája között. És bár a közelmúltbeli einsteini elmélettől a hermetikus hipertér fogalmáig nem nagy az út, különbség itt is van, mert a hermetikus fizika tér definíciója dinamikus lehetőségekre mutat rá statikus elgondolás helyett.

Az újabb fizikának általános tapasztalata, hogy a matéria energiává alakítható át, és sokmillió Voltos feszültségek anyaggá sűríthetők. A hermetikus fizika egy lépéssel tovább megy ennél, amikor azt állítja, hogy *a tér minden fajtája energiákat dobhat*

felszínre, melyek részint egy más dimenzióból préselődnek át, részint a helybeli koordináta erőpotenciáit, transzmateriális állagát alakítja át kisebb frekvenciájú használható elektromos töltéssé.

A jövő dimenzió-tudománya Einstein egységes térelméletéhez hasonló tétellel kezdődik. Ez azt állítja, hogy bár a térben kötött energiák egyetlen alapl működésből származnak, sokféle materiális lépcsőfokon nyilatkoznak meg. E hipotézis szerint létezik *pszichikai tér*, amely pszichikai energiává oldható; *kémiai tér*, amely kémiai folyamatokból alakul; és *mentális tér*, amely a szellemi működésekre bír stimulatív hatással.

Hasonlóképpen dinamikus jellegű az ásványok erőterrácsaiban és a matériafeleségek statikájában kötött elektronpotenciál.

A térfokozatok dinamikus hatása a következőképpen magyarázható: minden dimenzió bizonyos erőmennyiséggel köti objektumait a maga területére; az adott dimenzió és a reá merőleges kiterjedés tárgyai között azonban az érintkezési pontokon súrlódás keletkezik, ami automatikusan energiákat generál.

Ugyanennek a jelenségnek analóg példája a statikus elektromosság keletkezése, valamint a legtöbb elektromágneses hatás.

Egyetlen energiakvalitás sem állhat meg önmagában. Ahol elektromosság generálódik, ott mágnesesség is keletkezik.

Hasonlóképpen, a térkoordináták már pusztán létezésükkel dimenzióközi erőkeringést tartanak fenn. Ez a tranzitforgalom a különféle kozmikus koordináták létezésének legnagyobb misztériuma.

DIMENZIÓENERGETIKA

Korunkban a tudomány nagyon sok fáradságot fordít arra, hogy a meglévő energiaforrásokat minél kisebb anyagvesztéssel aknázza ki. Eddigi próbálkozásaink mindazonáltal eléggé szegényesek.

A XX. század még nem jutott el a tengerjárás hasznosításához, és a napenergiának a Föld területére eső jelentős része kárba vész számunkra, noha a technikai megoldások már szakembereink kezében vannak. A légköri elektromosság és a kozmikus sugárzás munkába fogásáról ma még nem is beszélhetünk. Az atomenergia uránium-módszere elég kezdetleges a befektetett óriási munka és költség ellenére. Ezek azon-

ban csak átmeneti nehézségek, amelyeket az Új Eón hamarosan leküzdhet, és akkor egy idő múlva ezek a lehetőségek is elavultak lesznek.

Más lesz a helyzet, ha a tudomány a *dimenzióenergetika* technikáját megismeri és általános elvként alkalmazza. Itt a felhasználható energiák felmérhetetlenek, kimeríthetetlenek és minden területre kiterjednek. Ezen a ponton megszűnik a különbség technika és pszichotechnika között. A technokrácia mint meghatározás, szinonim értelmű lesz ezzel: *pszichokrácia*, mert az új technika pszichotechnika vagy még inkább biotechnika lesz. Egyes biológusoknak az a törekvése, hogy technikai konstrukciónál az organikus természet produktumait vegyék figyelembe, mint invenció ideálokat, teljes érvényre jut az új korszakban. Csak a kivitelezés módja nem utánzás, hanem az optimális funkció és automatikus perfekció útján halad. Már az elmúlt gépkorszaknak is ideálja volt az automatizálás, ami jól megoldott vezérlő és szabályozó szervek kérdése.

Sok szó esik gondolkodó gépekről, mechanikus agyagról. Az eddig szabályozó automaták tökéletlenek, nem nélkülözhetik a mérnöki inspekción. A pszichotechnokrácia ezen a hiányon úgy segít, hogy megszerkeszti az első ganglioncellás kontroll gépet. Ez nem okoz majd különösebb nehézséget annak a fizikus generációnak, amelyik megtervezi azt a dimenzió körforgású berendezést,

ahol a matériák halmazállapota teljes ciklust végez. Pontosabban véve *kifogástalan konvertáció motort kell szerkeszteni, amelyben a bevetett nyersanyagok erőgyarapodással kerülnek ki a transzmutáció folyamatából.*

A jelenlegi gépek és technikai elgondolások energiát fogyasztanak, és nem adják ki a felhasznált üzemanyag frekvencia ekvivalensét. A helyzet megváltozik az atom-energiánál, ahol kis térfogatú matéria feldolgozása igen nagy energiát szabadít fel más területen. *A dimenzió-energetika abban tér el az atomkorszak technikájától, hogy csak egyetlen akkumulátort vagy indító energiakvantumot enged meg.*

A dimenzióenergetikai berendezés a beindítástól kezdve, annak végső kopásáig, nem igényel több hajtó energiát, mert az élet analógiájaként az egyszer üzembe helyezett szerkezet a már említett körforgás útján üzemképessége határáig automatikusan korrigálja, utánpótolja és szabályozza önmagát.

Különös módon a természet a radioláriák világában készen nyújt erre a lehetőségre példákat. A törekvés a plazmatika alkotásmódjának régi tendenciája, éppen ezért a Dimenziókorszak gyakorlati kibontakozása ennek a területnek széleskörű tanulmányozásával veszi kezdetét.

AZ ÚJ EÓN JÓGÁJA

Az egységes dimenziótan pszichikai energiáiban is, ennek folytán a világ dimenzióintegrációjának folyamatában ez a legegységesebb tudomány, amely a korábbi speciális irányzatok helyére léphet. A mágikus dimenziótan hivatott arra, hogy a régi jóga szerepét átvegye. Erre alkalmassá teszi mindenekelőtt az a körülmény, hogy nem aszkétikus és morális megfontolások csak annyiban jöhetnek számításba praxisánál, amennyire a morál szellemi, látásbeli probléma.

Ez a jóga nem ír elő az emberi természetnek nem megfelelő korlátozásokat. A premisszáik az intellektuális feladat karakteréből adódnak, amelyeket nem lehet áthágni. Ilyenformán magától értetődik, hogy ez már nem is kundalini jóga. Alsóbb teremtő folyamatoknak ezúttal nincsen semmilyen szerepe. Intenzív dimenziópraxis alatt egyszerűen nem lehetséges túlhajtott szexuális tevékenység, mivel a felső dimenziócsakrák a nemi energiát teljesen elvonják más akcióformáktól.

Hasonlóképpen lehetetlenné válik minden erkölcstelenség, mert az egymásra mérőleges síkok specifikus értékei a másik dimenzió szempontjából majdnem nullára csökkennek.

Minthogy ez a jógafajta a dimenziósíkok energiáinak küszöbértékeit használja alapegységül, nyilvánvaló, hogy művelője számára nincs különösebb értéke a kiin-

dulási koordináta tárgyainak. Megváltozik azonban az okkult metodika is egy másik problémával kapcsolatban. Ez a siddhikre vonatkozó közlés.

A hagyományos jóga, például a rádza jóga, bizonyos gyakorlatok és morális kvalitások ellenértékeképpen mágikus erők, siddhik kifejlődését helyezi kilátásba. Egyes nyugati kommentátorok ezt a folyamatot a keletinél értelmesebben azzal magyarázzák, hogy a sakti jóga inkarnációs energiákat éget el, és az eközben felszabaduló erők válnak a siddhik „varázserejének” forrásává.

Ez a különös koncepció a következő gondolatmenetre épít: minden életfolyamat energiákat használ el, amelyeket valamilyen anyagi forrásból merít. A növekedés, fejlődés, anyagcsere, a vágyakozás, az izom- és idegtevékenység munkája üzemanyag-fogyasztással jár, miként valamilyen gép motorjának funkciója. Ezek az energiák azonban a jóga titkos filozófiája szerint nem materiális, hanem transzcendentális eredetűek. Hajtóerőik a karma, az életvágy, az inkarnáció-mágnesség, és a formaöltési gravitáció.

Ha ennek az elméletnek igaza van, úgy a folyamatok megfordulása révén hatalmas energiák szabadulnak fel.

A jógi az ismert emberi tevékenységek egyikét sem folytatja. A fentiekben körvonalazott energiák tehát valahol felhalmozódnak és specifikus célokra koncentrálnak. Ez a siddhik keletkezésének folyamata.

A dimenzió jóga ezzel a fáradtságos és nehéz folyamattal szemben a síkok statikus energiáit hasznosítja.

A statikus dimenzióenergia fogalma kis magyarázatra szorul. Említettük, hogy minden létsík alaprezgés skálája különböző. Az emberi érzékszervek csak bizonyos rezgéseket képesek felvenni, és a kozmikus koordináta-hoz való tartozás csakis meghatározott hullámhosszokon belül teszi lehetővé az élettevékenységet. Minden birodalomnak megvan a nyelve, anyaga, ruházata, technikája. Az egyes síkok irányítói elementáris erőket fordítanak arra, hogy a koordináta alapanyagai megmaradjanak a rendszeren belül. Azért valamely rendszerbe behatolni csak többletenergia útján lehet. Az áttörés után viszont titáni erők szabadulnak fel. Részleteket e helyütt nem lenne célszerű megadni. Megvilágításunkat szándékosan tartjuk általános mederben, mert a vázolt jelenség egyetemes, azaz polidimenzionális.

Az analógia maga éppúgy vonatkoztatható az atomerő liberációjára, mint a szattwikus megvilágosodásra. Ebből a szempontból tekintve a lelki folyamatok ugya-

nolyanok, mint a kémia vagy a fizika reakciói. Az intellektuális változások is tulajdonképpen dimenzióváltozások.

A dimenzió joga több analógiát tartalmaz régi rendszerek elmélyedési skálájával. Megállapítható azonban, hogy az antik változat és az új módszer között lényeges eltérések vannak. Mindenekelőtt ilyenek:

1. A dimenzió-joga erőlködésmentes.
2. A változások a tudat hangolódásával egyidejűek.
3. A siddhik a magasabb dimenzióba való behatolással egyidejűleg jelentkeznek.
4. Magasabb rendfokozatú létsík azonnal mágikus energiákat szabadít fel.
5. Ezekkel azonban nem lehet visszaélni, mint a siddhikkel, mivel a dimenzió-energia csak saját síkján aktív.

6. A morális biztosítékok eleve adva vannak.

Újszerűen hat a negyedik és ötödik pont, minthogy az a sok ezer éves mágia és jóga legfőbb veszélyét kiküszöböli. A régi rendszerben a sakti jóga azáltal vált aggályossá, hogy az operátor magasabb kozmikus síkok energiáit próbálta kultikus manőverek révén alacsonyabb síkokra levonzani, s az alacsony nivóra transzformált erővel azután tetszés szerint lehetett elbánni. A dimenziópraxis ezzel szemben az operátort emeli magasabb síkra, s a felszabadult erők is kizárólag ezen a síkon érvényesülnek.

A dimenzióváltás gyakorlati keresztülvitelének sikerét mindig csodás könnyűség érzet, extázishoz hasonló lebegési tudat kíséri. Az utazó kolosszális erők birtokában érzi magát, és ami a legcsodálatosabb, egészen elvész, lemarad az a képesség, hogy a kapott nagyszerű energia-kvalitásokat az alsóbb síkokon valami értéktelen ügy szolgálatába állítsa.

Felszabadult ideonhullámok és pszichonkvantumok annál jobban eltávolítanak a szokványos földi céloktól, minél nagyobb a frekvenciájuk. Ezért a hiányért bőségesen kárpótolja a dimenzióutazót a megismert új célok és lelkiállapotok sokfélesége, gazdagsága és az érzések összehasonlíthatatlan intenzitása.

AMI AZ AKÁSHA PRAXIS HELYÉRE LÉP

A dimenziótan magában foglalja és könnyebbé teszi a régebbi, kevesek által űzött Akásha praxist. Ebben a tekintetben is előnye, hogy erőlködésmentes, és amellet egészen tudományos lehet. Műveléséhez eléggé tekintélyes tárgyi, fogalmi előképzettség szükséges, hogy a behangolt témák körülírhatók legyenek. Vannak azonban praxistípusok, amelyekhez majdnem semmi ismeret nem fontos, mégis reális eredményt adnak.

A régi Akásha praxis az okkult rendszerek között legjobban hasonlít a dimenzió-processzushoz. Mégis megvan az a hátránya, hogy pozitúrákkal és erőadagolásokkal operál.

A dimenziódinamika fejlettebb agyrendszerű neofitákban a nagyszámú kihasználatlan ganglioncsoport statikus energiáját hasznosítja, vezérideák által kontrolláltan. A korábban is alkalmazott kroniontechnika az ideonhullámok, pszichonkvantumok és elektronvibrációk kibővítésével a magasabb dimenziótan praxisában még fokozottabb tanulmányozást követel. Az új mágikus tudomány azonban a kutató kezébe adja ezeknek a sík-elemeknek a kulcsait.

KOZMIKUS SÍKOK

Tulajdonképpen minden koordináta egy sík, melynek különleges törvényei vannak. Ilyen sík nemcsak négy vagy hét létezik, mint azt korábban hitték, hanem igen sok. A mikroszkopikus világ összefüggő birodalmi létsíkok. Az egyes faji kombinációk biológiai síkok. Az ásványi világ elektronrács rendszere dimenzió felületekre oszlik. De ugyancsak frekvenciában, jellegben és ideológiában különböző létsíkok a csillagvilág óriási egységei. Sőt, a galaktikai alapképződmények között ugyanazon rendszeren belül is megkülönböztethetünk fiziko-kémiai síkokat. Koordináták rejlenek az élőlények szervezetében is. Ezek tudvalevőleg annál tökéletesebb szintézisek, minél többféle koordinátát képesek magukban szimbiózisra kényszeríteni. A bonyolult biológiai organizációknak egyik legfontosabb kozmikus célja a magasrendű koordináta-társadalmak kiegyenlítése és integrációs harmóniába hozatala.

Az általunk ismert legtökéletesebb szintézis-kísérlet az emberi szervezet, melynek éppen ezért az egész Kozmosz elemi struktúráját organikus harmóniába kellett ön-magán belül kialakítania. Ez az oka annak, hogy az ember fokozata az összes koordináták és dimenziók között hídfőállásként szerepel. Erről a pontról le is, fel is, felületen és mélységben egyaránt elágaznak utak, ahonnan az Univerzum mélyebb megis-

merésére lehet indulni. De a technika ismeretében a kiinduló pontra mindig vissza tudunk térni, amit a többi síkokról nem lehet elmondani.

Innen a földi inkarnáció fontossága.

AZ IGAZI IDŐGÉP

Az emberi agy és a psziché ideonkötegek központi elosztóállomása. Ezért mind a múlt, mind a jövő felé vezető spirálkábelek megfelelő pontjairól kapcsolat található a múlttal és a jövővel. Az okkult tudomány bűvárai előtt ismeretes az ideonszinkronion, a pszichoszinkronion és a hieroszinkronion gondolkodás technikája. Az egyik spiráljáratokat átvágva rövidíti meg az időben lefolyt események szemléletét, a másik kiemelkedve az egész spirálrendszerből, a rendszert tekinti át részletek helyett, végül a harmadik az Akásha engramjait olvassa el a harmadik szem segítségével.

A dimenziótudomány objektívje azáltal hatol be az idő mélységeibe, hogy ideonszálak, pszichonganglionok és dimenzióidomok koordinátájába helyezkedjék

mentális imagináció útján, azután a nyert eredményeket teresztriális fogalmakká transzformálja.

LÉTSÍKELEMTAN

Ahhoz, hogy valaki nagy feladatokra vállalkozhassék ezen a területen, módszeres kísérletek sorozatán kell keresztülmennie. A gyakorlás a legegyszerűbb gyökérszimbólumok meditációin épül fel, és a térelosztás doktrínájának misztériumait kimerítve vezet el a természet élő analógiáinak megismeréséhez.

Az első célok kapacitásbővítés jellegűek, ezt követik ismeretszerzésre irányuló gyakorlatok, majd a fizikai valóság területéről átcsapva pszichomentális területre, a magasabb szellemi törvények megismerése következik. Ezután az élő természet mágiikus szimbológiáját kell elsajátítani, még később pedig a síkok transzformáció mechanikáját. Itt megtanuljuk, milyen módon megy át egymásba különféle síkok energiazsége. Ez már kerubi-fokozat és a kreatív szimbólumok praktikus alkalmazásán alapul. Erre a tudásra törekszenek az összes hagyományos titkos tanítások, de mód-

szerük bonyolultsága miatt a célt csak kevesen érik el a jóga, mágia vagy misztikus unió útján.

ELEKTROMAGNETOLÓGIA

Sem a hagyományos mágia praxisok, sem a jógák nem adják meg világos formában azt a gyakorlati felismerést, hogy a neofita szellemi fejlődése során folytonosan elektromos, majd felváltva, mágneses állapotokba kerül. Ez a funkció a későbbi dimenziógépezet közelítő és távolító berendezése, ebből alakul ki az irányító szerkezet. A dimenzió jóga kezdeti stádiumában fontos, hogy az elektromos állapotok mágneses ellenpontjukkal együtt az akarat parancsára gyorsan előidézhetőek legyenek és lemérhetővé váljanak. Bevezető gyakorlatoknak megfelelnek a régóta bevált és használatos vonzás-taszítás képzetek. Később ezeket kívánság és vágy imaginációk váltják fel, erő és megfeszítés komplexumokkal ellensúlyozva. A hangsúly a gyakorlatok egyéni felépítése mellett, az intenzitás fokozatokon van! Valamely érzet vagy képzet igen sok mélységi gradációban létezik. Hasznosak az erőintenzitás gyakorlatok. Ezen a területen leginkább a pozitív ideák válnak be. Negatív tényezők csak lefokozó, gátló

vagy megszüntető motívumként szerepelhetnek. Ezekre azonban épp úgy szükség van, mint a pozitív öntőformákra. Intenzitástréning után a pozitív érzetek és energiák mint elektromos stimulanciák hatnak, amelyeket a praktizáló közelében mindenki érezni fog. Ilyen esetben az individuum mentális légköre tízszeres adag szellemi oxigént tartalmaz, és ezt a mágus szabályozni tudja.

A CSILLAGOK ÚTJA

A dimenzióváltozások kifejlődésének egyik legjobb módja a stelláris univerzum elemeinek pszichikai invokációja. Ez már a hermetikus neofiták előtt eléggé ismeretes planéta-idők és planéta-terek imaginárius identifikációjával kezdődik. Később, mikor ebben jártasságról lehet beszélni, ez a zodiakális képletek 12 kulcs pszichológiájára bővített átélésével folytatódik. Ezután az ekliptikai, ismertebb, közeli csillagképeinek jógája következik, befejezésül a kozmikus kódok és világszigetek vitalizált projekcióival.

A kozmikus dimenzió-misztérium színtér ezek szerint megegyezik az antik asztrozófia és csillagjoga területével, melynél mindig a kitágulás, szűkülés és áthaso-

nulás szempontjai az irányadók. Az ebből adódó képesség a tulajdonképpeni kerubi tevékenység visszaszerzése. A folyamat minden prométeuszi jellege ellenére meglepően könnyedén szokott menni. Legtöbb érett neofitánál az egész kísérlet nem más, mint rohamos emlékezés a premanvantarikus állapotokra, és a memória tisztulásával egyidejűleg a primordiális energiák is visszaömlenek eredeti helyükre.

ELMÚLT VILÁGOK TERVRAJZAI

A hiperkozmoszikus óriások világának ellenpontjaként kínálkozik a természet birodalmának legkülönösebb szektora, a radioláriák területe. Ennek a tudományos ágazatnak a tanulmányozását nem lehet eléggé ajánlani. Fontossága a csillagjoga mellett a legnagyobb.

A radioláriák a láthatóvá tett Akasha engrammjai, melyek helyes kapcsolat és „leérzékelés” útján a világegyetem múltját és jövőjét tartalmazzák. A jelenkori tudomány nem tud mit kezdeni ezekkel a különleges alakulatokkal. Ezt nem is lehet csodálni, hiszen a kreatív mágia szimbolikus formuláinak megfejtéséhez egészen más módszerek szükségesek, mint amiket a természettudomány eddig alkalmazott. Ez

még az okkult látás korszakában sem könnyű feladat. A dimenziók tana azonban megadja a nélkülözhetetlen irányelveket mélységes tartalmuk tanulmányozására. Radiolária-képletek megfejtéséhez bizonyos radarszerű letapogató működés kell, ami azután ad többirányú eszmetartalmakat, hogy a kutató intellektuális dimenziófrekvenciákat bocsát keresztül rajtuk. A folyamat hasonló a fonográflemez vájatainak a tű és a membrán által való megszólaltatásához, azzal a különbséggel, hogy a fenti műveletben nem a lemez forog a mereven álló tű és membrán alatt, hanem éppen fordítva, a dimenzióáramokat termelő agy magasfeszültségű vibrációkkal mintegy átmossa a szimbolikus formula szerkezetét. Az eredmény az, hogy az érintett ganglionokban szimpatikus rezgések közvetítésével transzformáló ideonkötegek keletkeznek. Az ebből adódó gondolat és képzetsorok alkotják a radioláriák kozmikus történetét, mely többnyire megrázó érdekességű.

Az ilyen mikroszkopikus képződményekben lefektetett teremtési kombinációk elmúlt világok elektromos, botanikai, zoológiai és biológiai változatait mutatják számos, még csak a messze jövőben megvalósítható zárókonceptióval. Számptalan megelőző manvantara és eón története tárul fel a kutató szem előtt, a fák évgyűrűinek jelzéseivel analóg módon. Megvannak a manvantarák kezdetére és végére vonatkozó engrammok. Felismerhetők a világteremtési ideálok törekvései. Látni lehet egy-egy

Teremtő Demiurgosz bukását és irányításának megfordulását az ettől kezdve szétszóródó Univerzum kulisszái között. Látni és olvasni lehet istenek születését, kifejlődését teremtésükben, és látni lehet Egregórák háborúját, és legyőzetésüket, újbóli pusztulásukkal együtt. Mindezen változások között pedig az egész folytatólagos világfolyamatban felismerhető a soha meg nem nyilvánuló ősforrás rendszerező hatalma, mely a tévútra került világokat mindenkor visszavezeti a helyes útra, a torzképződményeket viszont letörli az Univerzum élettáblájáról. Térkonstrukcióknak is megvan azonban a maga haszna, közülük nem egynek nagyobb hatása van az utána következő korszakra, mint akárhány békés, kevés változatosságot mutató teremtési turnusnak. Sőt, a látottak alapján megállapítható egy fontos teomágiai tétel, amely azt jelzi, hogy *minden relatív tökéletességű rendszernek létezett hiányos elődje. Egyik a másik nélkül sohasem jöhetett volna létre.* Vannak kozmikus kísérletek is. És éppen a legkülönlegesebb, legszínesebb, egészen új életformák csakis zavaros körülményekből, disszonanciákból, valódi káoszából születnek meg.

KOZMOBIONTÁK

Az élet nem specifikusan teresztriális jelenség. Az élet elemeit hordozó parányok az egész Kozmosz lakói, sok premanvantarikus emlékkal és az egész világegyetem múltjának konzekvenciáit felölelő kapacitással. A csíraplazmának és a bázikus atomstruktúrának szinte hátborzongató mindentudása nem a plazma vagy az atom formájában rejlik. Ehhez az elemek mikroszkopikus tere kevés alapot nyújtana. A nagy titok az életelementálok többdimenziós szerkezetében rejlik, ami képessé teszi őket, hogy felettük álló síkok tapasztalati anyagát átvegyék, illetve felfogják. A sejtek és a radioláriák csodás konstrukció-tudománya nem rezervoárokból származik, hanem a felépítésükben elhelyezkedő pszichonok és ideonok antennái közvetítik azt. Ilyen módon egyetlen mikrobionta automatikusan kozmobiontává válik. A különálló sejt vagy az atom is rendelkezhet az egész Univerzum tudásával. Annak a furcsa körülménynek, hogy éppen a mélytengerek világában találunk radioláriákat, míg máshol, a föld felületén ezek a protobiológiai egységek nem képesek megélni, az az oka, hogy a tenger vize fényszűrőként is hat a világürből érkező destruktív sugárzással szemben, s az Akasha projekciók zavartalanul kifejlődhetnek ebben a közegben. Ismert tény, hogy a légréteg vízgőzei nélkül emberi élet nem lehetne planétánk felszínén, mert az ibolyántúli sugarak és a kozmikus sugárzás a Biosz tevékenységét megakadályozná.

A légréteg azonban megszüri a káros sugárhatásokat. Ugyanez a hatás fokozottabban érvényesül a tenger fenekén, az pedig, mint az Akasha vetítívászna szerepel.

ÉTERVILÁGOK, ASZTRÁLKOZMOSZOK, MENTÁLUNIVERZUMOK

A dimenziórendszer világai nem végződnek az anyagi síkon. Sok hagyományos tanítás és rákövetkező kísérlet után a dimenziólátás képességével megajándékozott fajta végre saját szemével győződhet meg arról, hogy *az Univerzum több egymásra rétegzett világrendszer együttműködésének következménye*. A csereforgalmi viszonyban álló koordináták más alapanyaggal, törvényekkel és létfeltételekkel rendelkeznek. A fizikai világ léte és törvényei nem abszolút megoldások. A hermetikus fizika bizonytalansági tényezők létezését tanítja, melyek manvanarák végén a fizikai Kozmoszt pillanatok alatt elnyelik. Ezek a tényezők „bizonytalansági terek” formájában ismeretesek a magasabb fizikában. A kozmikus annihilátorok, síkok bejáratának őrzői is, s a kerubi utazók ösztönösen elkerülik a hírhedt retrográd örvényeket. A her-

metikus fizika négy állomásra, illetve négy térfajttára osztja a bizonytalansági éter spirálcsakráit. Ezek közül:

1. *Az első fokú tér* megszünteti a gravitáció törvényét;
2. *A második fokon* letörnek a molekulák kapcsolódását szabályozó elvek, s a kémiában bármi megtörténhet, csak a hidrogénatom maradhat fenn;
3. *A harmadik fokozaton* lassan semmivé lesznek az atomfizika törvényei;
4. *A negyedik fokozaton* már nem maradhat meg semmiféle törvény, és a fizikai univerzum határain belül semmilyen konstrukció nem állhat fenn többé. Ez az anyagban lekötött energia végső felszabadulása.

Az ember azonban nemcsak a fizikai világ részese, hanem mindhárom sík életének tagja. Az étersík nagyobb, mint a fizikai sík. Az asztrálvilág kétszer akkora, mint az éteri világ, és a mentális Univerzum körülbelül a két előző tízszerese. A magasabb világok egymásra dimenzióban merőlegesek és mélységben helyezkednek el. Az em-

ber három transzcendentális vehikuluma segítségével, az étertesttel, az asztrálesttel és a mentálesttel, mindhárom világban megjelenhet és tevékenykedhet, de ezt megelőzőleg fel kell erősíteni azt a vehikulumot, amellyel operációkra készül. Az éteri világokat csakis étertestben lehet meglátogatni, az asztrálvilágot asztrálestben, és a mentáluniverzumot csak kerubi énünk gondolatszárnnyai érhetik el. A vehikulumok fejlesztésének praxisa ősi idők óta ismeretes, és megegyezik a dimenzió joga utasításával.

AZ ÉLŐLÉNYEK TUDATINTEGRÁCIÓJA

A sejtek és a matéria képződésének transzcendens formulája nem sokban különbözik. Mindkettő egyszerűbb kohézióformáktól halad bonyolultabb összetételek felé. A réteges felépítést és a tapasztalatok kollektív továbbvitelét nevezzük integrációnak. Ez a folyamat nem szűnik meg a láthatatlan világ kialakulásában sem. Itt az intelligenciát jelképező ganglionsejtek analógiájára szellemi és pszichikai kiterjedések rakódnak egymás fölé és egymásra. A tapasztalás és az élettevékenység minden újabb szektora,

de az anorganikus státusz lappangó territóriumra is újabb dimenziókat szül, illetve tovább táguló irányokba vezet.

A tudatintegráció nemcsak a múlt teljesebb megismerését teszi lehetővé, hanem szükségképpen a jövő tökéletesítésén munkálkodik. Az integráció magasabb fokozatain szélesebb ideonkötegek hatása alá kerül az agy, polidimenzionális kontaktusok érvényesülnek, az észlelés és tevékenység tudatosan többirányú, és az élet nagyobb mélységekbe hatol, amellet, hogy a biotikus folyamatokat jobban kontrollálja. A különbség nem a plazma zseniálisan építő tevékenységében vehető észre, hiszen a majdnem öntudatlanul építő radioláriák alkotásai a mérnöki, biológiai, valamint kozmológiai művészet példátlan csodái.

A változás az öntudat fokozatának nagymértékű autonómiájában van.

A látás és a dimenzióintegráció automatikusan kiküszöböli az olyan inferioritásokat, amelyek a megelőző embertípusok elkerülhetetlen jellemzői. Ez a különbözőség nem erőszakos rendszabályok vagy erkölcsi előírások következményei. Az egész transzmutáció kozmikus érési folyamat eredménye.

DIMENZIÓALVÁS

Minden változást klauzúra készít elő. Pozitív fázisokat negatív fázisok előznek meg. A dimenzióalvás technikája háromfázisú. Vannak pozitív, negatív és semleges etapjai. Ez utóbbi a keleti jóga kozmikus bardójának, a pralájának az analógiája. Lényege szerint ez is *szamadhi*, azaz *jóga alvás*, melyet lassan extázis, majd a kívánt dimenzió irányába való tudateltolódás követ. Abban a pillanatban, mikor a keresett dimenzió küszöbét asztromentális vehikulumunk áttörte, exuberancia, örvendezés, erőérzet önti el a pszichét. Ezután zavartalanul követhetjük misztikus műveletünk célját, tudni kell azonban megfékezni elragadtatásunkat, amely a mágikus kontroll gyepelője nélkül végleg más koordinátába röpítené ki afficiált részünket. A dimenziópraxis mantrikus horgonyokat helyez el biztonsági intézkedésként minden lépcsőfoknál. Hasonlatos ez az egyiptomi alvilági utazás formuláihoz, amiket a Halottak Könyve tartalmaz. Az újkori metodika könnyebb az ókori leszállásnál, mert csak energetikai formulákat invokál, és időhatárokat szab ki előzetesen. Persze az előzetes időhatárokkal szemben óvatosság ajánlatos, mikor a meditáció időhatárokat érint. Itt ugyanis az időérzékelés is elveszhet, és ezért helyesebb biológiai képleteket is alkalmazni. A dimenzióalvás három fázisa ezt a sorrendet követi:

1. *Pozitív stádium:* a meditáció céljának világos megszövegezése; koncentratív parancs kibocsátása megfelelő vehikulumunk részére; a felsőbbrendű én mágikus akaratára frekvencia-kapcsolást végez.

2. *Negatív stádium:* a meginduló lelki folyamatok passzív szemlélete, pusztán annyi kontrollal, ami a kezdetben még lehetséges eltérítést a mágikus mantra-formula ismétlésével megakadályozza. A szattwikus ego figyelme a pszichikai dimenziók mélységi skáláját szabályozza, előrevetített érzetek útján.

3. *Neutrális stádium:* a teljes passzivitás állapota; a csakrák, majd a szefirot turbínák körforgása energiákat alakít át az érintett vehikulum felvevő szerveibe, hogy a dimenziórögzítés pontján elegendő erő álljon az utazó rendelkezésére. Ez különös érzetekkel járó folyamat, mintha a lélek ki akarna szakadni a testből; később könnyűségi érzetek, súlytalanság, erőkoncentráció; de az új realitás most egészen másfajta életérzéssel jár; ismeretlen érzékek kezdenek működni, soha nem látott képek, folyamatok észlelése, melyeket lehetetlen alacsonyabb fogalmi nyelvre lefordítani.

DIMENZIÓSZŰKÍTÉS ÉS -BŐVÍTÉS

A szellem erőinek szűkítése alsóbb-, bővítése felsőbb koordinátába vezet. Az ultramikroszkopikus világ küszöbére zuhanásszerű süllyedés érzete visz, a hiperkozmoszikus csillagterések életét rakétaszerű gyorsulás és tágulás képzelete kíséri a belépés pillanatában. Mindkét érzéskomplexus jól ismert emléke a legtöbb szenzitív egyénnek, már gyermekkorából. A szűkülési és bővülési élmény főleg álmokban jelentkezik, és eleinte ijesztő hatású. A jelenség univerzális, mert kerubi őseink öröksége. Mindazonáltal ez a kissé félelmetes funkció a dimenziópraxis alapja. A két irányba való intenziválódás azt a szerepet tölti be, mint a rádióhullámsáv beállítója.

PRIMÉR ÉS SZEKUNDÉR VÁLTOZÁSOK

A dimenzióreguláció kezdeti fokozatain folyamatos változás megy végbe a praxist folytató individuum ganglionműködésében.

Később az idegvezetékek érintkező pontjainál és az elágazásoknál is eltérések mutatkoznak a normális, azaz régi organizáció morfológiájától. És míg mindenféle biológiai praxis az izom, vagy idegállomány differenciálódásával jár, a szokatlanabb

szellemi működések szokásszerű ismétlődése viszont új szerveket fejleszt, amely az ebben járatlan egyént varázslatként ható produkciókra teszi képessé.

A dimenzió jóga gyakorlásán keresztül elért „siddhik”, a koordináta regulációval (szabályozással) együttjáró mágikus befolyás és a dimenziólátás tehetsége a kutatót élesen elhatárolja a többi embertől. A képességekben nincs semmi csodaszerű, azokat a legtöbb rendes érzékenységu intellektuel gyakorlással elsajátíthatja, sőt az emberi nem univerzális agyintegrációja folyamán az individuumok túlnyomó többsége gyakorlat nélkül is birtokába jut a most még mágikus funkcióknak minősülő tehetségeknek. A primér változások először a pszichongömbök analógiájaként szereplő ganglionokat befolyásolják. Ezt követőleg az ideonfonalak organikus lenyomatait, az idegszálak kapnak differenciáltabb szerkezetet, végül pedig addig ismeretlen anatómia-kiegészítéseket új szervek formájában.

GYAKORLATOK AZ IDŐFOLYAM MÓDOSÍTÁSÁRA

Dimenzióreguláció két oldalról lehetséges. Egyik mód az *időfolyam* elváltoztatása, másik a *térképzetek* módosítása. Mind az első, mind a második, fokozatok ezreit rejti

magában. Bevezető kísérleteknek legalkalmasabb a hermetikus asztrozófia bolygó-idő-meditációja. E hét antik bolygó pszichológiájának karakterisztikumai alkalmazandók az időérzékelés folyamatára. Kezdetben elég, ha az időérzékelés múlásának gyorsaságára és kvalitatív intenzitására terjed ki a figyelmünk, később a normális időrend egymásutánját megbontó komplex gyakorlatok sikeres megoldása lesz a cél. *Ez a gyakorlat-kategória a jelenben szereplő múlt elemeinek kifejtésére és élményszerű vitalizálására törekszik. Ugyancsak idetartozik az a kísérlet is, amely egyidejű múlt és jövő szintéziseket tesz szemlélődés tárgyává.*

A normális észleléstől eltérő jelenségek alapja az a rendesen figyelmen kívül hagyott tény, hogy *amit jelennek nevezünk, az a múlt következménye és a jövő oka. Bizonyos értelemben tehát a jelen idő koordinátája egyaránt tartalmaz múltat és jövőt.* Ezenfelül a test biológiai élete zsugorodó, illetve a múlt felé haladó, valamint bővülő, más szóval jövő felé tartó folyamatok szintézise. Az emberben ilyen formán mindhárom idő-dimenzió, a múlt, jelen és a jövő szinkronisztikus rendszert alkot, csak ezen a furcsa tényen a hétköznapi ember nem gondolkodik. *A dimenzióelmélyedés ezeket a jelenségeket tudatossá teszi, elkülönítve analizálja, s azután megkísérli azokat megfordítani.*

Ebből érdekes hatások adódnak. Nemcsak múltba és jövőbe látunk ezen a módon, hanem a létesülés felé törekvő tendenciákat csírájukban megváltoztathatjuk vagy elfojthatjuk. Íme, néhány utalás a módosított időfolyam hatására.

Mi történik, ha az időszalagot beszűkítjük?

1. Erős tendenciák akcióidejének beszűkítése azokat visszahelyezi a múltba. Így újra lehet kezdeni és javítani eseményeket, melyek már régóta kisiklottak ellenőrzésünk alól.

2. A szűkítés fokozása meg is semmisíthet bármilyen erős tendenciát.

3. A karmikus hatások felismerhetők, kiegyenlíthetők és megszüntethetők.

4. Az időkoordináta bővítése gyors kifejlődéshez segíthet gyenge tendenciákat, és szokatlan tehetségeket dobhat felszínre ideonfonalakkal való összekötéssel.

5. Néha a zsenialitás fellobbanása jön létre, ha ideonfelvétel-bővülés gyorsulással jár együtt.

6. A múltra vonatkoztatva a tudományos tárgyak feltárják kozmikus múltjukat. Ehhez dimenziófrekvenciák projekciója szükséges. A vizsgált tárgyakat nagyfrekvenciájú sugarakkal mintegy „átkeféljük.”

Egyes tárgyak analízise közben úgy érezzük, hogy gondolataink asszociációi gyorsulnak, élestednek, erősödnek; ez a „bővülés”. Máskor viszont a képzettársítás lelassul, elhomályosodik, az univerzális helyett a speciális felé tolódik el, ez a „szűkítés”.

Ezen funkciók közepette agyunk más és más frekvenciákat vetít vizsgálatunk tárgya felé. Az eredmény ennek megfelelően módosul.

Az időfolyamat módosítására egyik legjobb út a zenei eszközök bevetése. Tudott dolog, hogy a *mantrikus szimbológiában a ritmus a fizikai sík, a melódia az asztrálsík, a harmónia a mentálsík analógiája*. Mantrisztikus térhangolásnál a kívánt hatást ritmusokkal, dallamokkal vagy harmóniákkal érzük el. A gyakorlat imaginárius és fejlett muzikalitást követel. Gyakorlati utasítás szerint, miközben meditációnk tárgyát figyelemmel szemléljük, a folyamatot belső zenei aláfestéssel kísérjük. A zenei tartalom csak rövid lehet, legfeljebb nyolc visszatérő, önmagában ismétlődő

taktus. A tempó lassulása vagy gyorsulása az időmértéket és időáramlást megváltoztatja.

A TÉRKÉPZETEK MEGVÁLTOZTATÁSA

Ez a feladat még az időfolyamatnál is sokoldalúbb. Nagyszámú idevágó mágikus hagyományt ismerünk. Ez a körülmény annak folyománya, hogy a téreloszlás rendszere ősi atlanti doktrína, amit a mágikus világképek széles körben tettek vizsgálat tárgyává.

A térképzet szellemi koncepció és tudományos divat kérdése. Más a metafizikai, a pszichikai és a fizikai világ térelképzelése.

Az egyes zodiakális és planetáris típusok pszichológiájához alapvetően eltérő térfilozófia tartozik.

Okkult gyakorlatok során legkönnyebben az amúgy is labilis térkoncepció változik meg. Minthogy itt a szó valódi értelmében univerzális szubjektumról lehet beszélni, természetes, hogy a tudomány szintén kitűnő eszközökkel van ellátva ilyen hatások

létrehozatalára. Csakhogy, amíg a természettudomány akciórádusza korlátozott, a mágikus térasszimiláció technikája korlátlan lehetőségeket tartalmaz.

A térkoncepció tulajdonképpen minden speciális tevékenységben megváltozik, ha az huzamos időn keresztül szűk keretek közé szorítja figyelmünket. A mikroszkópba meredő szem, amely hónapokon keresztül erre a tevékenységre korlátozza az agyműködést, alkalmazkodik az állandó munka szellemi formájához. A csillagász hiperkozmoszikus térségekbe tágítja térkoordinátáját. De valamely különleges tudományos ágazat is, például a radioláriák és mineráliák tartós tanulmányozása, automatikusan felállít térbeli konstrukciókat, amelyek lassan a gondolkodó egész mentális habitusát befolyásuk alá vonják. A biológus világegyeteme élő, változó, táguló és összehúzódó térben fog elhelyezkedni, a kémikus viszont amorf térkoncepció mellett fog végül kikötni.

Magasabb szellemi vehikulumaink elasztikusak, nincsenek egy bizonyos koordinátához kötve, és ezért az akarat vagy figyelem irányítása mellett beömlhetnek bármely téridomba. Ez a körülmény ad lehetőséget a térdimenziók mágikus módosítására.

A praxis, a planetáris térideák meditációja, majd átélése után a szimbólumok tanának analizisét írja elő. Ezután a szűkítés és tágítás regulációval kombinált koordináta gyakorlata következik.

FIZIKAI IDŐ, PSZICHIKAI IDŐ, METAFIZIKAI IDŐ

A dimenziópraxis megkülönböztet fizikai időt, pszichikai időt és metafizikai időt. Ezek a kategóriák is csak csoportjelzők, azonban egy még nagyobb differenciálrendszerben, ami nem kevesebbet jelent, mint a három kardinális Kozmosz alapbeállítását a materiális, asztrális és mentális törvények szerint.

A *fizikai idő*, amelyet különböző stelláris folyamatokkal mérünk, pusztán a látható világban érvényes. A *pszichikai idő* a lelki működések befolyásától függ, és egészen egyenlőtlen tartamú, a *mentális idő* végül absztrakt igazságok felfogásának függvénye, sokszor évezredes eltolódásokkal mérve.

A differenciálkoordináták, síknívójuknak megfelelően, többszörösei egymás tartamának. Már a pszichikai idő is sokban eltér a fizikai időtől. Percek alatt évtizedek

reakcióit élhetjük át. Viszont mentális szempontból egy egész életidő is jelentéktelen lehet, ha a szattwikus óra nem mutat változást szellemi tartalom tekintetében.

MATERIÁLIS TÉR, ASZTRÁLIS TÉR, SZATTWIKUS TÉR

A fizikai dimenziópraxis térféleségei tulajdonképpen előkészületei a magasabb térfajtákban való mozgásnak. Bármilyen csodálatos eredményeket nyújthat is tudományos szempontból a tendenciák fizikai kutatása, nem feledkezhetünk meg azokról a transzcendentális célokról, amelyek felé fizikai inkarnációnk visz, és amelyek éppen a dimenzióintegráció korában sokkal erősebbek, mint korábbi kultúrfokozatokon. Ez annyit jelent, hogy a megváltás eszmeköre is gyakorlati lehetőségekkel bővül.

Azáltal, hogy a dimenzióváltoztatást gyakoroljuk, nagyobb frekvenciára kapcsoljuk érzelmi életünket, majd rákövetkezően szattwikus életünket, tevékenységünket, ami a felszabadulás előiskolája.

Az asztráltér befelé mélyít. A szattwikus tér ezzel szemben polidimenzionális felerosődést jelent.

MÚLT, JELEN ÉS JÖVŐ ILLÚZIÓJA

Más helyen említettük már, hogy az emberi test a múlt, jelen és jövő szövedéke. Ezért, ha e három időbeli kiterjedés valamelyikét kívánjuk invokálni, elég ha a tárgyi ismeretek birtokában az organizmusnak olyan részeit vesszük meditatív analízis alá, amelyeket jelentőségük a múltban, jelenbe vagy jövőbe utal.

Ilyen lehetőségeket nyújtanak gyakorlás szempontjából a csökevényes szervek, a tobozmirigyek, a hermafrodita múlt maradványai; nőknél a klitorisz, férfiaknál az emlők; a jelenben a csirasejtek fészkei, a nemi szervek, a jövőt illetően a pajzsmirigy és a garat kiszögellés, mely két utóbbi egy eljövendő korszak nemi szervei.

De az anatómiai struktúra és szövettan sok más támpontot is ad. Alaposabb fiziológiás ismeretek támogatása mellett egész univerzumok emlékeztetára fejthető ki az agyszerkezet idő morfológiájából.

DIMENZIÓINKARNÁCIÓK

Ez a misztikus folyamat az ember polidimenzionális életével függ össze. Megtörténhet ugyanis, hogy egy földi karakter még teresztriális tartózkodása ideje alatt más

síkon inkarnálódik. Analóg jelenség a kabbala által tanított Ibbur, vagy lélekterhesség esete, amikor ugyanabban a testben két különböző dimenzióban élő entitás tartózkodik. Ha azonban nincs két entitás, hanem éppen ellenkezőleg, egyetlen entitás lakik két egymástól távol eső dimenzióban, akkor az ego ingajaratokat vezet két egzisztenciája között. Nem arról a folyamatról van itt szó, amely az áloméleten keresztül mindenkinek sajátja. A dimenzióinkarnáció okkult jelenség. Ezt olyan egyedek érik el, akik valamely magasabb ideál követése közben elszakadnak a Földtől, és transzcendens vándorlásuk alatt felfedezik szellemi hazájukat, ami után a magasabb életcél megvalósítását szinkron kezdik előkészíteni.

Valaki egy időben több dimenzió lakója is lehet. Ebben az esetben az ébrenlét idejére csak töredékek jutnak ideleln a transzcendens entitás energiájából. Magasabb érzékszervek vitalizációja vagy a tudat dimenzióintegrációja nagyon elvékonyítja a felső világok válaszfalát és igen sok ember keresztmetszetben láthatja a mélyebben fekvő kozmikus régiókat.

A dimenzióinkarnáció jele először annyi, hogy az érintett egyén sokat álmodozik különös helyzetekről, melyek mása a Földön nem található meg. Idegen, de mégis ismerős lényekkel találkozik, lakásokat keres fel, ahol kiismeri magát, furcsa tájakon bolyong, komplex érzései vannak, amiket képtelen lenne szavakba foglalni. A külö-

nös fantáziatévékenység, mert először annak minősíti, mindig visszatér, és lassanként a kedvenc imágók koordinátájává változnak. De ilyen élmény nélkül is a legtöbb ember különböző síkok lakója.

Alaposabb vizsgálat után kiderül, ha az egyik individuum inkább asztrális, a másik inkább mentális síkon tartózkodik, a közös földi koordináta akkor is összeköti őket hétköznapi életükben. Ha ehhez még hozzászámítjuk a számtalan ideológiát és érdeklődési irányt, be kell ismerni, hogy *jelen társadalmunk ugyancsak polidimenzionális szimbiózisban élő lények összessége.*

LÉLEKPERMUTÁCIÓ, IDENTIFIKÁCIÓ, IDEONELASZTIKA

A dimenzióváltozás komplex formái néha öntudatlanul jönnek létre. Pszichonok kétféleképpen hatnak valamely indifferens közegre. Lélekelementálokat termelő állag jelenlétében a ganglionműködés szimpátiás vibrációt vált ki, ami lassan a hangszeres húr-rezonancia analógiájára összeköti a hasonló elemeket. Ugyanakkor a pszichonok munkája dimenzióenergiák konvertációja is, ami megint periodikus matéria emisszióval jár.

Közeli együttlétben élő lények a lelki karakterisztikumaikat gyorsan átviszik a velük élő szervezetére. Az összehasonulás tulajdonképpen félanyagi esszenciák kicserélésén alapul.

Az asszimiláció elől el lehet zárkozni, ha tudatosan ellenállunk a pszichonprojekcióknak. Bizonyos extrém esetektől eltekintve azonban transzcendentálisan előnyös az asszimiláció. A dimenziópraxis emiatt a komplex változtatás operációját tudatosan alkalmazza. A dimenzió jógában fontos képesség a lélek változtathatósága. Más egyéniségek strukturális sajátságait fel kell tudni magunkba venni, hogy belülről ismerhessük meg a benne megnyilvánuló transzcendentális lényezet. Pszichikai gyakorlatok egész sora vezet a *misztikus identifikáció* állomására, ami az asztromentális dimenziópraxis egyik bázikus operációja.

A harmadik, talán legnagyobb igényű funkció az *ideonelasztika*. Ennél a mentális letapintás érzéke fejlődik ki, s ezután már a felsőfokú Akásha analitika kísérletei következnek.

Az ideonelasztika, vagy más néven az ideonműködés elaszticitása leggyorsabban a különféle karakterológiák tanulmányozása útján érhető el. Ezek között első helyen áll az erővonalak szimbolikája, vagyis a hermetikus szimbológia. Mindezeknél a gyakorlatoknál legfontosabb körülmény, hogy az alapjában primitív analitika észrevétle-

nül átolvadjon a mentális dimenziósíkok sima behangolásába. Ha ez a képesség ki-fejlődött, a karakteriológiákra nincs szükség többé.

DIMENZIÓMEGVÁLTÁS

„*Solutio polidimensionalis et universalis*”. Ez a kozmikus kémia utolsó állomása. A földi lét minden gyötrelme és baja azáltal keletkezik, hogy lemerevedő állapotok széttörni készülnek a koordináta bilincseit. Csakhogy a nemtudás fokozatain a lélek hamarosan újra visszatér börtönébe, és a halál mindössze egy új spirálfordulat kezdete, amely éppoly hiábavaló lesz, mint az előző inkarnáció volt.

A dimenziótan a megváltás gondolatát más megvilágításba helyezi. Egyrészt az Univerzum integrációjának bizonyos pontján a szellemi felszabadulás magától bekövetkezik, mivel az excentrikus torzió matériásűrítő tevékenysége kiegyenlítődik, és többé nem jönnek létre nehezített gravitáció-formák.

De a szellemi mozgékonyág már sokkal az univerzális szolúció előtt az individuumok kezébe adja konvertáció formájában azt az eszközt, amellyel zárt koordináták-

ból megváltásszerű kiutat találhatnak anélkül, hogy az egész rendszer feloldása bekövetkezne.

A nirvanisztikus filozófiák megváltásra építő dialektikája ebben a korszakban elveszti reális alapjait. Mert az öregség, betegség, halál, háború, szenvedés és elnyomatás már nem abszolút attribútumai a planetáris életnek.

Mindezek kiküszöbölése után fennmarad még persze a mulandóság ténye, amit nehezebb elviselni egy magasabb fejlettségű világban, mint a sok bajjal megrakott primitív társadalomban. Hanem a dimenziók tudatos változtatásának eónjában már az idő sem lesz az a fenevad, aminek korábban hittük.

Látni fogjuk, hogy minden érték deponálódik (megőrződik) az Akáshában. Fontos dolgok sohasem múlnak el nyomtalanul.

A transzcendentális alany egyik síkon öregszik, másikon fiatalodik. A test betegsége a lélek gyógyulása. A háború végül is az életet erősíti. A halál más síkon való születés. A szenvedés tudatossá tétele pedig erőket fejleszt, amelyek később az örömezőt hatalmas forrásai.

Ezek a dimenziótan tézisei az elmúlt korszak filozófiájával szemben. Természetesen a legdifferenciáltabb lény is befejezi egykor kozmikus vándorlását a polidimenzionális síkok életformái között. A konzekvencia akkor már nem egy rosz-

szul sikerült kísérlet likvidálása, hanem valami eljövendő egzisztencia előkészítése a következő, tökéletesebb teremtési ciklus hajnalán. És akinek a legszebb létforma is nélküli a vonzerőt, az akadálytalanul megmaradhat a meg nem nyilatkozott ősför-rás formamentes védettségében.

A PRAXIS VEZÉRFONALA

(Szutra epilógus)

Egy részletesebben kidolgozott dimenzió joga közreadásának még nem érkezett el az ideje. De az individuális praxis számára rövid útmutatást lehet nyújtani a legcélsze-rűbb folyamatok mibenlétéről. Ezt különösen azok forgathatják hasznosan, akik már más jogafajtákat is tanulmányoztak előzetesen.

Az Új Eón szattwikus gimnasztikájának univerzális elve, hogy minden kísérlet egyéni, és a rendelkezésre álló lehetőségek közül speciális tehetségek szerint kell kiválasztani a legmegfelelőbbeket. A dimenzió joga bűvara ezért saját maga dolgozza ki a munkatervét és a menetrendet, melyen haladni kíván. Témák tetszés szerint vá-laszthatók, az alapelveknek azonban érvényesülniük kell bennük.

Ilyen alapok a következők:

1. A tudat szűkítése és tágítása olyan folyamat, amelyről már beszéltünk. Ezt általában számításba vesszük a gyakorlás során.
2. Extázis és intázis szemszögéből való átélés.
3. A tárgy nagyfrekvenciák melletti „átmosása”. Az objektum kozmikus engrammjainak erővibrációk útján való megszólaltatása.
4. Lelkiállapotok különböző mélységi fokozatokban való vizsgálata. Vonzás, taszítás.
5. Kísérleti objektumok koordinátaiba való teljes behatolás, a maradék érzékek le-
szűkítésével.

6. Tudományos jelenségek lelkesített elképzelése. Élettelen folyamatok animisztikus átélése intellektuális identifikáció segítségével. A gyakorlat mantrákkal indul. Minta: „Én vagyok a villámlás”, „én vagyok a tenger” stb.

7. Mentális kinyújtózás magasabb koordinátákba. Kapcsolódás csillagképekkel és világszigetekkel.

8. Kozmikus erővonalak szimbolikus értelmezése megszemélyesítés útján.

9. Érzelmi komplexusok átváltoztatása szimbolikus figurákká, állatokká, majd filozófiai tételekké.

10. Természeti tünetények vitalizált kifejtése belső logikájuk értelmezésével.

11. Erőérzetek generálása. Lelki intenzitás szabályozás.

12. Egyszerű életfolyamatok intenzitásának fokozása és lelassítása a reakció megfigyelésével.

13. Témák lelki, érzésbeli, majd intellektuális megközelítése változó intenzitások alatt.

14. Észlelés-gyorsítás, ritmusok, dallamok és harmóniák használata közben.

15. Tünetmények és tárgyak fantáziabeli távolítása és közelítése. Csillagászati kísérletek távoli koordináták zsugorítása és szétbontása céljából.

16. Az élet alapfunkcióinak különböző idő- és tér-szemléletek alapján való elemzése.

17. Identifikáció gyakorlatok idegen entitásokkal. Planéta pszichológia. Zodiakál karakterológia.

18. Pszichikai asszimiláció újszerű törvényekhez egy képzeletbeli koordinátában. Radiolária meditáció. Rendszerolvasás. Kozmikus mandalák megfejtése okkult kulcsok alkalmazásával.

19. Életjelenségek értékelése szimpátia és antipátia szempontjából. Etiológiai kifejtés.

20. Tárgyak aurájába végzett introspekció. A nyert érzetek fogalmi transzformációja. Általános pszichometria.

21. Életjelenségek és tünemények szimbólumokká változtatása. Tudatosított redukció.

22. A főbb tudományágak alapjelenségeinek dimenziológiai analízise és átélése a bennük rejlő analógiák útján.

V.

POLIDIMENZIONÁLIS VÍZIÓ

DIMENZIÓRASZTEREK

A realitás különféle síkjainak legfontosabb érzékműködése a látás. Ha a Kozmosznak egészen eónunkig lefutott fejlődését figyelemmel kísérjük, ideszámítva a premanvantarikus ciklusokat is, semmit sem találunk, ami annyira jellemző volna a Biosz integrációs fokozataira, mint a külvilág szemléletének módja.

A látás univerzális képesség. Annak valamilyen fajtája a világegyetem minden életformájának tulajdona. Többféle látás van. Megkülönböztetünk térbeli színes, plasztikus, valamint mélységnélküli látást. Létezik pszichikai és fizikai, azaz külső és belső vízió. Ismerjük az introspekció és audioprojekció jelenségeit. Lehetséges a szemlélet elhatárolása időben és térben, továbbá különleges kombinációk összekapcsolhatnak két különböző teret és időt.

A Biosz általunk jólismert formái a látást mindenkor más érzékelési folyamatokkal egybekötve gyakorolják.

A számunkra speciális fontosságú okkult filozófia is a látás képességének változásaiban jelöli meg a szellemi kibontakozás utját. A helyi Galaktika legtöbb rendszerében a Terra élőlényének szeméhez hasonló szerv a látás műszere. Ez az orgánus egész formájában és strukturális adottságaival is a lokális Nap fiziko-kémiai sajátosságait tükrözi. De a Galaktikának nem minden szisztémája operál naprendszerkonstrukció alapján. Ilyen esetben az élőlények más orgánussal, nem fényrengések segítségével látnak. Sok világsziget individumai belső látás, radarszerű letapogatás és plaztikus projekció közvetítésével tájékozódnak Univerzumukban. A látóapparátust tapintási ingerek, illatkomplexumok, valamint erőörvények egyaránt működésbe hozhatják, s az ilyen módon nyert képzet legtöbbször felülmúlja az emberi szenzorium megállapításainak pontosságát. Mindezeket a lehetőségeket többek között tanulmányozhatjuk a természet birodalmaiban, a botanikai világban, az entomológia és a zoológia kimeríthetetlen gazdagságú életformái között.

Amit a természet alsóbb birodalmainak jelenség-tárháza nem nyújt, azt megközelíthetjük a Homo Magus lelki életének belső, titkos hagyományaiban. Mert a lelki működések is a látás egy módozatát jelentik, s az így megismert világ a külső termé-

szetes Univerzum magasabb koordinátája, új dimenziókkal kibővítve. A látható és láthatatlan Kozmosz a külső és belső világ analógiái.

Amit nem láthatunk fizikailag, azt mentális képességeink pszichikai projekció útján imaginatív koncepcióban vetítik elénk. Amint azt már korábban említettük, a Kozmosz fejlődési fokozatainak egyes stációi főleg a látás sokoldalúságában és komplex természetében mutatkoznak meg. Magasabb biológiai organizáció magasabb látóképességet, több dimenziót átfogó elmekapacitást jelent.

Vannak érzékelési fajták, amelyek noha külsőleg a látás képességéhez kapcsolódnak, rangfokozatuk szerint mégis inkább a tapintás járószalagja után igazodnak.

Alacsonyabb fokozatú rovarok, mélytengeri állatok sok esetben olyan organikus berendezéssel bírnak, amelyek messze meghaladják fölöttük álló fajok hasonló szerveinek teljesítőképességét. Működési helyükön, saját életszektorukban ezek az állatok fennmaradásuk érdekében fejlesztették ki látószervüket, azok hiperfunkciója életmódjuk által van determinálva. Magasabb létsík azonban szükségtelenné teheti kreatív energiák fizikai kondenzációját (sűrítését). Néhány élettani koordinátával feljebb már nincs szükség reflektor-teleszkóp szemlencsére, e helyett a Biosz több ganglionsejtet épít finomabb szellemi funkciók objektívációjának céljára.

A hermetikus tradíció titkos kozmogóniája a teremtés, létbelépés, testetöltés és megvilágosodás komplexumait egyetlen koncepcióban magyarázza. E szerint *az első ősi életcsíra látó, érző és sugárzó gömb volt*, amely később a világító szellemi Nap formáját vette föl. Ezért az emberi szem formájából és funkciólogiájából a körülötte létező Univerzum egész történetét kiolvashatjuk. Az ember fokozatától fölfelé viszont már nem elegendő az externális szemgolyó anatómiájának ismerete, itt a teljes agy asztromentális struktúrája irányadó. Látószervnek számítanak a *gonádok* és velük hermetikusan kapcsolódó **csakrák**, valamint *szefírot központok* is.

Ezeknek a szférikus alakulatoknak a tevékenysége sokirányú komplex mozgás, többsíkú vibráció, dinamikus körforgás-kombináció, mely az általunk érzékelt Univerzum minden jelenségét transzformálhatja más koordináták energiájává. Egyik érzékelési forma a transzcendens központok közvetítésével átalakulhat a másik ap-percepciós (észlelési) forma tapasztalati anyagává. Ugyancsak ezek az asztromentális orgánumok teszik lehetővé, hogy a fejlettebb individuuum átléphessen, illetve beláthasson más dimenziók életébe.

Az okkult út tanítványai mentális iskoláztatásuk folyamán tesznek szert azokra a képességekre, melyek a látási funkciók konvertációját (átalakulását) előidézik.

Hermetikus képzettség nélkül a legtöbb normál fokozatú agy látószervét dimenzió-raszterek zárják el más koordináták vibrációitól. Minden életformának és speci-esnek megvan a maga külön dimenziórasztere, amely kiszűri a faj számára fölösleges meglátásokat. Olyan fajok azonban, mint az emberi is, ahol a cél kozmikus szintézis létrehozása, megtalálhatók a filogenetikus fejlődés összes elmúlt rasztermintái. Ez okból, ha sikerül a Homo Sapiensnek mentális integrációja folyamatában felemelkedni a Homo Divina fokozatára, a raszterek eltolása által a kozmikus múlt teljes tudásának birtokosává lehet.

SZÉTESETT KOORDINÁTÁK

Látás és szemlélet a polidimenzionális világkép alapjai. Amíg az első szűkebb értelemben minden élőlény sajátja, a második csak magasabb szellemi fokozatú individuumnak lehet birtokában.

Minden korszaknak és életgradációnak megvannak a specifikus vízió szűrői, hasonlóképpen a későbbi individuális kultúrák is alá vannak vetve szemléletüket korlátozó gondolatraszterek befolyásának. A kultúrák és civilizációk alapeszméi nem

mások, mint fajidegen elgondolásokat kizáró ideonrácok. Uralkodó ideológiák a magukén kívül más eszmekomplexumot nem engednek érvényesülni. Társadalmi, vallási és tudományos teóriák területén a dimenziózár hatása annyira erős lehet, hogy eltérő alternatívát észre sem vesznek.

Az emberi agy több dimenzió-gondolat energia sugárzásának koncentrikus tüzében áll.

Ganglionsejtjeink felvevő antennáit pillanatonként magas frekvenciájú képsorozatok százai ostromolják, de mi azokból majdnem semmit sem látunk a szűrők kiküszöbölő tevékenysége miatt.

A biológiai koordináták azonban nem állandóak és nem változtathatatlanok. Ugyancsak instabil az anorganikus világ dimenzió regulációja (szabályozása). A Biosz határai folytonosan tágulnak, szűkülnek, növekednek vagy fogynak. Hasonlóképpen az élettelen világ matériái. Itt az elemek periodikus rendszere egyik fajlagos koordinátából automatikus akció útján átvezet a másikba. A dimenziók koordinátái úgy változnak, hogy egyik dimenzió erői behatolnak a másikba, s azt átalakítják, kitágítják vagy felszívják. Az emberfajta világa ezt magasabb eszmék felmerülésének formájában tapasztalja. Mikrokozmosz körülmények között ez a folyamat az érzékszervek tökéletesedésének munkatervét követi.

Koordináták azonban szét is robbannak, destruktív folyamatoknak esnek áldozatul.

Ez mindenekelőtt akkor következik be, mikor valamely világrendszer előregedett, s a kultúrájában felszínre törő ideológiák öngyilkossággal egyértelműek. Ilyen holt-pontot egyaránt létrehozhat magas fejlettségű civilizáció a degeneráció, vagy elnehezedő materializmus a vaskosság formájában, melyek mindegyike robbanáshoz vezethet. Jelenlegi világunk szétesett koordináták ezreit hordozza magával. Ezek a töredékek veszedelmes detonációk alapanyagát tartartalmazzák. *Valahányszor a kulturális kibontakozás magasabb fokozatán élő civilizáció fordulópontokhoz érkezik, a mélységből felszínre kerülnek a primitív ideák. Ha ezek a tendenciák uralomra jutnak, a felsőbbrendű létforma elpusztul.*

Szétesett koordináták emlékképeit a Beszélő Fény krónikája tanulságképpen őrzi meg, azok funkcionális elveit újabb konstrukcióban felhasználni nem ajánlatos.

PERIODIKUS SÍKLÁTÁS

Az ember egyidejűleg több dimenzió lakója, de ez a tény nem vált tudatossá benne.

Az animális organizmus magában foglalja, ma is működteti az élettörténeti múlt összes primordiális koordinátáit. A különböző összetételű látás- és öntudat koordináták azonban nem egyszerre, hanem periodikusan juttatják el benyomásaikat a központi agy felvevőállomásához. Más terminológiával élve, az embernek nem egy, hanem sok résztudata van. A tudat partikulumok mikroszkopikus frekvenciakülönbségekkel és ganglionfunkció-takarásokkal az un. vibrátor kihagyások fázisaiban érvényesülnek. Hogy a sokféle képzetmozaik közül éppen melyik kerül a feltudat fénykörébe, az az egész szervezet fölé rendelt legmagasabb dimenzió-raszter érdeklődési iránya által van meghatározva. Átvitt értelemben az öntudat összes fajtái a látás fogalmának szinonimái.

Nem kétes, hogy annyiféle tudatunk van, ahány szervvel rendelkezünk. Létezik kéz tudat, bőr tudat, haj tudat, fül tudat. Van gyomor tudat, szív tudat, gerinc tudat. A külső és belső érzékelés szervei valamennyien sajátos koordináták, különleges világdimenziók kulcsai. Mindezek az érzékelő részek feltárják titkaikat, és betekintést engednek tartalmukba, mihelyt a hermetikus meditációban jártas kutató figyelmét rájuk koncentrálna. Mivel pedig az emberi test okkult hagyományok szerint az egész

prae-egzisztenciális Kozmosz produktuma, annak emlékrejsterei a szervi tudatok kulcsán keresztül megszólaltathatók. De a semmilyen okkult képzettséggel nem bíró ember is periodikusan több dimenzió lakója, noha arról semmit sem tud. Itt van mindenekelőtt az alvás időszakos váltakozása az ébrenlét dimenzióival. Biológiai funkciók életkoronként, hónaponként, sőt naponként más időkoordinátába utalják az embert. A test fejlődésével egyidejűleg a tér érzékelése is különböző. Ismert jelenség a fízológíából, hogy a tapintószervek vérteltségének arányában változik az érzékelt tárgyak formája. A világképet a szemlélet előjelzésein keresztül megváltoztató faktórok a gonádok és az endokrin mirigyek is. De léteznek mágikus dimenziózárlatok. Szuggesztív képzetek ugyancsak idegen szelleml í sémába zárhatnak egyéneket.

SZINKRON ÉSZLELÉS

A normális emberi percepció periodikus lefolyású, amennyiben a figyelem egyszerre csak egy képzetet tud világos értelemmel követni. Szupranormális észlelés viszont lehetővé teszi több dimenzió jelenségeinek összesített észlelését. Az okkult út kutatója erre az érzékelési módra törekszik. Az ember agyának különféle szinkronberen-

dezései az emberi faj kerubi öröksége. A hiperszenzoriális megismerés transzcendens funkciói teszik lehetővé számunkra a múlt és jövő összekötését, ideon és pszichon régiók felkeresését, a fizikai testből való kiemelkedést, és a kontempláció felsőbb univerzális változatait, amilyen az immerzió és az intásis állapota.

ÚJ LEHETŐSÉGEK AZ IDŐ KITERJEDÉSE FELÉ

Az idő dimenziója világszemléletünknek évezredek óta az a pontja, ahonnan a legkönnyebb átlépni más koordinátákba. Különös, hogy a XX. század fizikája is ebben az irányban keresi a tér negyedik dimenzióját.

Kissé koncentrikusabban: az idő fogalmára függesztve tekintetünket, megállapítható, hogy a filogenetika mértékét alkalmazva ez a posztulátum valóban frappáns támpontokat nyújt a dimenziótan realitásának igazolására. Legtalálóbbról idevágó analógiának az emberi szervezet kínálkozik. Az animális szervezetek általunk legjobban tanulmányozott szintézise ugyanis korábbi megállapításaink értelmében több egymás mellé és fölé helyezett vitális entitás koordinátája.

A szerveknek mindenütt megvan a külön territoriális tudata, irányító képessége, regeneratív vezetése, irányítása és autonómiája. A gépezetek azonban mégis kialakulásuk időszisztémájában maradtak, mert ezt megköveteli az állati test élete. Az organizmuson belül egyetlen szerv sem fejlődhet tovább az egész entitás harmóniájában kialakult mérték felborulása nélkül. Helyi megnagyobbodások vagy hiperfunkciók betegséget jelentenek. Egyedül az agy képes – higiénikus határokon belül – korlátlan fejlődésre, torzító folyamatoktól mentesen.

Az agy alá rendelt szervek tudatát évek százazrei, néha milliói választják el egymástól. A fokozati különbségek mindazonáltal az entitás szabályozása alatt hibátlan kooperációt adnak.

De a szervek mögött régebbi életfokozatok, majd végül anorganikus rendszerek húzódnak meg. Ezek kellő módon megközelítve, a szattwikus ego szemlélete számára nyitva állnak.

Az ókori hermetikus filozófia praehistorikus világképei ugyancsak időkoordináltak.

Legismertebbek ezek közül:

1. az elektrobiológiai világkép,
2. a mineralógiai világkép,
3. a botanikai világkép és
4. a zoológiai világkép.

Ez a négy kategória megfelel a természet négy nagy birodalmának és testünkön belül az ember alatti manvantarák számtalan életformájának kulcsa.

A hermetikus hagyomány beszél ezen kívül még egy ötödik kategóriáról is, amely az ember fölött álló lények életsíkjának kerubi szemlélete. A dimenziótan ezt a szemléletet ismerteti, s a hozzá tartozó praxis a polidimenzionális vízió képességének megszerzésére irányul.

Az ember, mint életforma, a Biosz útvonalának felső szektorához tartozik. A Kozmosz alsóbb létfokozatainak számtalan szervezet születik, működik és kűszöbölődik ki. Felső fokozatok irányába haladva, a mikroorganizmusok száma egyre növekszik.

vő mértékben komplex természetű, s koordináta-szerkezetük afelé tendál, hogy mindig több alkotóelemet sűrítse magukba. A kezdet jellege individualitása – a befejezettségé kollektív szimbiotika.

A középvonalon átjutott életforma egy stádiumot elérve transzcendens elágazásokat mutat. Az emberi szinttől kezdődőleg az entitás, mint psziché, külön is inkarnálódik, és eléri azt a tehetséget, hogy szellemi életében különböző időkoordinátákat, konzekvenciák berögzítése érdekében, kombinálhasson. Ezenképpen a jelen egy megadott pontjához a transzcendentális múlt tetszés szerinti pontjai felől szattwikus hidat építhetünk. Az inkarnációtapasztalás, a tehetségek, és a sorstendeniák nem mások, mint dimenzióenergetikai transzformációs komplexumok!

Amelyik percben az okkult úton előrejutott kutató először megérinti a dimenzióreguláció képletes kapcsolótábláját, szabad lehetőségek nyílnak számára a Karma megváltoztatására, még tovább haladva pedig a Kozmoszt építő titánok munkájának részesévé válhat.

A TÉRSZEMLÉLET SZINKRONIZMUSA

Az időszemlélet felszabadításával párhuzamosan meglazul a másik nagy posztulátum zárlat alkotó jellege is. A dolog lényegét tekintve, többé a térszemlélet sem az a börtön, melynek a mechanikai fizika kezdetlegesebb elméletei beállították. Az újból felfedezett pszichikai tér, s a régebbi metafizikai kiterjedés, a biológia térfajták gondolatával egyesítve, eddig megfoghatatlan koncepciók befogadására teszi alkalmassá tudatunkat. A mai fizika elgondolásai alapján joggal feltételezhetjük, hogy nemcsak négy, öt vagy még több, hanem *számszerűleg meg sem határozható létszámú koordináta létezik és még állandóan újabbak vannak kialakulóban.*

Ezek a magasabb térkoncepciók az időposztulátum integrációjával együtt az általunk ismert Univerzum minden hibáját kiküszöbölhetik, s a problémákat olyan mértékben oldják meg, amilyen tempóban az egyének szellemi energiái a felső létsíkok félszázados régióiban kiterjednek. A térszemlélet szinkronizmusa megnyitja az ember útját a hiperkozmoszikus világok felé.

A más helyütt már tárgyalt dimenziócsakrák az individuum mágikus akaratához mérten eltüntetik a materiális labilitás ódiáját. Ennek az elgondolásnak első axiómája szerint, a szinkron térféleségekben az objektumok egymást kölcsönösen áthat-

ják, s ugyanazon helyen több tárgy lehet jelen, ha azok más energetikai előjelzéssel rendelkeznek.

A hipertér mentális erőgenerátorai egzisztenciánk lényegét képező tevékenységünket a Tér vagy Idő bármely pontjára áthelyezheti.

A BIOSZ DIMENZIÓINTEGRÁCIÓJA

Az egysejtű lény látása homályos fényérzet, tudata pontszerű, pusztán önmagára korlátozott valami. Többsejtű lénynél a tudat tágabb, és már a külvilágról is van fogalma.

Az élőlények tudata úgy bővül, ahogy sejtjeik száma növekedik. Az emberi etaptól kezdődőleg pedig magasabb mentális dimenziók kialakulása jellemzi.

A koordináták keletkezése hasonló az élő szervezetek szaporodásához. Bizonyos idő elteltével a Biosz tapasztalatai úgy felhalmozódnak, hogy megőrzésükre külön koordinátának kell kialakulnia. Egy fiatalabb állatfajta csíraplazmája kevesebb ideont tartalmaz, mint egy idősebb faj csíraplazmája.

Hasonlóképpen az ember, földi inkarnációjának végefelé más tudattal gondolkodik, mint utazása elején. A legrimitívebb mentalitás is idővel megéri, s elérkezik a legbonyolultabb szellemi koordináták küszöbére. Ennek analógiájaképp a kozmikus matéria létbetörekvése folyamán kisüti energiáit, s visszatér a feszültségnélküliség állapotába. Ez az anyag megváltása. Az élőlény inkarnációi során élesebb intellektusra tesz szert, és az animális fizikai látást felcseréli a kerubi szattwikus látással. Ez a megvilágosodás, a megváltás állapota.

AZ UNIVERZUM SZINKRONRENDSZEREI

A világ színterén látható tömérdek életforma bámulatot kelt sokféleségével és a körülményekhez való alkalmazkodásával. A különbségekből adódó tökéletlenségek és kollektív diszharmóniák azonban nagyobbak, semhogy elhallgattathatnák a rendszerrel szemben érzett kritikai megfontolásokat. A polimorfia komplikációk és életellenes bűnök forrása. Felmerül a gondolat: vajon nem lehetett volna-e mindezt egyszerűbben megoldani?

A kérdés kézenfekvő, de a helyzet nem ismeretéből fakad, mert a természet állandóan új formákat, javított szintéziseket hoz össze, hogy megoldhasson egy titokzatos feladatot, amit csak számtalan kísérlet után fog elérni.

Az élet célja nyilván nem az egysejtű, primitív formákban rejlik. A világot irányító Kozmikus Elme a legtökéletesebb képletet keresi, hogy három világrendszert egyensúlyba hozhasson a fizikai síkon. E célból a természet élőlények milliárdjainak ad átmeneti konstrukciót, és azokat változó körülmények között asztromentális hatásoknak teszi ki. A reakció módja és gyorsasága dönti el, hogy mekkora a szerkezet teherbírása.

Az organikus formula mibenlétét leolvashatjuk a struktúra külső felépítéséről, numerológiai szimbolizmusáról, és mágikus funkció-emblématikájáról.

Az eddig ismert legtökéletesebb szintézis – a Kabbala szavaival élve – valóban az ember. Csakhogy a kitűzött célnak, jelenlegi formájában, ez sem felel meg.

A kreatív teomágia elgondolása a mentálsík, asztrálsík és fizikai sík egyensúlyba hozatala volt, de a magas szintézis ki- alakításának előmunkálatai során a milió túlságosan durva metabolizmusokat hozott létre.

Ma már tudni lehet, hogy a kitűzött cél, ilyen környezetben, ezzel a plazmakvalitással nem érhető el. Az excentrikus torzió jelenségének meg kell szűnnie. A dimen-

zióintegráció folyamatában az elnehezítő gravitáció hibája ki fog küszöbölődni, s akkor a Világsszellem terve új, félanyagú anyagról épített szisztémában megvalósulhat.

MENTÁLIS IMMERZIÓ

A polidimenzionális látás speciális gyakorlata az az operáció, mely lehetővé teszi, hogy valamely távoli objektum lényegébe behatoljunk anélkül, hogy kontaktusunkat a helyi koordinátáival elveszítenénk.

A processzusnak több változata van, s vagy az Idő vagy a Tér szemléleti formái kombinálódnak általa egymással és saját dimenzióikkal. *Mentális immerzióban véghez vitt kísérlet a tárgyban való teljes elmerülést követel, tudatunkban tartjuk azonban az analógiát, melyre átélésünk vonatkozhat.* Ez az eljárás a dimenzió kutatás magasabb operációinak közös tulajdonsága.

Párhuzamok:

1. Animális sejtek szaporodásán és életkörülményein meditálva nem szabad figyelmen kívül hagyni azokat az analógiákat, amelyek e terület és az állatfajta általános életmódja között adódnak.

2. Elektronvilágbeli tüneményt analizálva, szemmel kell tartani annak lehetséges galaktikai analógiáit.

Ha a két terület között eltérések vannak, ennek megállapítása praktikus tévedésektől óv meg bennünket. Fennálló analógia viszont technikai kulcsot szolgáltat ke-zünkbe a gyakorlati kihasználás számára. Metafizikai probléma esetében az analógi-ák megfigyelése még nagyobb fontosságú. Minden esetre itt is könnyebben jutunk előre, ha minden immerzió-folyamatnál betartunk bizonyos sorrendet. Általános sza-bály, hogy meditáció közben valamely:

1. Mikrokozmosz témánál makrokozmosz analógiákat keresünk.

2. Makrokozmosz objektumnál nem vonunk le addig végső következtetést, amíg a jelenség mikrokozmosz paraleljeit át nem vizsgáljuk.

3. Hasonlóképpen minden introverzió alapuló folyamatot át kell értékelni extroverzió szempontjából.

4. Az extrovertáció komplexumokat transzportálni kell a belső síkvilág viszonyaira.

A dimenzióreguláció elve azt is megkívánja, hogy időbeli koordinátákat vonatkoztassunk térbeli faktorokra, és térbeli fogalmak ne maradjanak időbeli kontroll nélkül.

Transzcendentális kérdéseket ugyanis sohasem lehet kielégítően megoldani azok három időbeli és négy térbeli projekciója nélkül. Más szavakkal: metafizikai problémákat a múlt, jelen és jövő aspektusai oldaláról vizsgálunk, elgondolva a lehetséges módosulásokat szűkülő és táguló fizikai, valamint pszichikai térben.

A polidimenzionális látás logikája ilyenformán koordinátaváltó periodicitásban halad záró következtetése felé.

A jövő logikájának másik sajátága az a körülmény, hogy számára bármely fizikai síkon lejátszódó esemény szimbolikus értékkel bír, és konzekvenciája azonnal átvihető kollaterális területre. Természeti jelenségek e szerint felfoghatók egy síkkal magasabb pszichikai megnyilatkozás tüneteiként. Planetáris korszakok vagy fejlődéstani

változások értelmezhető mentális konflagrációk és elapadások beálltával a planétát irányító kerubok világában. Magát az embert is tekinthetjük önálló individuumként vagy egy nagyobb kozmikus pszichobionta éteri sejtjének. *A világon látható minden tárgy és élőlény része nála még nagyobb rendszereknek.*

A polidimenzionális kutatás elsősorban ezeket a mikrokozmosztól makrokozmoszig menő viszonylatokat kívánja felszínre hozni.

VITÁLIS FREKVENCIASZABÁLYOZÁS

Szellemi működések, érzékszervek megerősödnek, fizikai életet és materiális orgánomot kapnak, ha a figyelem állandóan rájuk irányul és szellemi apparátusuk vitális energiákat szívhat fel. Ez nem kevesebbet jelent, minthogy bármely különleges szellemi működés speciális szervet növeszthet a fizikai világban való megnyilatkozás számára. A pusztá ideológiai funkció materiális formát teremthet. Szellemünk erői, melyek a vágyakozás, érdeklődés, akarat és idealizmus képességeivel eltelve, imaginárius koncepciókkal foglalkoznak, azok kitartó ismétlése útján objektiválódás felé vezetik kedvelt képzeteiket. Mint ahogy az életet az oxigénpotenciál szabályozza,

úgy dolgozik a teomágia a kívánság, a részletes elképzelés és az ismételt gyakorlás eszközével.

Valamely dolgot elképzelni, kívánni és ismételt kitartó gyakorlás formájában lejátszani annyi, mint egy élő szervezetbe oxigént árasztani. Ilyen előkészítés után szinte nincs határa annak, amit a fizikai világban meg ne teremthetnénk. A vázolt imaginárius processzus tí. annyit jelent, hogy elgondolásunk a két felső síkon már testet öltött, és csupán idő kérdése, mikor sűrít maga köré anyagot.

FÉLANYAGI DIMENZIÓFORMÁK

Hiperkozmoszikus célkomplexumok csak helyi koordináta felett álló dimenzióban találhatóak támasztékot. A Dimenziókorszakban minden jelenség oka a vele párhuzamos vagy rá merőleges koordinátában van. Sohasem érhető tehát el a természet világának tünetényeiben „elégéses ok” a materiális síkon, amint azt az elmúlt eón tudósai hitték. Az egymás fölé épülő, egymásra minden irányban merőleges világszisztémák anyaga, energiája és élete szüntelen csereforgalomban van.

A polidimenzionális szemlélet számára a természet és az élettan jelenségei többszörös szimbólumok, melyeket optimális határfokuk területén kell megfigyelni, hogy jelentőségükkel tisztába jöhessünk. Fizikai történéseknek éppúgy, mint a pszichikai változásoknak sok transzcendentális előkészülete, regionális bardója van. Tudni kell és lehet e tárgyakat és folyamatokat szimbólumokká redukálni, s ilyen állapotban megfigyelni.

IDEOMETRIA

És mint ahogy ezen a fokozaton minden szellemi működés kvintesszenciája a kozmopszichológiai szimbolizmus, végül megtanuljuk lemérni ideák valóság tartalmát, teremtőerejét, pozitív vagy negatív hatását. A polidimenzionális látás korszakában a gondolkodó fők már tisztában vannak azzal, amit a káosz stádiumának egy kiemelkedő intellektusa így fogalmazott meg: „Minden mulandó dolog csak egy halhatatlan szimbólum – porba öltöztetve.”

VI.

CSILLAGÁSZATI FILOZÓFIA

A CSILLAGÁSZAT MÚLTJA ÉS JÖVŐJE

Minden korszakváltás rányomja bélyegét a tudományokra.

Az egyes világszakaszok, amelyeket általában Eónoknak nevezünk, speciális nézőpontokat hoznak, s elsősorban a szellemi képességeket befolyásolják.

Természetes, hogy a Dimenziókorszak tudománya sem maradhat változatlan.

Ezúttal azonban a megelőző korszakoknál sokkal nagyobb különbségek adódnak, úgy a világfolyamatok szemléletében, mint a keletkezési processzus célját illetően.

A Dimenziókorszak tudósa másképpen látja a bővített és mélységben tagozott világfolyamatot, mint elődei.

Különleges, komplex értelem mutatkozik a Biosz és a csillagvilág kölcsönhatásában. Amit a megelőző korok természetbúvárai csak sejtettek, azt a dimenziológus biztosan tudja, saját érzékelésével tapasztalja.

Jelen munkánk a tudományok tudományának, a csillagászatnak van szentelve, hogy a nem is túl messze jövőben látható kibontakozás lényeges pontjaira felhívjuk a gondolkodó fők figyelmét. Az elmúlt eón csillagászainak sok tekintetben könnyű dolguk volt. Megengedhették maguknak, hogy vizsgálati objektumaikat kizárólag néhány alaproblémára összpontosítsák. A fizikában pár dogma uralkodott, amely lehetővé tette egyoldalú koncepciók kifejtését. Korlátolt volt a Tér, és a környező csillagvilágnak csak szűkebb tartományait merhette vizsgálni az emberi értelem. Eleinte, különösen az Atlantisz utáni nivósüllyedés periódusában, pusztán a Naprendszer hét planétájának ptolemaioszi elgondolások alapján való megfigyelésére, pályaelemek leírására, körfolyamatok leírására szorított az asztronómia. Napfogyatkozások előrejelzése már nagy eredmények számított. Sokáig egységes kozmogónia sem volt ismeretes. A newtoni mechanika kiterjesztése az égboltra, a gravitáció hipotézisének bevezetésével némiképp tágította a magyarázati lehetőségeket, de csakhamar kiderült, hogy ez a koncepció is szűk a Kozmosz egészének megvilágítására.

Ha magasabb nézőpontból tekintünk vissza az őskortól napjainkig elmúlt idő csillagászatára, úgy három valóban lényeges – mert korszakalkotó – állomást fedezünk fel.

Miután az apró részletek semmi jelentőséggel nem bírnak, ezért azok tárgyalását további fejtegetéseinkben mellőzni fogjuk. A három alapvető korszakos változás első etapjai:

1. *Atlantisz mágikus csillagászata*, ahol még a harmadik szem hiperfizikai projektora vetítette a mágikus tudomány bűvárai elé az élet és világ szerkezetének univerzális képeit.

2. *A nagy katasztrófa utáni primitív asztronómia* időszaka, amelynek legfeltűnőbb vonása a koncepciók abnormális szűkülete. Mindent egy-két kezdetleges axiómával akarnak magyarázni, ami csak az értelmén és gondolkodóképességen való erőszaktétellel útján megy. Ennek a kornak terméke a *heliocentrikus világszemlélet és a gravitáció tétele*. A heliocentrikus világszemléletről később bebizonyult, hogy épp olyan egyoldalú, tehát ezért ugyanolyan hamis, mint a ptolemaioszi; a gravitáció elvéről pedig Einstein kimutatta, hogy csak egészen szűk körben használható feltevés.

3. *A relativitástan kora* 1900-1950-ig. Ez a stáció végez a primitív koncepciók nagyobb részével. Többé nem beszélnek az éter-hipotézisről, a gravitáció a kisegítő elgondolások közé kerül. Bevonul a fizikába az Idő és Tér négydimenziós kapcsolata, s ezzel felmerül a dimenzióprobléma első megfogalmazása.

A korszak uralkodó dogmája, az atom- és elektron elmélet mechanikája ellentétbe kerül az általános relativitás elmélettel. Pontosabban körülírva, a fizikai jelenségek alapját képtelenek kielégítő módon megmagyarázni a divergens korpuszkuláris teória és a hullámelmélet alapján. Einstein a negyvenes években óriási erőfeszítéseket tett, hogy a kvantumelméletet közös nevezőre hozza a térszemlélettel vagy amint ő kifejezi, szeretné megfogalmazni a végleges „egységesített mezőelméletet”.

Kísérlete többszöri fogalmazásban is hiányos maradt. Vagy a térszemlélet vagy a kvantumelmélet lesz torzó, és egyik a másikból nem magyarázható. A zseniális elmélet hibája olyan faktorban rejlik, amelyet Einstein abban az időben még nem látott. Szándékosan nem térünk ki az algebrai levezetésekre, amelyek zsákutcába vezettek, mivel a megoldás nem ezen a területen található. A három etap után tűnik fel a porondon a *Dimenziókorszak tudománya*, mint negyedik stáció, amely az előző

korszakok hiányait addig csak kevesek által sejtett irányba pótolja. Most végre sikerül a probléma lényegére rávilágítani, s ezzel megdől az egész mesterségesen fölépített légvár.

A jelenségekben nincs ellentmondás, csak a kutatók terminológiája rossz!

Primitív fogalmak alapján végzett következtetések és műveletek okozzák, hogy oly soká képtelenek logikai megegyezésre juttatni a világfolyamatok mechanikájának értelmét.

A Dimenziókorszak egy csapásra kiküszöböl elavult problémacsoportokat. He-lyükre azonban a hatalmas méretekben kitáguló, mélységi szintekre tagozódó Uni-verzum új jelenségei lépnek.

A Dimenziókorszak harmadik évezredétől számítva, a csillagászoknak tudatos pszichikai tréning útján rejtett érzékszerveket kell kifejleszteniük. Felismerik ugya-nis, hogy a legnagyobb távcső vagy radarteleszkóp sem használ annak, akinek gon-dolkodóképessége nem szupranormális méretű. Rájönnek, hogy éppen a csillagászat, amely ettől kezdve a filozófiát és a fizikát is magában foglalja, megköveteli a legmagasabbrendű absztrakció képességét attól, aki azt sikerrel óhajtja művelni. A Dimenziók Eónja megkülönböztetett képzelőerőt, fantáziát, egzakt ismereteket, és konzervatív képességet kíván a legszakrálisabb tudomány művelőjétől. Ekkor már

nem elég a matematikai tehetség és az alapismeretek birtoklása ahhoz, hogy valakit a Kozmosz Szentélyébe bebocsássonak. A régebbi csillagászati műszerek elégtelennek bizonyulnak és az újak használatához az okkult érzékszervek biológiai működése nélkül lehetetlen eljutni. Ez pontosabban körülírva annyit jelent, hogy a dimenziócsillagászat művelőjének élesebb szemekre, jobb belső hallásra, finomabb tapintásra, nagyobb absztraháló tehetségre van szüksége, mint az egyszerű embernek. Ki kell nyílnia az időlegesen elcsökevényesedett harmadik szemnek, s a dimenzióintegráció korának élettana által ismertetett újabb érzékszerveket először is a Kozmosz bűvára fejleszthet ki magában... Hogy melyek azok az érzékszervek, amelyek működése, illetve hiperfunkciója nélkül magasabbrendű eredményeket nem érhet el senki a dimenziócsillagászatban, ezt közli a protobiológia és az okkult érzékszervek fizio-
lógiája.

Ezeknek a tehetségeknek a kifejlődése eleinte bizonyos, már régebben ismert hermetikus gyakorlatokhoz van kötve, később a dimenzióintegráció a megvilágosodott emberfajta univerzális birtokába adja ezeket a képességeket. De már csak hosszú idők, évek százazeirenek eltelte után; addig a dimenziócsillagászat kultúrája kizárólag az egyéni pszichomentális gyakorlaton átesett kivételes intellektus tulajdona.

Mégis, ezek közt a megnehezített feltételek közt is igen szép számban szerezik meg már az Eón-nyitó évezredben a kozmikus bűvárlat kapujához vezető kvalifikációt, s a polidimenzionális világ tanulmányozása hamarosan megkezdődik.

MÁGIKUS CSILLAGTUDOMÁNY

Mielőtt a dimenziócsillagászat speciális problematikáját tennénk tüzetesebb vizsgálatok tárgyává, érdemes kissé közelebbről szemügyre venni a régmúlt mágikus csillagászatát. Az egészen régi, Atlantisz korabeli csillagászat, ahonnan a káldeusok, az egyiptomiak, a kínaiak és károk asztronómiája is ered, más bázisokra épült, mint a későbbi asztrozófia. Mindezek a népek felfogták és továbbították a nagy ősi örökség egy-egy különleges fazettáját, de az egész kozmogóniai építmény mélyebb értelmét elvesztett számukra. A Beszélő Fény Krónikájában olvasva felismerhető, hogy Káldea e nagy hagyományt az ember szűkebb életének lehetséges szabályozására használta fel. Egyiptom a lélek kultúrájának félálomban való ápolását tűzte ki célul a csillagok befolyása alatt; Kína a mágikus tendenciák filozófiáját fejtette ki asztrális alapon; Indiában pedig a félfizikai, sziderikus zónák, erőnívók áramlását vélték biztosítani a

Védák mantrisztikájában, amelyeket az előzőekhez hasonlóan a csillagos ég reguláló szempontjainak megfelelően gyakoroltattak titkos tanaik neofitáival. A titokzatos és még nyomokban is eltűnt károk középtengeri birodalmának lakói, akik a Poszeidon tó és a Triton tó létezése idején éltek a mostani Földközi-tenger vidékén, a teljes atlantiszi csillagbölcesség birtokosai voltak. Ők azonban az utódok balszerencséjére teljesen eltűntek, egy dimenzióval feljebb tolódtak a Kozmoszban.

Mégis az ő mindenütt fellelhető kultúrtevékenységük nyomai szolgáltatják a legértékesebb támpontokat az egykori mágikus csillagászat operációinak és mibenlétének megértéséhez.

Ezen a ponton a tévedések elkerülése végett leszögezzük, hogy bár a mágikus csillagászat sok tekintetben hasonló a későbbi dimenziócsillagászathoz, mind a benne szereplő magasabb érzékszervek működésénél, mind a több dimenzió kapcsolási operációnál fogva, lényegileg nagyobb eltérések is vannak közöttük.

A különbség az, hogy amíg a mágikus csillagászat a Kozmoszt átszövő Akáshának csak egy bizonyos kreatív erőpotenciálját használja, a dimenziócsillagászat a kozmikus integráció folyamatában megérzett újabb tanulságokat is hasznosítja, a múlt tanulmányozásában mélyebbre nyúl vissza Akáshában.

Differenciál tényező a két tudomány lét-cél táblája is, amely a későbbi ágazat polidimenzionális törekvéseit mutatja. Több, mélyebb, sokrétűbb célok, okok válnak ismertté! A dimenziótan axiomatológiája rámutat, hogy egy olyan öreg és sok változaton átfutott Univerzumban, mint a miénk, nem állhatnak fenn egységes életcélok, mint amiképpen a létsíkok, az okok és a célok is territoriális változásoknak vannak alávetve. De az időben rétegeződő dimenziók is komplex variánsokat hoznak létre.

Felismerik, és tudatosított folyamatok alapjává teszik, hogy egyidejűleg ellentétes tendenciák uralkodhatnak, sőt ilyen egymásra támaszkodó ellentétek nélkül a jelenlegi világ fenn sem állhatna.

Bár a mágikus csillagászatban is szerepelnek ellentétek, kontraáramok, csak a dimenziótan adja magyarázatát annak, hogy miért szükséges a kozmikus kontrapunkt jelenségének használata.

A dimenziócsillagászat axiomatológiája meghatározza a legfontosabb kozmobiológiai törvényt, amiben a két irányzat közötti eltérés a legvilágosabban jut kifejezésre.

A dimenzióaxiomatika első tétele ugyanis ez:

1. *„Minden erőt, amely a Világtér bármely pontján rendezett formát ölt, vele egy százalék hátrányban lévő ellentétes erőnek kell alátámasztania.”*

Ezt kiegészíti ugyanennek az axiómának második része:

2. *„Semmi sem életképes, amivel szemben ellenállás nem mutatkozik.”*

Ha ezeket a tételeket a biológiai tapasztalat példatárával egybevetjük, kiviláglik a törvény értelme.

Könnyű belátni, hogy még a nemzés aktusa is egy pozitív és negatív periódusból tevődik össze a funkciók szimboliztikája szerint.

Távolodás – közelítés, elvonás – betöltés az a két ütemrész, amely a realizáció energiáit a létesülés erupciójáig feszíti.

A mágikus csillagászat praxisa az energiák koncentrációján és az ellentétes erők elfojtásán vagy részleges paralizálásán alapul.

A dolgok lényegéből fakad, hogy ennek a módszernek a sikerei csak ideiglenesek és részlegesek lehetnek! Az elért eredményt újra harcok árán kell megtartani, s végülis elvész a játszma.

A dimenziógenetika ezzel szemben kreatív ideáit azok előre meghatározott ellentétével együtt bocsátja útjukra. A testet öltött fénynek sötét háttérre, kontúrookra van szüksége, hogy autonóm rendszerré válhasson.

Ezért láthatunk a Kozmosz fénylő térségeinek szomszédságában mindenhol sötét ködöket. Ilyen energetikai alátámasztás, illetőleg háttér nélkül, amely a fényvilág létcéljával ellentétes tevékenységet folytat, a fényszigetek csakhamar szétesnének, mivel kohéziójuk egyik alapja a külső támadás elleni védekezés.

A mágikus csillagászat nem más, mint az ős kerubok és egregórák teomágiája, kizárólag a formaképzés, rendszeralkotás művére irányítva. Ez feltételezi az Univerzum erőforrásainak ismeretét, s a rájuk való támaszkodás asztromentális folyamatainak művészetét.

Ez az, amit az elsüllyedt korszak bukott művészei az asztrológia sematizmusában és az individuál-mágia szűkebb célkitűzéseiben az alvilág nivójára süllyesztettek!

Innen ered a fajta és uralmának pusztulása.

Mindazonáltal a mágikus csillagászat az Univerzum tudatos építésének olyan magasiskolája, amit a dimenziótudomány előfutáraként érdemes tanulmányozni.

DIMENZIÓCSILLAGÁSZAT

Az előzmények tárgyalása után most már nem marad más hátra, mint annak meghatározása, hogy mit értünk dimenziócsillagászat alatt. Nos, eléggé különös módon, teljesen ki kell kapcsolnunk az archaikus világban szokásos fogalmakat. Az Új Eón a planéták pályameghatározását, az időmeghatározást vagy időegyenleteket, valamint a pusztán mechanikai funkciókat kivette a csillagászok kezéből. Azok régóta az újabb meteorológia hatáskörébe lettek utalva. A csillagásztól az Új Eón többet várt. Innen remélt a sokdimenziós Kozmosz összefüggéseire, keletkezésére és feloszlására vonatkozó ismereteket.

Amit a letűnt világ metafizikája pusztá spekuláció útján nem tudott elérni, azt a dimenzióobszerváció szuperképességű gondolkodói grandiózus koncepciókban tárták a világ elé.

A környező Kozmosz csillagászati megfigyelése, a Galaktikák többirányú áthatolása és a többi asztronómiai folyamat, csak arra volt jó, hogy a felsőbbrendű absztrakciós képességeknek alapot adjon nagystílusú koncepciók kifejtésére.

A Kozmosz fizikai szemlélete, de még a többdimenziós koordináta-utazások is pusztán meditációs diagrammok, yantrák szerepét játszották a Dimenziók Eónjában.

A lényeg, éppúgy, mint az őskor alkímistainál, a kozmikus szemlélet célszerű provokációjában rejlik.

A csillagászat magasabb célokra való koncentrációja nem egyszerre állt be. Eleinte a múltból ismert planéta-elemek meghatározása, Hold- és Napfogyatkozások kiszámítása, valamint az Idő-ekvációk kidolgozása képezte a csillagászok munkájának fő részét, egybevetve folytonos obszervációval. Üstökösök, planetoidok átvonulását figyelték. Galaktikai képleteket írtak le több-kevesebb alapossággal. Később kozmogóniákat kíséreltek meg kidolgozni, de ezek az akkori axiómák silánysága miatt, csak igen gyenge eredményeket adtak. Valamivel ezután, az interplanetáris közlekedés hősköltevényének korában, a világűrakkéták, térhajók, inter-stellár-állomások lanszírozásának matematikai előkészítését végeztették a csillagászokkal.

Azonban a Dimenzió Eón előtt a korlátozott pszichomentalizmus korában, a Kozmosz kitágulásának nagy korlátai gátolták az emberiséget immanens kibontakozásában.

A maximális erőfeszítések ellenére, melyeket nem haboztak megtenni, eredményeik nem lehetek számottevők.

Már előbb említettük, hogy csak az új emberfajta színrelépése után válhatott a csillagászat is azzá, amivé mágikus múltja mindig predesztinálta.

Az emberi fajta kultúrája a csillagok tudományával függött össze a régmúltban, és a jövő legtávolabbi pontján ismét a Csillagok Univerzitása az, ahonnan a Homo Divine tudása származott.

Az Új Korszak elején a csillagászat hatalmas reformon esett keresztül. A Világegyetem távoli rendszereivel, az extraterresztriális tudnivalókkal összefüggő tudományos anyagot és munkát fakultásokra osztották.

A csillagászat a felhalmozódott adatok fokozatán éppúgy specializálódott, mint például az orvostudomány már sokkal előbb.

A Föld egyesült államainak térkutató központjai különleges egyetemet alapítottak, ahol a csillagászat részletei fakultásszerű oktatásban voltak megszerezhetők, illetve elsajátíthatók. Mivel akkor már sok földi tudományágazat beleolvadt a csillagászatba,

szükségesnek látszott, hogy a nagymennyiségű alapfokú tudnivalót külön osztályok tanítsák.

A pályaszámítások és ekvációk az újabb Interplanetariális Technikum Intézetére tartoztak. A bolygók és csillagok mozgásának megfigyelésével megint más intézmények foglalkoztak. A reformok egyik legjelentősebb lépése volt a csillagászati televízió felszerelése hegycsúcsokon, ahonnan közvetítő állomások sok százezer egyéni megfigyelő otthonába továbbította a csillagos ég eseményeit.

A legnagyobb obszervatóriumok sok milliárd értéket kitevő felszerelése a továbbító állomások által valóban közkinccsé vált. A Csillagászati Univerzumok is csak stellártelevízió útján figyelték a közeli Kozmosz változásait.

Régi rendszerű távcsöveknek, tükrös teleszkópoknak ekkorra már nem volt semmi értelme. Az egykori Palomárhegyi teleszkóp ötméteres bázisa például úgy viszonylott a későbbi kombinált távcsövekhez, mint egy viaszgyertya a tízezer gyertyafény erejű reflektorhoz.

A régi rendszerű távcsöveket az elemi iskolákban és múzeumokban mutogatták. Az optikai műszerek fogyatékos teljesítőképessége és a rájuk következő radar távmegfigyelő apparátusok kis bázisa, az interplanetáris periódusban végleg csődöt mondtak. Új és minden eddigit felülmúló teljesítményű térlátó eszközökre volt szük-

ség. A korábbi műszerek önmagukban javíthatatlanokká és funkciójukban növelhetlenné váltak. A nehézséget nagyméretű kombinációkkal oldották meg.

Mindenekelőtt az elektrontávcsövek bázisát kellett hatalmasan tágítani, hogy a Kozmosz szigeteinek felépítését elegendő mélységben tanulmányozhassák. Feltalálták a teresztriális látószemcsék hálózatát, amely a méhek szemfzettáihoz hasonló struktúra mellett több száz kilométeres bázison operált. A képelemeket sokszor egy egész kontinensen keresztül húzódó elektronteleszkóp bázikus sejtjei szolgáltatták a Központi Szintetoszóp épülete számára.

Ezzel a gigászi műszerrel az elérhető világos kép határa a fény színekémiájának annihilációja. Ez annyit jelent, hogy csak azokat a képeket nem fogja fel, amelyek a nagy stellártávolság miatt fontos színelemeket veszítenek el sugárkötegeikből. Ugyanis az asztrokémia akkor már tudta, hogy a túlságosan nagy távolságból, mondjuk 50 fényév, illetőleg parsecond messzeségből érkező csóvák szétesnek, s nem gyűjthetők össze egységes képpé. Azonban az ilyen roppant távlaton belül eső, fizikailag le sem írható galaktikai rendszerkumulációk a stellártelevízió nagy teleszkópjával kifogástalanul megfigyelhetőek voltak.

Az új, kontinentális bázisú Stellárrefraktor kiküszöbölte a régebbi refraktoroknak azt a kellemetlen tulajdonságát, amelynél fogva még a legnagyobb teleszkópban

szemlélve is a sok fényév intervallumában elterülő szisztémák napjai pusztán apró pontoknak tűntek föl!

Hiába volt például bármekkora nyílása vagy tükörkorongja a látószerkezetnek, a csillagok nem váltak nagyíthatóvá rajtuk keresztül. Így a nagyítást csak tökéletlen fotó-mechanikai úton lehetett elvégezni, ami magán viselte az élettenség és pontatlanság következményeit.

A stellártelevizor ezzel szemben a központban is, a vevőállomásokon is tetszés szerinti nagyítást érhetett el, ameddig csak a kívánt cél követelte. A javított funkció egyszerűen azon múlt, *hogy a központnak módjában állott tetszés szerinti mennyiségű fotocellát bekapcsolni a vételbe* úgy, hogy a legtávolabbi csillagok fényével, amennyiben azok a hibátlan színeképű sávból származtak, a fehér izzás fokát érhatték el kondenzoráttétel segítségével.

Ezek szerint a kozmikus fényforrások túlvezethetővé váltak a fotózás birodalmában. A régi teleszkóp még öt vagy akár ötven méter bázisú felfogó lap esetén sem vehetett fel annyi fotót, hogy az egyesítés folyamán teljesen világos kép jöhessen létre. Ezért a csillagos ég fotográfiája is óraműves, több órás expozíciókra volt kárhoytatva. A Dimenziókorszak stellártelevizora pillanatfelvételeket tett lehetségessé a csillagos ég bármely pontjáról. A központi komplex berendezések annyira felfokoz-

ták a tranzisztoros fotocellák millióinak áramát, hogy a helyi televízió vevőszekrényeinek ablakában nappali világosságú kép jelent meg, amelyet kézi felvevőgéppel lehetett fotografálni a legrövidebb zársebesség mellett is, akár színes kivitelben.

Mindez megkönnyítette és kellő mértékben a lényeges, valóban nehéz feladatokra redukálta a csillagászok munkáját.

Miután a fizikai koordináták közelebbi galaktikai megfigyelése a technikai tökéletesedés folytán többé semmi nehézséget sem okozott, a kutatók figyelmét a tér mélyebb fekvésű szisztémáinak kérdése felé irányította a közérdeklődés. Itt azonban a legtökéletesebb optikai vizorkonstrukció sem elegendő a mentális hatványára nem emelt intellektus tevékenysége nélkül. E Dimenziókorszakban a Föld legelőkelőbb foglalkozása a művészetekkel egy szinten a csillagászati minősítés volt. Hogy valaki ekkor csillagász lehessen, ahhoz több, magasabb kvalifikációra volt szüksége, mint régen egy államelnöknek vagy orvostudornak. A csillagászati főiskolák tanítottak stellárkémiát, szolárfizikát, asztronautikát, galaktikai számtant. Továbbá külön tanszékei voltak a kozmobiológiának és kozmopatológiának. Csakhamar kifejlődtek új tudományágazatok is, mint amilyen a térgrammatika (a kozmikus formák és mozgások szimbológiája), a mezőenergetika, az ideoszimbológia és az időmértan.

Az Univerzum tág életterének feltárulása a földi tudomány bűvárai előtt szükségessé tette, hogy más teresztriális speciál módozatoknál univerzálisabb nyelvet eszeljenek ki, amelynek segítségével a galaktikai élet megnyilatkozásait könnyebb közös nevezőre hozni, mint a hangismétlés szokását, amit beszédnek neveznek.

A tradicionális írás és beszéd ugyanis nem eléggé egyetemes. Ami az élet kifejezési formáiban lényeg, az az erővonalak tendenciáiban jut érvényre, és helyesen csoportosítva az egész látható Kozmoszban azonos formákat ad.

Ez a már korábban is bizonyos mértékig ismert, de akkor ezoterikus kvalitás lett a Kozmosz nagy közös szimbólumnyelvének, a térgrammatikának az alapja.

MIK A CSILLAGOK?

Említettük, hogy a Dimenziókorszakban az emberi nem megvilágosodott utódai hamarosan rájöttek a földi élet töredékes voltára.

Az okkult érzékszervek birtokába jutott gondolkodók az élet előzményeinek és folytatásának hosszú skálájával ismerkedtek meg. S ekkor világossá vált, mi az a tevékenység, amit a földi tartózkodás rövid átmenetében leginkább érdemes végezni.

Az élet értelmének felismerése, illetve kutatása egyike a legelőkelőbb életcéloknak, hiszen nyilvánvaló, hogy nem lehet jól eltölteni olyan expedíciós utazást, amelynek értelmével az utazók nincsenek tisztában. És a dolog karakterében fekszik, hogy leginkább a Kozmosz bűvárai kerülhetnek leghamarabb az áttekintés szemszögéhez. Az összes fontos alaptudományok szintézise után az ellenőrző összehasonlítás univerzális keresztülvitelével egyedül a csillagászat juthat megfelelő tényállomány birtokába, az élet mivoltáról alkotandó helyes ítélethez.

A múlt tudományának részlet-szintézisei csődhöz vezettek, mivel egyetlen koordinátának a törvényeit próbálták kiterjeszteni a Világ egészére.

A metafizika, kellő empirikus alátámasztás híján hasonló kudarcot vallott. Ezeknél sokkal nagyobb stílus és reálisabb képet fest a biotika vagy kozmobiológia tudománya. Mindazonáltal szükséges ismerni más koordináták életét, hogy élettani következtetéseink egyetemes érvényűek lehessenek. Ennek a feltételnek az idejét múlta biológiai szemlélet sem tudott eleget tenni, és így csak akkor fordulhatott az élettani kutatás a jó irányba, amikor az ezoterikus biológia, vagy okkult fiziológia módszerei vették át az irányítást. Ezek az elágazások viszont már az univerzális kozmobiológia vagy más néven *dimenzióbiotika* segédtudományai.

Végül mindent, ami a megelőző tudományokból valóságosnak nevezhető, egybefoglalt a dimenziócsillagászat, s a tudományok tudománya hibátlan eszközzé vált az úttörők kezében.

Természetes, hogy ennek az óriás-fakultásnak más problémák álltak érdeklődése előterében, mint a fejlődés kezdetlegesebb stációjánál. Az egyetemes tudomány nem ismert elutasított kérdést vagy kitérő választ. A nyert felvilágosítás vagy megfogalmazás tartalmazhatott feltételes állításokat, de a problémák lényege elől sohasem tér ki.

A fakultás-alapozás legnehezebb műve mindenestre az a fázis lehetett, amikor a múlt rész tudományainak nomenklaturáját átvizsgálták, és a bővített dimenziólátás szempontjából átszövegezték a jelenségek definícióit. Eltávolítottak minden semmitmondó frázist vagy egyoldalú szemléletből fakadó bizonytalan meghatározást.

A processzusokat általában visszavezették valódi többsíkú jelentőségükre, és meghatározták a tünetények fajlagos lehetőségeit, saját koordinátájukban.

Természeti törvénynek vagy általános axiómának csak azt fogadták el, ami több koordináta feltételei között is megőrizte valóságát.

Ellenkező esetben csak síkhatvány előjelzéssel megkülönböztetve tárgyalták, mint részleges ordináta szabályt.

És, amint mondtuk, legelőbb is a jelenségek vagy a kutatás tárgyainak valódi lényegét törekedtek jól meghatározni. E célból kénytelenek voltak a legegyszerűbb kérdéseket újra feltenni, hogy végre helyes definíciókat hozhassanak a dimenziótan szempontjából, mivel a régi definíciókat akkor már nem lehetett használni.

Mindenekelőtt arra a kérdésre kellett válaszolni: mik voltaképpen a csillagok?

Ilyen kérdéseket az elmúlt materialisztikus tudomány lehetőleg elkerült vagy semmitmondó frázisokkal intézett el. A Dimenziókorszak csillagászata ezt a nem könnyű pontot is szattwikus reflektora fénykörébe vonta. Talán különösnek tűnhet, hogy ilyen egyszerűnek látszó kérdést annyira kerültek, mégis alaposabb átgondolás után kiviláglik, hogy a probléma nem is olyan egyszerű.

Hogy a realitás valamelyik síkján megjelenő anyagrendszer-komplexumok végső lényegük szerint mik, azt semmilyen objektumról nem könnyű biztosan megállapítani.

Ha csak fizikai, például teresztriális oldalról szemléljük, a legtöbb tárgy fölmutat bizonyos tulajdonságokat, amelyek valamennyi helyi objektumnak egyformán sajátjai. Ilyenek a fajsúly, rendfokozat, atomösszetétel, térbeli vagy időbeli helyzet; ehhez járul még a másodlagos, illetve relatív attribútumok osztálya, mint az előzők szempontjából való időleges érték. Egészen más a helyzet, ha a tárgyak kozmikus karakte-

rét próbáljuk meghatározni. Itt az elme képtelen elegendő differenciál partikulumot megragadni ahhoz, hogy a tárgyak lényegét maradandó módon meghatározhassa.

Ha viszont többsíkú, azaz polidimenzionális analízisnek vetjük alá szemléletünk objektumait, felszínre kerülnek azok kozmikus vonásai. Persze tudni kell, hogy valamely tárgy egy dimenzióval kibővítve már nem az, ami az alatta fekvő koordinátában. A dimenziók változtatása, illetve az ordinál-hatvány emelése vagy csökkentése, folytonos illúzió kiküszöböléssel jár. Ellentétek olvadnak össze egységekké, vagy egységek mélyéről kiemelkedik a kontraszt, ami a jelenség alapja.

Elég ennyit előrebozsátani, hogy érthetővé legyen, mennyi nehézséggel kellett a dimenziócsillagászatnak megküzdenie az alapterminológia megállapításánál. Az Új Korszak axiómái szerint a realitás tárgyait, jelen esetben természetesen a csillagok korpuszát, többdimenziós szemlélet tárgyává kellett tenni, hogy aztán a kutatók eredményeit összehasonlítva, lerögzíthessék a csillagstatika első elvét. És noha éppen ez követelte a legterjedelmesebb munkákat, s kötetekre menő kísérleti dokumentum publikációkhoz vezetett, mégsem lehetséges a felmutatott anyag bővebb analízise, mivel az igen messzire vezetné ideonbárkánkat kitűzött céljától. E helyett ismertetjük az axiómákat, ami a rendszeralapítók munkájának záróköve.

Megjegyezzük, hogy a tételek legalábbis háromsíkú átgondolás igényével lépnek fel. Az eredeti szövegezés némelyik alaptétele tizenkettőtől huszonegyig terjedő szimbólumhatvány jelzést visel. Ezekről, valamint a dimenziócsillagászoknak arról a különleges szokásáról, hogy a fogalmakat ordináta számokkal látják el, később bővebben beszélünk. Az axiómák alább következő formája tehát csak egy tökéletlen keresztmetszet négysíkú redukciója.

AZ ÉGITESTEK AXIÓMÁI

1. A csillagok nem mások, mint egymásra merőleges térkoordináták erőinek lefolyói, illetve bejáratai.
2. Magasabb síkok esszenciái dimenziócsakrákon át jutnak alább elterülő térfajtákba, miközben az alanti koordináta számára létidegen elemeket sodornak magukkal.

3. Ezért a dimenzióspirál által képzett égitestek saját pusztulásuk bázisát is magukban hordozzák.

4. Az égitest addig állhat ellent a rendszerében foglalt rombolás erőinek, amíg a spirálfolyamat által bevont magasabb ideonegység jelenléte az elemek összeütközését gátolja.

5. Csillagoknak, planétáknak vagy bármiféle égi alakulatoknak csakis ideontartalma biztosítja fennmaradását formaöltése síkján.

6. Ellenkező esetben az atomkötegek diffúz örvénylés útján szétoszlanak.

7. Égitestek képződése nem mechanikai úton megy végbe. Azt mindenkor helyi ideonfeszültség előzi meg.

8. A tér ideonfeszültsége szinkron fogalom a térben kihelyezett magasabb értelmi egység élettevékenységéről.

9. Étercsakrák vagy pszichonturbinák, ahol Napok, esetleg Spirálködök keletkeznek, olyan pontok, ahol egy magasabb organizációjú dimenziólény relatív agysejtjei, azaz intelligencia depotjai fekszenek.

10. A dimenziótan szempontjából mindegy, vajon térhengernek, kozmikus óriás-képződménynek, vagy galaktikai formának írunk-e le valamely égi alakulatot.

11. A csillagos ég testének leírása aszerint változik, amint a jelenségeket mentális, asztrális vagy fizikai funkciójuk szerint határozzuk meg.

12. Teljesen bizonyos, hogy a csillagokat is lehet biológiai egységek módjára vagy intellektuális tevékenység szempontjából leírni.

13. A kozmikus testek több koordináta irányából vizsgálva, majd próbaképpen értelmezve, kimélyítik az Univerzum életéről szerezhető tudást. Ajánlatos legalább intellektuális, pszichikai és fizikai koncepcióban kifejezve szemlélni az ég objektumait, hogy elegendő plaszticitású képet rajzolhassunk speciális zónáinak életéről.

14. A három szimbolikus koncepció még korántsem meríti ki az égi erőkonzenzációk értelmét. További koordináták és világsík sűrűségek foglaltatnak minden kozmikus testben, melyeknek jelentősége csak további elmélyedés és vizsgálatok útján fedhető fel.

15. Az anyagi tömörülés olyan értelemkomplexumokat is tartalmaz, melyek a mostani manvantarában létrejött intellektus számára céltalanok, mert fajidegenek. Ezeket ebben a manvantarában senki sem fejtheti meg, noha világos utalásokat tartalmaz az utánunk következő manvantara individuuma számára.

16. A nehézség nem az elrejtés módjában, hanem a gondolatok kapcsolatszokatlanságában van. De facto, eszünkbe sem jut az emlékezet-korong két távolabbi pontját lánc alakjában összeállítani.

17. Ennek oka gondolkodó szervünk gömbformája.

18. Egy nem gömbformájú agy és változtatott ganglionszerkezet más ideonfonalakat kötne össze logikai sorokká.

19. A csillagvilág legmélyebb titkai azokon a szektorokon rejlenek, ahol semmi összefüggést nem vagyunk képesek felfogni.

20. A lehetetlenség erői egy dimenzióval feljebb már gyakran összekötik az ellentétes elemeket.

21. Ami fizikai síkon érthetetlen, az érthetővé válik asztrálsíkon. Aminek az asztralitás nem adja magyarázatát, célt mutat a mentálisban. És viszont: a koordináltak széttagoltsága sok bizonytalanságot szül, amely csak valamely, komplex organizációban szűnhet meg.

22. *Ez az oka, hogy a Kozmosz komplex organizmusokat hoz létre az összes csillagvilágokon és galaktikai szisztémákban.*

KOZMOBIOLÓGIA

A csillagok axiómái egyúttal az egyetemes életnek is alapjai, s ez arra a következtetésre vezet, hogy a Kozmosz törvényei megfelelő sík alkalmazásban érvényesek a Bioszra is.

Számunkra, időregulációval egybeépített lények számára, kielégítőbb értelmet nyújt az Univerzum biológiai szemlélete vagy leírása. Ha a fizikai jelenségeknek maradéktalanul megtaláljuk az élettani analógiáit, a Biosz éppúgy, mint a Kozmosz, kiegyenlített rendszerré változik.

Az anorganikus világ jelenségeit azonban nem mindig könnyű organikus fogalmakká alakítani. Tudvalevőleg a múlt univerzális szintéziseinek nagy része megbukott a rosszul használt analógiákon. Pedig ez az egyetlen, helyes és jól járható út, csak az egyoldalú, fantázia nélküli fők részére veszedelmes.

A Dimenziók Eónjában természetesen a múlt nehézségei megszűnnek, s a grandiózus koncepciók a legváltozatosabb megoldásokat kínálják. Minden esetre jó szem előtt tartani az Új Eón tudományának egy eltérő vonását ezen a ponton. Régebben a természettudomány azt tartotta legfontosabb feladatának, hogy a bennünket környező világról végleges vagy legalább tökéletesnek hitt képet nyújtson.

Ezt persze soha sem volt képes megtenni, mert az abszolút fölény hangján előadott megállapítások nagyobb része mindig hamis volt, és a primitív kiindulópont a legtöbb hipotézist ab ovo értelmetlenné tette.

Az elmúlt korszak tudománya az abszolút tudás álarcában lépett pódiumra, és rendszerint alig néhány évtized múlva, mint nevetséges tévedés távozott onnan, hogy helyt adjon egy újabb tévedésnek. A szerénység hangnemét csak igen sokára tanulták meg a tudomány emberei, noha éppen a legnagyobbak mutattak példát ebben. Így történt, hogy a dimenziótan idejére maradt a legajánlatosabb módszer bevezetése.

Ami a két korszak tudományos gondolkozását megkülönbözteti, az a kiindulópontban mutatkozik meg. Míg az eltűnt érában mindig véglegesen és abszolút igazat akartak mondani, az Új Eón gondolkodója rájött, hogy olyan öreg és komplex Univerzumban, amilyen a miénk, nem lehetnek abszolút igazságok és minden időkre érvényes megállapítások! Amit jelenleg észlelünk, egy idő múltán már nem lesz valóság, viszont ami ma még nem létező, bizonyos idő múlva létrejöhét. Sőt, ezen túlmenően *az újabb gondolkodás éppen dimenziótani alapon állítja, hogy a ma lehetetlensége a holnap biztos lehetősége!*

Felállították a létesülési törvényt, ami így hangzik: „*Ami még nem volt, annak az idők folyamán lennie kell!*”

Ezért, és még több ezután részletezendő oknál fogva nem arra törekszünk, hogy a világ szemléletében a folyamatoknak abszolút értékelését nyújtsuk, hanem tudván ennek lehetetlenségét, olyan szintézist kísérelünk meg összeállítani, ami az összes jelenleg rendelkezésünkre álló tények birtokában a legkielégítőbb koncepciót nyújtja értelmünk számára. A dimenziótan megállapítja, hogy a fennálló viszonyok mellett nem lehetséges abszolút ellentmondásmentes szisztémát felépíteni az összes ismert koordináták szempontjából! Ellenben lehetséges multiplex kiindulópontokról, különböző birodalmak szempontjából plasztikus formulát nyújtani. Ha mármost a mindenhol szükségképpen fennmaradó hiányt egyelőre félretesszük, elegendő konstruktív elmetevékenység után úgy vesszük észre, hogy szellemünkben a kiegyenlítettség érzete jön létre. Más szóval, ami részleteiben nem sikerülhet, előáll komplex mivoltában! És ebben rejlik a kozmobiológiának talán legnagyobb intellektuális teljesítménye, amely nem pusztá absztrakció, hanem a természet vagy Biosz működésének évmilliárdok alatt kikristályosodott tendenciája.

A természet megszámlálhatatlan eón és manvantara óta tevékeny Csillagvilágokat, napokat, planétákat, rendszereket, s azokon növényeket, kristályokat, állatokat hoz létre. *Az egyszerűnél nem áll meg, hanem primitívből komplikáltat rak össze.*

A kibontakozás, de a fejlődés műve is út az egyszerűségtől a komplexitás felé! No-ha a komplikált sérülékenyebb, mint az egyszerű; összetett szervezetek rövidebb életűek a szimpla konstrukciónál, *ám a Biosz ezt nem látszik figyelembe venni!* De az organikus természet a csillagvilágok létesítésében is ugyanezt a mintát követi.

Az út félreismerhetetlenül az egyestől a többesig, a szimplától a komplikációig vezet. És semmilyen katasztrófa nem képes megváltoztatni a világegyetem alkotójának jelenlegi beállítottságát! Mi ennek az oka?

Nyilván az, hogy a komplikált rendszerek fizikai alapjuk kényessége, majd végső pusztulásuk ellenére is betöltik kozmikus céljukat, s valami olyan előnnyel járnak, amely mellett eltörpülnek a kísérleti egyedek tragédiái!

A dimenziólátás megmutatta, hogy a testek, illetve lények eltűnése a fizikai síkról nem jelent végleges pusztulást, hanem csak azt, hogy a dolgok lényege egyik koordinátából átmegy a másikba.

Ezzel szemben a teremtés nagy folyamatában létrejövő nagy komplikáltságú építmények maximális fajlagos próbái a folyamatokban szereplő elementumoknak.

Minden komplex konstrukció nagyszámú kozmikus partikulumnak, elemnek, ideonösszeköttetésnek a konstruktív keresztülvezetése a szükséges materiális stádiumon, hogy manvantarákra szóló tapasztalatok halmozódjanak fel Akáshájuk emléke-

zetében. Ha ezt a célt elérték, széteshet a komplexum, de ezek az egyedek ilyen formában többé nem jelennek meg ugyanebben a koordinátában.

A komplex konstrukció egyúttal egy szellemi, egy érzelmi és egy fizikai-animális vagy energetikai világrendszer kombinációja is. Tehát három világ erőmezőinek kompozítuma.

A komplex formák valamennyien ennek a három koordinátának az életterében folytatják biotikus tevékenységüket, s a szükséges konzekvencia vagy erőmetabolizmus mindig a kívánt zónába jut. Mivel a világok, azaz koordináták egymást áthatják, az egyes síkok elementumai szüntelenül az átáramlás állapotában vannak.

A dolgok értelmét ennél fogva csak a legmagasabb mentális szektor változásainak szemléletében lehet megtalálni. Hogy a testek és a kozmikus struktúrák milyen komplexum értelmében törekszenek egyensúlyra jutni, annak kutatása a kozmobiológia célja.

És a világon a látható, vagy a mélyebb tagozatokban fizikailag már nem látható, de mégis tapasztalható testek sokféleségének arányában a dimenziótani segédtudomány feladata lesz, hogy az észlelt rendszereknek megfelelő szintéziseket fejtsen ki. Ezeknek nem kell tökéleteseknek vagy abszolút igazolhatóaknak lenniük. Elég, ha

intelligens módon, lendülettel tükrözik vissza azt a kísérletezést, ami a természet laboratóriumában folyik és a szellem birodalma felé halad.

EGYSZERŰSÉG ÉS KOMPLIKÁCIÓ

Vajon helyes-e a tudomány azon törekvése, hogy mindent a legegyszerűbb tételekre kíván visszavezetni? Legalábbis a múlt tudományának szilárd meggyőződése volt, hogy az élet és a Kozmosz valamennyi jelenségének alapja egyszerű törvények működéséből magyarázható; hogy az élet valamennyi tüneténye néhány elv feltételezésével kielégítően kifejezhető, ha elegendő tapasztalat áll rendelkezésre. Ilyen alapon jöttek létre a tegnap kozmogóniái és asztronómiái. Ugyanezt az elvet kísérelték meg érvényre juttatni az élettanban és a fejlődéstanban is.

Az élet azonban mindezt nem engedi meg! Már a legfelületesebb gondolkozás számára is nagyon hiányosnak és primitívnek tűnhetnek a kisszámú törvényre épített kozmogóniák, fejlődéstanok és asztronómiák. Élesebb észbeli képesség esetén azonban egészen gyermekesnek tűnik a természet legelemibb jelenségeinek figyelmen kívül hagyása és a rögeszmeszerű egyszerűsítési tendencia. Hát valóban olyan egy-

szerű a világ, mint amilyennek a múlt teoretikusai képzelték? Nem, ezt nem mondhatjuk... Inkább minden fölfedezés még jobban rámutat a Kozmosz és az élet végtelen komplexitására. Amit a megelőző fejezetben kifejtettünk, az az Új Időszak tudományára is áll.

A Dimenziókorszak csillagásza már nem állítja, hogy a világ egyszerű jelenség, s nem arra törekszik, hogy óvodás versikének hangzó fizikai törvényeket fogalmazzon meg, hanem inkább az élet bonyolultságát igyekszik először átélni, azután megérteni. Majd mikor úgy véli, hogy értett belőle valamit, megkísérli azt több oldalról leírni, anélkül persze, hogy túlságos fontosságot tulajdonítana egyes koncepcióknak.

A magyarázatok nem fogják a teljes értelmet nyújtani, hanem utat mutatnak a következőknek a tapasztalati élmények felé. És ez a legfontosabb.

A Kozmoszt és a Bioszt ugyanis a Dimenziókorszakban magyarázni, de elsősorban átélni kell.

Ezért az új tudományos könyvek inkább hasonlítanak útleírásokhoz, mint szótárhoz.

Minden esetre fel kell adni azt a hívságos rögeszmét, hogy a világot mozgató okok egyszerűek. A világban tapasztalható tünemények és látszólagos egyszerűségek a legnagyobb komplikációk következményei!

Még ott is, ahol példás harmónia uralkodik, alaposabb megfigyelés után felfedezhetők egy régebbi, kiküszöbölt diszharmónia nyomai.

Ilyen példákat különösen a csillagászat nyújt nagy számban, de ugyanez elmondható a Biosz történetéről is.

Az egyszerűség elve megtévesztő ideál a tudományban. Ugyanis a legegyszerűbb jelenségek lényegileg nagyon komplikált elemekre vezethetők vissza, a problémák redukciója pedig meghamisítja a dolgok mechanizmusát. De ugyanakkor a természetben, ha egészen objektívek akarunk lenni, sehol sem látható egyszerű folyamat. *Amit egyszerűnek és praktikusnak nevezünk, tulajdonképpen mindenkor leegyszerűsítés.* Igaz, hogy a természet kreatív irányítása törekszik a komplikációk sematizálására, de csak addig a határig, ahol a legcélszerűbb teljesítmény érhető el. Ha egy funkció létrehozható egyszerűbb vagy komplikáltabb módon, akkor a természet többnyire az egyszerűbbet választja. De csak egyszerűbből lehet szó, mert valójában és igazán egyszerű dolgok nincsenek ebben az Univerzumban. Ezt hamarosan észre fogjuk venni.

Bizonyos magas értékű teljesítmények nem oldhatók meg szimpla konstrukciókkal, s ezért a Biosz, éppúgy, mint az anorganikus természet, összetett szintézisekre törekszik.

Az atom, a kristályrács, a radiolária, a galaktika és a naprendszerek létesülése ennek a tendenciának a folyománya. A nagy precízióval, tökéletes harmóniával működő szisztémák sohasem jelentik az első tervezetet. Ahol ilyet láttunk, ott bizonyosra vehetjük, hogy igen sok tökéletlen próbálkozás előzte meg a fennálló sikeres megoldást.

Példa erre többek között a Naprendszer, melynek bolygó körfutás időit régebben sok csillagász megcsodálta. Szolaria planétái az ismert módon, nem egész számokban kifejezhető időkulcs alapján keringenek a Nap körül. A törtszámok olyan eredményt adnak, hogy a rendszer legnagyobb gravitációs háborgatói, a Jupiter és a Szaturnusz egymást és a társplanétákat pontosan azonos pályán tartják meg. Egyik oldalon a Jupiter, másikon a Szaturnusz, nagyot húz a többi planétán úgy, hogy azok pályaelemei felborulással fenyegetnek, ha a másik oldalon valami hasonló erő a kitérés helyre nem tolná. És éppen ez az, ami a keringési számok következtében történik. Az eltérítésnek kitett bolygók vagy az egyik vagy a másik óriástól épp annyi igazítást kapnak, ami a zavart eliminálja, s a pályák végeredményben állandóak maradnak. Ebből fölületes szemlélő könnyen arra a következtetésre juthatna, hogy a Naprendszerben bizonyos „harmónia praestabilita” uralkodik.

Ámde ez a helyzet nem volt mindig így! A Jupiter és a Mars pályája között egykor óriásplanéta keringett, amelynek körfutási ideje bizonyos változások miatt egyenlő számú volt.

Az eredmény pedig a planéta pusztulása lett!

A Jupiter magához rántotta a célszerűtlen sebességi! arányszámra beállított bolygót, és tömegvonzása mozsarában sok száz planetoidra szabdalta azt.

Tehát a Naprendszer-harmóniájából sem hiányzott a disszonáns szeptimakkord! Ugyancsak a csillagászat története tudósít róla, hogy más kisplanéták is tartózkodtak korábban a nagy bolygók pályái között, és ezeket is sorra felmorzsolták az óriások. Meteorok vagy planétatöredékek születtek belőlük. Sok mai Hold nem más, mint foglyul ejtett planetoid. Ilyen a Luna, a Szaturnusz, a Jupiter és a Mars legtöbb szatellitje és a kisplanéták legnagyobb része. Amit ebből meg lehet állapítani, az az, hogy egy rendszer egyszerűnek látszó harmóniája nem előre elrendezés műve (noha ilyesmi sem lehetetlen).

A harmónia általában a megelőző diszharmóniák kiküszöbölésének következménye. Az Univerzumban végülis csak azok a szisztémák maradhatnak fenn, amelyek képesek diszharmóniákat kiküszöbölni. A megmaradás ténye elaszticitásra vall a kreatív vezérlés részéről. Ellenkező esetben a konstrukció nem lenne életképes.

Más példája a Biosz egyszerűsítési törekvésének, amely mesteri módon kombinálódik, elképesztő komplikációkkal, az élő fehérjék viselkedése a célszerűségi követelményekkel szemben. A milió szerint és az alapfeltételek arányában a fehérje képes létrehozni a legkomplikáltabb apparátusokat, hogy az egyedek létét biztosítsa. Organikus fegyvereket adományoz, kémiai védelmet létesít, élő teleszkópokat fejleszt a szemlencséből, nagy fényerejű, organikus árammal működő kondenzorlencsés reflektorokat szerel a látószervre, hogy a folyékony milió életterében lehetővé tegye a halászatot.

Távhatású elektronagyút ad a különben tehetetlen halaknak, létfenntartásuk céljára. Ha kell, szárnyakat növeszt vagy színváltoztató képességgel ruház fel állatokat.

Mindig éppen annyit dob a biológiai tevékenység színterére, amennyi okvetlen szükséges. Többé nem célszerű berendezéseket leegyszerűsít vagy egészen eltöröl. A meglepő találékonyságú konstruktív zsenialitás mögött azonban az élettudomány soha nem volt képes felfedezni a keresett egyszerű berendezéseket, törvényeket vagy regulatívákat. *A Dimenziókor tudósai ennek okával tisztába jöttek. Felismerték és megállapították, hogy a fizikai világ materiális fokozatú erőszikja nem tartalmazza a dolgok eredetének kulcsait.*

A dolgok itt szükségképpen komplexek, mivel már maga a matéria is több erőter koordináta-világán ömlik keresztül, s útjában nagy mértékben differenciálódik, mielőtt a fizikai síkra érkezne.

Az anyag elemei és a Biosz bázikus partikulumai legkevesebb öt olyan Univerzumon szűrődnek át, mint amilyen a körülöttünk észlelt Galaktika. És az anyag emlékezete, éppúgy mint a fehérje memóriája, egész világegyetemek megelőző tapasztalata által van megformálva! Az elemek célszerű viselkedésének, illetve kreatív zsenialitásának alapja a térutazás múltjából adódott, ahonnan az építőkövek legcélszerűbb elasztikus formájukat nyerték.

Az elemek a maguk birodalmán belül autonómiával, memóriával és alkalmazkodó képességgel rendelkeznek! Mégpedig az anorganikus bázisok ugyanúgy emlékeznek, mint az organikus vegyületek. Ez a kémiai viselkedés és a fizikai magatartás közös alapja.

Az anyag mai partikulumai már sok manvantarán és többféle koordinátában vettek részt diszharmonikus komplexumok felépítésében, amelyek végülis katasztrófában oldódtak.

Ezért most bizonyos irányokban nem lehet őket tovább kényszeríteni.

A sugárzó anyag vagy fény, és a folyékony fehérje-vegyületek csak meghatározott irányban hajlandók terjeszkedni vagy építkezni, mert a megelőző katasztrófák tendenciáival szemben a regulatív kiküszöbölő folyamatok működnek bennük.

Messzire vezetne, ha az ebből adódó törvényszerűségeket tüzetesen akarnánk tárgyalni. Mindenesetre elég annyit megállapítani, hogy a dimenziótan megkönnyítette az életjelenségek és a csillagászati problémák közös nevezőre hozatalát.

A CSILLAGOK METAFIZIKÁJA

Természetesen abban az időben, amikor beigazolódott, hogy a fizikai síkon kívül más koordináták is léteznek, s hogy a mi erőterrendszerünk sűrűségénél ritkább összetételű élettérmezők is lehetségesek, újra felmerült a metafizikai valóság kérdése. Minekutána a Dimenziókorszak rávilágított, hogy olyan életközegek is léteznek, amelyeknél a régi fizika tudományos módszere, mint a realitás jelenségeinek legpontosabb leírása, lehetetlenné vagy legalább bizonytalaná válik, adva volt az új metafizikai szemlélet célszerűsége.

Nyilvánvaló, hogy a mi erőterünk alapján lefektetett fizikai tárgyalásmód és megfigyelési metodika nem alkalmas többé a nagyon távoli koordináták másfajta logikájú változásainak jelzésére. Azért hát azon a ponton, ahol a jelenségek eltávolodnak a galaktikai normál méretek térszínpadától, másod, harmad, sőt szükség szerint akár 20 térhatványú észlelési praxist kell alkalmazni.

A módozatokat a dimenziótan szattwikus exercitiumai mutatják. A lehetőségek számosak és egyéni tehetségtől is függnék. Ezen a fokozaton mindenesetre átveszi az irányítást az okkult érzékszervek fiziológiája.

A bővített Univerzumnak 1-24 (T^1 - T^{24})-ig azt a részét kutatja a csillagok metafizikája, amely az új kor egységesített filozófiai nomenklaturájában a 2-7-ig terjedő szimbolikus erőter hatáskörébe esik.

Mivel a dimenziótan a teresztriális alapon kifejleszthető agyrendszerek számára a Kozmosznak egyelőre 24 kiterjedését tartja számon, ami tulajdonképpen 24 teljes erőteruniverzum koordinátája, a metafizika részére megadott 7 világsík elképesztő nagyságú terület.

Az e fölött elterülő, illetve hipergeometriai áthatásban merőleges világok jelenségeiről a távolságuk és mélységük szerint, csak egy-egy futó részletet lehet megállapítani.

Ez már régebben is előfordult, csak az orthodox filozófiai-tudományos nyelv nem tette lehetővé azok értelmes leírását. A dimenziótani *szimbólumhatványozás* viszont képes a jelenségek mélységi rendjének megjelölésére. Igaz, hogy az így közreadott szövegek a dimenziószimbolizmus ismerete nélkül nem érthetők, de még ez sem sokkal nehezebb, mint a lejárt eón végeredményben hiábavaló algebrai szimbolikája.

Az egykori metafizikai spekulációt konkrét módszerek váltották fel. A tudnivalók iránya meghatározza, milyen területen kívánatos a megfeszített koncentratív munka. Speciális metafizikai praktikummá alakult a „koordináták átfésülése.”

A legfőbb előkészületet a már említett térgrammatika képezte. Ez a gyakorlat a képzelőerő tudatos használatát tűzte ki céljául, s aztán honosult meg a csillagászati kollégiumokban, hogy az Új Eón asztropszichikusai felfedezték a szimbolikus tér-fajták lehetőségeit. Ezután a metafizika valódi tudománnyá lett, mivel a szimbolikus térkoordinátákban való haladás közelítő – távolító tendenciákat helyezett üzembe az agy struktúrájában; kicsinyítő – nagyító funkciók fejlődtek ki és esszenciasűrítő regulátor berendezés lépett működésbe. Mindez az agyszerkezet tartalék ganglionjainak jobb kihasználása útján. Elérkezett egy stádium, amikor az ilyen orgánusok által alkotott benyomások, illetve képzetek minden kutatónál azonos módon következtek

be. Tehát hamarosan adva volt a laboratóriumi kísérletezés mentális anatómiája. Ezzel a pionírok tapasztalatai tetszés szerint megismételhetők és ellenőrizhetők lettek.

Igen jól megkülönböztették ezután a távoli koordinátákba tett valóságos utazást a puszta fantazmagóriáktól. És, amint mondtuk, a metafizikai analízis ugyanolyan tudománynak számított, mint a kémiai reagenszerekkel végzett analitika.

NÉZŐPONTOK SZINTÉZISE

A lefutott eón felső fizikájának legkimagaslóbb eredmény az a megállapítás volt, hogy a világtörvények definíciója a szemlélet alapját képező koordináta függvénye.

Ez az általános relativitáselmélet saroktétele. Sajnos, az egykorú tudomány már nem jutott abba a helyzetbe, hogy ennek az önmagában véve helyes tételnek összes következményeit levonja. Einstein korának fizikája nagyobb részt mégis megmaradt a primitív egy-aspektus szemlélet mellett. És néhány elméleti fizikus – gondolkodó kivételével senki sem értette annyira ezt az axiómát, hogy arra gondolhattak volna, milyen lehet egy sok aspektusból leírt világ képe. Univerzális törvényeket, már való-

ban univerzálisokat, amelyek dimenziótani szempontból is maradandók, nem is sokat állapítottak meg ebben a korszakban.

Láttuk, hogy a bővített Kozmosz világképe azzal a követelménnyel lép elő, hogy a világ törvényeit először szimbolikus térben, heteropoláris irányokból kell szemlélni, majd megvilágosítani. Ezzel a módszerrel régente csak hipergeometrikusok próbálkoztak. De ők sem szisztematikusan, s ezért művüknek nincs maradandó alapja. Másrészt a fizika, és a többi egzakt tudomány alapelvei, melyekre kutatásaikat építették, de inkább a célok, amelyeket maguk elé tűztek, teljesen téveseknek bizonyultak.

A Dimenziókorszakban minden kollégiumi tanító látta már, hogy az ilyen premisszákkal sohasem juthatnak el univerzális tételekhez, és az empiria értelmezése szükségképpen csak sekélyes lehet.

A természettudomány korszaknyitó axiómái akkor még nem voltak megfogalmazva, s a régi elvek mindenképpen kátyúba vezettek. Egyik legnagyobb malomkő volt a kutatás útjában a hibás tendencia, amely minden kozmikus jelenséget egy-két természettörvényre akart visszavezetni.

Ilyenek az energia megmaradásának elve, az entrópia törvény, a gravitáció, a kvantumelmélet és még néhány egykorú fizikai közhely.

Az úgynevezett törvényekről persze idővel kiderült, hogy nem is valóságos törvények, mert nem minden körülmények között működnek, vagy egészen hamis perspektívát adnak egynél több oldalról nézve. Csakugyan univerzális rendszerek akkor keletkeztek, mikor az új tudomány végre egységes heteropoláris nomenklatúrát állított fel.

TÉR-, IDŐ- ÉS ERŐKOORDINÁTÁK

A zűrzavarok korának csillagászata két nézőpontot ismert, de csak egyből kiindulva számolt a jelenségekkel. A ptolemaioszi vagy kopernikuszi szisztéma volt minden elképzelés alapja. Később ehhez járult még a titkos tudományok kozmocentrikus szemlélete, amely szélesebb távlatokat nyitott a gondolkodás részére. Mégis igazi, nagystílusú haladásról azóta beszélhetünk, hogy a térkoordináták rendszerét bevezették az asztronómiába. Ezt később dimenziótani megfontolások kiegészítették az időkoordináták és erőkoordináták szektoraival.

Végre megvalósult hát a régiek „egységes mező elmélete”, de ez most másképpen fest, mint ahogy akkor képzelték.

A heteropoláris tudomány kiszámította, hogy a gondolkodóképesség fejlődésével az univerzális integráció folyamatában nem kevesebb, hanem több intellektuális kategóriának kell létrejönnie. A világtér tágulása mindenekelőtt az individuumok fejében következik be, és hatalmas, rendezett mentálkoncepció-depotok megnyílásával jár. A táguló intellektus több komplex összefüggés-köteg organikus feldolgozására alkalmas. A térben és időben tekintélyesen megnövekedett Univerzum különböző halmazállapotú világszisztémák egymásbafonódásának kombinációja. Ez pedig csak új fogalmak, ezreinek segítségével tekinthető át plasztikusan. Megváltoztak a „realitás” a priori kategóriái. A dimenziótan egészen, más jelenségeket nevez reálisnak. Antik koncepciók véglegesen a lomtárba kerültek. Megállapítják, hogy „realitás” az időszalaggal való bizonyos hosszúságú kapcsolat nélkül elképzelhetetlen. Az egykori fizika hemzsegett az irreális elképzelésektől. Ilyenek voltak az atomrészek, amelyek állandósága mindössze néhány másodpercre vagy ennél is kevesebbre tehető. Ehhez hasonló jelenségek futó természetük miatt a bővített térszemlélet alapján sem számítanak valóságosnak. Kimondják és definiálják, hogy léteznek időegységek, melyek arányában a jelenségek valóságosak, ellenkező esetben a szóban forgó koordináta szempontjából túl gyors tüneménynek nincs realitása.

A mi koordinátánkban szemlélve, a másodperc töredékéig tartó atomrészek különválasztásának és önálló névvel való felruházásának nincs értelme és létjogosultsága sem! Ilyen esetben az elektronokat hosszabb fázisukban kell megfogni, illetve jelölni. A mezon-állapot csakis mint periódus jelzés szerepelhet. Az új ideológia a három létbázist egymásba átmenő attribútumokkal ruházza fel. A Térnek, Időnek és Energiának vannak szattwikus formái is. A különbségek a sűrűség és mélység tendenciái által jutnak kifejezésre.

Ugyanaz a princípium létrehozhat térbeli, időbeli vagy energetikai egységet. A teritóriumokat mozgási, áramlási vagy feszültségi keresztmetszetek hálózatai határolják el egymástól. Értékbeli sorrendben legmagasabb frekvenciát képviseli az Idő heterodimenzionális fonala, ezt követi az Energia sűrűbb mezőrendszere, s végül a Tér már ordinátákká kondenzálódott régiói.

A teret energiává lehet alakítani, az energiát pedig idővé konvertálni!

A transzformáció munkája óriási plusz frekvenciák bevetését követeli meg.

Fenti felismerés képezi a Dimenziókorszak technikájának alapját.

Ez lényegesen eltér a lejárt idő technikai elgondolásaitól. Ugyanis csakhamar kimutatták, hogy a Tér önmagában is gigászi energiák raktára. Ennek következtében lehetséges, és fel is tárult gyakorlati használatának kulcsa.

Térpozíciók azóta mint elektromos elemek cellái szerepelnek, amelyek összeköttetése távvezeték útján vagy rádióhullámokká alakítva, sokkal nagyobb energiák forrása a régmúlt áramforrásainál.

A nagy technikai átváltozás megérdemli, hogy külön fejezetet szenteljünk történetének. A teljesség kedvéért még megjegyezzük, hogy a Dimenzióéra további előretörése folyamán, hasonló felfedezésre jutottak az időt illetőleg. Itt is specifikus energiaforrás tárult fel, ami később leválthatja a térenergetika apparátusait.

A klasszikus időkben pusztán filozófiai absztrakcióként kezelt Tér-Idő koncepció az Új Érában a realitás leghatalmasabb erőforrásának bizonyult!

A MATEMATIKA ELTÖRLÉSE

Már a relativitás periódusának megalapozója kételkedését fejezte ki alkalom adtán, hogy vajon a matematika teljesen megbízható alapja-e a Kozmosz vizsgálatának.

Ismeretes az a magánbeszélgetés, amelynek során Einstein egy újságírótól megkérdezte: „Mit gondol, mennyi kétszer kettő?”. Amikor pedig az azt válaszolta: négy,

a fizikus kijelentette: „Maga azt mondja négy, mivel hisz a matematikában! De én nem mondom ezt, mert én nem hiszek a matematikában!”

Más természetkutatók néha hasonló kételyeket hangoztattak.

Hová vezethető vissza ennek a szkepticizmusnak az alapja? A nehézségek a magasabb fizikával kezdődnek és galaktikai szinten folytatódnak. Annak oka, hogy a reális világ jelenségeinél nem egészen megbízható a matematikai tételezés eredménye, mindenekelőtt az, hogy a matézis alapfogalmainak eredete más, mint a természettudományokban szereplő elvekéét. Egyik a másikból nem igazolható, és nem biztos, hogy ami az egyikben igaz, a másikban is kényszerítő erejű.

A matematikai fogalmak ideális mennyiségtani és logikai absztrakciók. A segítségükkel levont következtetések, illetve a velük végezett logikai műveletek önmagukban helyesek lehetnek, s mégsem illenek rá a természeti tények világára. Mert a természetben nincsenek pontosan meghatározható mennyiségek, és az egymásutánok nem szigorúan logikusak.

Egészen eltekintve attól, hogy számrendszerek magasabb koordinátájában a háromsíkútól eltérő szinkron összegeződések is felléphetnek, nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a matematikai műveletek szigorúan három- vagy négydimenziósak, s érvényességük e fölött csorbát szenved.

Ha a matézis műveleteit több ordinátóra kiterjesztjük, olyan végeredményekhez jutunk, ami a matematika bázisát eltörli.

Ilyen módon tehát ezzel a tudománnyal is úgy jártak, mint Newton fizikai elveivel a huszadik század tudósai. Amíg relatíve kis, közeli állagokról van szó, a matematika módszertana beválik; kereskedelmi, geofizikai vagy ekliptikai területen használható eredményeket produkál, azzal a korlátolt intellektuális tevékenységgel, amit egyenes vonalú következtetésnek neveznek. De kozmikus méretek között vagy az atomok asztronómiájában már semmi bizonyosságot nem érünk el ilyen úton.

Jellemző a Heisenberg-féle bizonytalansági faktor, ami statisztikai alapot keres matematikai műveletek igazolására!

Ez azonban már antimatézis! A huszadik század elgondolása szerint a számtan, mint tudományos eszköz fő előnye, annak tévedhetetlen pontosságában rejlik. De ezt a pontosságot képtelenek voltak a természeti jelenségekre sikerrel alkalmazni. Majd mikor ez nyilvánvalóvá lett, megkísérelték, hogy a logikai egymásutánok törvényszerű szuccesszióját tegyék meg a matematikai módszer fő előnyének. Az igazi tudományosság megállapításai éppoly törvényszerűen egymásból folynak, mint a számokkal végzett műveletek – állították. Ezért a tudomány ideálja a szigorú matematikai következetesség.

Mindazonáltal kétségtelen, hogy a matematika konzekvenciái és a tudományos megállapítások kényszerű természete között semmi hasonlóság nincs. A tudományos megfigyelések, statisztikák, megállapítások távol vannak a matézis önmagában hibátlan konzekvenciáitól. Sokkal könnyebb például két összeget egymással megszorozni, s végső eredményüket kimondani, mint egy természeti folyamat okát leszögezni. A matézis ugyanis néhány axiómára épül, s hibátlan működtetéséhez sem kell több néhány egyszerű értelmi manővernél, melynek szabályai adva vannak.

A természet vizsgálatában viszont semmi ilyen Kolumbusz tojása nem szerepel.

A jelenségek okai heteropolárisak, sokdimenziósak és nemcsak egyirányú szuccesszióban szerepelnek.

Ezt a körülményt különösen ajánlatos a dimenzióbúvárnak szem előtt tartania, mivel épp ez az oka annak, hogy nem lehetséges a folyamatok okait különválasztani az előzményektől és következményektől. Nemcsak az a bökkenő a bővített koordináták rendszerében való szemléletnél, hogy egyetlen tünetnek sincs különleges oka, hanem az, hogy még a látszólagos okok sorrendje sem kötelező!

Egyik dimenzió negatív helyzete például lehet a másik, dimenzió pozitív faktora. Így a műveletek létjogosultsága is kétes lesz. Kétszer kettő csak a szigorú körülírások esetén fog négyet adni! A helyi térre merőleges dimenzióval bővítve *már folyton*

változó eredmények jöhetnek ki. Minél több koordinátával bővül a fizika bázisa, annál kevésbé lesznek rá alkalmazhatók az egyirányú összegeződések törvényei.

A csillagászatban például a planétapálya számítások és időegyenletek területén kívül hamarosan leszámoltak a matematikai pontosság ideáljával. A fényévek ezreinek távolában elterülő világszigetek nagyságrendi és mozgási adatainak úgy megállapításánál, mind pedig kiszámításánál nagyszabású becslési akcióról van csupán szó.

A csillagászati könyvek galaktikai, kozmogóniai adatai pusztán kényelmi általánosítások. Abban a valóságnak semmi sem felel meg, mivel ezen az alapon nem is felelhet meg.

Ebben a távlatban fizikusok és csillagászok kénytelenek olyan időkkel és távolságokkal operálni, ahol pár száz fényév vagy néhány galaktikai hosszúság nem játszik szerepet.

Hogy egy rendszer átmérője tíz vagy száz fényév, csillagászatilag nem lényeges, matematikailag azonban megengedhetetlen, bár a valódi méretek megállapítására esetleg nincs mód.

Hasonlóképpen az igen távoli csillagok keringési adatai sem írhatók le azzal a pontossággal, mint saját naprendszerünk vezérbolygóinál.

Mikor pedig még távolabbi területek felbecsüléséről van szó, a pontosságnak már utolsó maradványát is el kell ejtenünk.

Felmerül ezek után a kérdés, hogy ilyen formán célszerű-e ezt a területet olyan tudomány mértékével kutatni, ami csak egészen közeli státuszbeli tárgyak felmérésénél adhat pontos eredményeket.

A Dimenziókorszak csillagászata nem habozott kimondani, hogy a bővített Kozmosz megfigyelése és felmérése csakis hasonlóképpen alterált számítási dialektikával lehetséges. A követhető eljárás inkább algebrai, mint matematikai lesz! Csakhogy ennél sohasem mennyiségnyi jelekkel, hanem dimenziófizikai szimbólumokkal operálunk.

A régi fogalmak egy részének, mint amilyenek a mennyiség, az összeg, az egyenleg, a nagyság, nincs semmi jelentősége, csak zavart okoznak, azért ezeket ki kell küszöbölni, mikor a Kozmikus Tér ötödik fokozatára érkezünk.

A műveletek új irányokban új eredményeket adnak, s új tényeket állapíthatunk meg velük, előbb még nem létező célok érdekében. Ha mármost a felső ordinátában érvényes eredményeket mélyebb szintre kívánjuk transzponálni, csak paradoxonokhoz vagy univerzáliahhoz szabad nyúlnunk. Ezek a szimbolikus állandók, azaz „Symbol constant”-ok, amilyenek a térelosztás tervei.

AMI A MATÉZIS HELYÉRE LÉP

A Dimenzió Eón kezdetétől nem sok időnek kellett eltelnie, hogy világosan lássák, mi az a mód, melyen a Komplex Tér életjelenségeit reálisabb keretben értelmezhetjük. A mennyiségtani egymásból folyó logikai és szűkebb algebrai metodikát félretették, és új obszervációs processzus eljárásait dolgozták ki. Megszületett, és a matematika helyére lépett a *biomátia vagy másképp meghatározva, az élettani jelenségek egymásba kapcsolódásának tudománya*.

Ez a kísérleti hatásmértan nem a jelenségek okait kutatta, hanem azt vizsgálta élettani úton, hogy a tünetmények hogyan kapcsolódnak egymással, milyen tapasztalható kiterjedéseken ömlenek keresztül, és mi a belső intenzitásuk.

Gyakorlati módon észlelték és figyelték a változásban szereplő energiafajták frekvenciáját és objektivációra törekvő sajátosságait. Mint teljesen harmadrendű szempon-tot, figyelemmel kísérték az időbeli kiterjedés-faktort is. Voltak ezután is mérőeszközök, de a szimbolizmusok elhajlásait vagy tendenciákat mértek vele.

Az új laboratórium-institúció mérőműszerei nem a súly és mennyiség, hanem a térgrammatika és a szimbólumkvantumok kölcsönhatásainak lejegyzésére voltak szerkesztve.

A biomatézis a régi tudomány egy elhanyagolt területén keletkezett. A mélytengeri biológia már hosszabb ideje rendszeresen feljegyzett és fenntartott komplexumokat, amelyek kiváló matematikai konstrukciók működését mutatják, élettani alapon, értelmi folyamatok nélkül.

A radioláriák csodálatra méltó konstrukcióit vetették újabb vizsgálatok alá, és levonták azt a szintén ősi tapasztalatot, hogy a természet geometrizál.

Ennek folytatásaként ugyancsak a természet kifejezett matematikai tevékenységére, és életfenntartó szimbológiájára is rájöttek.

A létrehozott konstrukciók, például a radioláriák és a kovamoszatok váza, minden emberi elképzelést meghaladó szépségűek, s amellet a legtökéletesebb szimmetria váltakozik bennük az életfeltételek által indokolt mértékű hullámelasztikával. Úgy-szintén az egyszerű és koordináta-szám-tan alpműveletei is meggyőző módon demonstrálódnak bennük.

A metszetek vizsgálata arra is rávilágít, hogy a matematika valóságosnak mondható műveletei milyen biológiai folyamatok absztrakciói. Ez fontos szempont volt a biomatézis műveleteinek megtervezésénél.

Kimutatták, hogy a szorzás a nemzés, az összeadás a megtermékenyülés, a kivonás a születés, az osztás az embrionális fejlődés szimbolizmusa.

Sok élettani folyamatnak azonban nem volt meg a matematikai analógiája, s ekkor jutottak a biomátia metodikájának birtokába. Már az első alaposabb megfigyelések mutatták, hogy mindezek a meglepő precizitású és szépségű funkciók, illetve építmények, értelmi tevékenység nélkül, a természetnek egy olyan irányító központjából sugárzanak, amelynek elsődleges forrása nem az agy!

Legtöbb helyen nem is létezik centrális ganglion központ, a produkció mégis fölülmúlja a központi irányítású intellektussal ellátott élőlények teljesítményeit, beleértve az embert is.

A három sík állagával kombinált intellektus-osztály lényei, melyek legfejlettebbike az ember, képesek rá, hogy a természet fölülmúlhatatlan művészi erejű konstruktív középpontjának irányító rezgéseit felvegyék. A természeti célszerűség és realitás megszabta pontosság reguláló sávja bekapcsolható a humánus intellektusába anélkül, hogy az értelmet meg kellene feszíteni.

Itt megint lényeges megállapítást tettek.

A természetnek ugyanis egy előrehaladott megfigyelés szerint nem ideálja a matematikai pontosság! A természet alkotásában vannak logikai, számszerűségi és esztétikai elemek, de ezek sohasem szigorúan következetesek, hanem lokálisan elasztikusak.

Ez azt is megindokolja, miért vezettek a huszadik század matematikai természetértelmezései mindig zsákutcába.

Akkoriban nem ismerték a fizikai adaptáció elaszticitás törvényét. Azt hitték, hogy elaszticitás csak az organizmusok világában létezik. De ez az elgondolás téves volt, mivel minden kozmikus állag és folyamat alá van vetve az elasztikus adaptáció regulatívájának.

Ez a világfolyamatokban résztvevő materiális bázisok öregségének, megelőző manvantarák elemi tapasztalatának következménye. Az anyag emlékezete hosszú prae-egzisztenciális csiszolódás öröksége. A biomatézis etapja az Univerzum vizsgálatának meglepő kreatív módjait tárja fel.

Kozmogóniakat és életfolyamatokat mikrokozmosz stimuláció formuláinak vezérlése mellett tudtak előidézni, és így bebizonyítani vagy cáfolni. Miután a kreatív lehetőségek axiómái ismertekké váltak, majdnem csalhatatlan eljárásokat eszeltek ki egy hipotézis valóságtartalmának lemérésére.

Ekkor már meglehetősen biztonsággal voltak képesek annak kimutatására, hogy mi lehetséges, és mi nem. Ez az elméletszakosok munkájának természetesen szárnyakat adott, mert ettől kezdve egyetlen jó nyom, amelyen elindultak, biztosan eredményre vezetett a kísérletek területén.

A biomátia szolgáltatta a Homo Universalis kezébe a természeti abszurdumok biztos eliminációjának eszközeit. Ez volt a biometria hipotézis-detektora, amellyel biztosítani lehetett, hogy a kutatók nem kerülnek holtvágányra.

HOMO TRANSZDIMENZIONÁLIS

A térszámítás integrációjának harmadik évezredében bekövetkezett az, ami az élet kibontakozásának során már több ízben előadódott. A fejlődési körök a hasonló tendenciák pontján összeértek, és kialakult az egykori celesztialis intelligencia prototípusa a kozmikus térségek megismerésének optimális lehetőségeivel. Létrejött a dimenzió ember. Ez az individuum, mely az okkult érzékszervek fiziológiájában tárgyalt szervek nagyobb részét már elemi iskolai tanulmányai során kifejlesztette, fel volt ruházva magasabb pszichikumának alternatív kapacitásával. Akaratának és tudatának beállításával képessé lett létérzékelése színterét változtatni azáltal, hogy agymezőit szűkítette vagy tágította. Mentális testében idegen galaktikák életkörébe léphetett be, planéták felszínén tehetett látogatást, távolba hatott, és mindezt azzal a realitással, mint a fizikai testek áthelyezése tette volna más körülmények között. Ek-

korra már mindenki ismerte a magasabb testekben való kihelyezkedés lehetőségeit. Végleg eldöntött kérdés volt már, hogy a Terra nehéz állagából szőtt anyaggal lehetetlen távoli égitestekre eljutni.

Ellenben a mentális kvalitások fokozásával olyan valósággá vált a térutazás, hogy sok száz parsecond távolságban lévő rendszereket is a gondolat sebességével értek el. Az iskolák sok elavult tantárgyat kiküszöböltek, s helyett a szekunder és terciér érzékszervek kiképzését vették fakultásaik közé. Ezek fejlesztése több hasznot hajtott, mint a régi matematika és algebra, amit a biomátia tökéletesen kiszorított a helyéből. A tornát a már ismertetett térgimnasztika váltotta fel. Tudatossá vált a pszichikai televízió, elektronenzor és hidrogén audió gyakorlati alkalmazása.

Ezek a távolbalátás, érzés és hatás pszichikai apparátusaivá lettek. A neutronómia, mely az asztronómiát követte, illetve az alacsonyabb csillagászatot elkülönítette a mentális képességek nagyszerű épületétől, és bizonyos értelemben akkor is a kivételes képességek beavatottjai számára volt hozzáférhető, saját egyetemét kapott.

A neutronómia fölöslegessé tette a testek áthelyezését idegen planétákra vagy difúziós koordinátákra. Neutronómiai végzettség után az idegen világszigetek és dimenziók tapasztalása semmiben sem különbözött a helyi életerek megfigyelésétől.

UNIVERZÁLIS CSILLAGÁSZATI AXIÓMÁK

Amiben az Új Eón gondolkodása és tudománya legjobban elütött az elmúlt érától, értelmi alapjának sokrétúsége volt. Axiómákat például nem egyes jelenségekből vontak ki spekulatív számítás alapján, hanem a Kozmosz emlékezetének raktáraiból vett intuitív tételek lakonikus megszövegezésére törekedtek. Egyszerűséget csak grammatikájukban igyekeztek elérni. Tételszövegezésük a legrövidebb formába hozta a manifesztum jellegű közléseket. A fogalmak és a mozgást kifejező igék azonban a már ismertkoordináta hatványokkal és régió szimbólumokkal lettek lejegyezve.

Az elavult algebrai jelzésmód mindössze számokat és betűket használt ilyen formában.

A neutronómia axiómái számok, képek, szimbólumok ábráival voltak bővítve, a térelosztás kategóriái szerint. Ebben a fogalmazásban egy tömondatokból összetett, háromsoros aforizma, valóban az egész látható Kozmoszt átfonta heteropoláris tudósításával.

Íme néhány egyszerűbb példa ennek a kornak a neutronómiai tananyagából:

1. A létezés szferoidjai mindenütt **12** az élet – és emlékezés alapjai.

2. A térkorong **5** bejárata más orgánumok használatát követeli.

3. A test **3** állandósítására **2** pszichikai intenzitás fokozandó.

A három axióma írásmódja első esetben ezt jelenti: A létezés alapja az egész Kozmosz 12 koordinátájáig körfolyamatok által van szabályozva. Az élet ezekben a szektorokban anyagot hoz létre, az emlékezés pedig szellemmé transzformálja az anyagot. A farkába harapó kígyó ősi Kozmosz-szimbólum, amely itt általános jelkép. A lefelé mutató háromszög az anyaggá sűrűsödés tendenciáját jelzi. Ugyanaz fordítva a desztilláció, transzmutáció, dematerializáció emblémája.

A második axióma a térkorongot az ötödik dimenzióig értelmezi. Speciális helyzet-meghatározás az Androméda csillagzata. Ide tehát a mágikus akaratmegfeszítés (pentagramm) juttatja el a térutazót.

A harmadik axióma a test szó után a hármas számmal a mentális test és Kozmosz jelét helyezi. Az állandósítás kettes száma ebben a vonatkozásban pszichikai projekciót ír elő szexuális bázissal. Mindezeket egybefoglalva, összeállítható az Androméda zónájában szükséges dimenziókihelyezkedés neutronómiai utasítása.

A fenti egyszerűbb, praktikus célú szövegnél sokkal bonyolultabbak az interkozmoszikus térségekben fekvő koordinátákat érintő *intázis spekulogrammok*. Ezek fölülmúlják az egykori indiai jóga-szutrákat elmélyült pszichogramjaikkal.

Jelen írásnak nem célja a részletek kidolgozása, ezért a nagy érdekességű neutrogrammok irodalmára nem térünk ki.

AZ ÚJ EÓN MŰSZEREI

Az ember fejlődéstani csúcspontjaihoz nem vezet egyenes út. A dimenzióember sem érte el rögtön képességeinek non plus ultráját mindjárt az út elején. Átmenetileg a technika reformjának ismételt változásai léptek életbe. Régi technokrata ideálok valósultak meg, és tudományos célok kerültek a mindennaposság hatáskörébe, amelyeket a dimenzió-integráció további előrehaladása során mégis félre kellett tenni.

A technikai ideálok eliminációját az tette elkerülhetetlenné, hogy sokkal egyszerűbb és tökéletesebb módszerek alakultak ki, amelyek a technika nehézkes eljárásait fölöslegessé tették.

Rájöttek, hogy még a legprecízebb gép sem vetekedhet biotechnikai szerkezetekkel. Technikai konstrukciót már a korszak elején is csak úgy fogadtak el, ha az valamilyen formában a Biosz organizációját utánozta. Az önmagukat javító, korrigáló, regeneráló gépeket soha nem tudták arra a tökéletességi fokra emelni, hogy a biológiai kontroll fölöslegessé váljon. A technika útja a teljes biotechnikáig azért érdekes, mert az emberiség szellemi fejlődésére vet fényt. Mindazonáltal a biotechnika is differenciálódott, pontosabban véve elhatárolódott bio-, pszicho-, és ideotechnikai szektorokra, aszerint, hogy az analóg gépesítés sejtélettani, lélektani vagy idegéletti mintákat utánozta-e.

A dimenzióember számára a térutazás már mentális távkontaktus kérdése volt, amit pszichomentális tréning útján el is ért. Az ezt megelőző átmenet ideje azonban még a huszadik század fogalmihoz közelebb eső műszerekkel és gépekkel operált a dimenzió-integráció következő állomásáig.

Érdekes néhány pillantást vetni az átmenet technológiájára.

Legelőbb is a csillagászati tudomány műszereit változtatták meg. Több méteres átmérőjű lencsákat és teleszkópokat már nem építettek a kétezredik év után. Ellenben felállították az első interkontinentális *anafrektort*. Ez keveréke volt a radarteleszkópnak, távcsőnek és televíziónak. Az anafrektor után *pentatrónokat* építettek. Ezekből

alakultak ki az első téridő automaták, vagy időgépek. Segítségükkel idegen koordináták felé lehetett térhidat építeni. A gépezet olyan erőmezőket gerjesztett, amelyen keresztül a radarteleszkóp hullámai akadálytalanul áthatolhattak, s az idegen világot fényképezni is tudták. A pentatron egészen a tizenkettedik térhatványig szabályozni lehetett. Az *idő-protenzor* még ennél is tovább hatolhatott a múlt és jövő szigetei felé. Mikrokozmosz, azaz ultrateleszkópikus atomvilágok éppúgy vizorja síkjába kerülhettek, mint makrokozmosz, illetve galaktikai képletek. A mezősűrítő alapelve a dimenziócsakrák turbináinak szerkezetét követte. Koszmosz koordináták hullámhosszait csak később tudták precízen rögzíteni. Ehhez tenzorkapcsolókat, un. koordináta váltókat kellett konstruálni, fixírozható körskálával. A rendszerek rezgésimpulzusainak heterodin egyeztetését külön számológép végezte, mert a térhidat csak rokon vibráció periódusában lehetett felfektetni. Ehhez az elemek periódusos rendszerének bármely eleme jó volt, ha atomjait erőgerjesztésre lehetett befogni.

Idegen sík csak azáltal kerülhet kontaktusba más dimenzióval, hogy saját anyagának részeit átalakítja a távoli terület anyagává.

Kapcsolódás pusztán azon a ponton jöhet létre, ahol az egyik ordináta valamelyik mezősűrítője szinkron ütemre áll be.

A hídfenntartás tehát anyagot semmisít meg, illetve felbontása után átdobja azt a túlsó partra. Az alakuló vagy földi szempontból megsemmisülő matéria adja az erőmezők hídjának esszenciáját. Ez olyan operáció-fajta, mint a régi benzinmotorok működése, csak itt nem kerékmozgást, hanem más teret és időt hoz létre.

Itt már kardinális különbség van régi és új technológia között. A régi rendszerben, ha változást kívántak, áthelyezték a szervezetet a helyi tér pontjára; az új technika a változást úgy létesítette, hogy eltolta magát a teret, vagy módosította az időszívet.

A pentatron mellett működött egy *formula szintező*, ami a szisztémák erőviszonylatainak különbségeit egyenlítette ki, továbbá iránymágnes, ami főleg mikroteleszkópikus ordináták fekvését állíthatta be automatikus módon. Hiperkozmosz méretek között ugyanis a skálabeosztás már nem volt a teresztriális technika elvei szerint szabályozható, s ezért más mértéket alkalmaztak.

A TÉRMOTOR

Bár a motorikus princípium a fejlődés előrehaladásával igen nagy mértékben megváltozott, mégis jelentős annak a felfedezésnek az időpontja, amikor az üzemanyagokkal hajtott gépezetek gyártását végleg beszüntették a Terrán.

A tizenkilencedik század közepe óta ismertté vált a hőelektromos elemek elmélete. Ez azon alapul, hogy különböző fajsúlyú fémekből készült drótokat összeforrasztva, a forrasztási helyeket melegítve áramokat kapunk. Az elemek sorbakapcsolása tetszés szerinti áramerősséggé fokozhatja a battéria teljesítményét.

A jelenségben nem maga a hőelektromosság különleges, hanem az, hogy az egyik energiát először itt alakították át más fajtájú energiává. A későbbi fotocella a fényt alakítja át elektromos árammá. A fenti mintára nemcsak fémek, hanem bármilyen azonos osztályú elemek egyesítése potenciálkülönbséget és áramot szolgáltat. A huszadik század elektrofizikája egyre növekvő mértékben foglalkozott kombinációs elemek kieszelésével, mert ekkorra már az óriási iparosodás folyamata a nehezebb energiaforrásokat, mint a szén és olaj, kezdte kimeríteni. A technikának rá kellett térnie korlátlan lehetőségű energiák hasznosítására.

Sorra építették a vízierőműveket a tengerjáráson, ár-ápályon, napsugárzáson alapuló erőcentrálékat. De mindezek nem tudták az egyre fokozódó igényeket kielégíte-

ni. A motorikus energiának mindig újabb koncepcióit eszelték ki, és végül eljutottak a térmotor gondolatához. Ennek elve akkor már meglehetősen széles körben ismert volt, csak ügyesség kérdésének számított: mikor állítanak össze praktikus gépezetet a forrás kihasználására. A térmotor a planéta körüli elektrontér, vagy ahogy a fizikusok akkor nevezték, az elektronehéj helyi potenciálkülönbözeteire, illetőleg változásaira épít.

Tudott dolog, hogy forgó planetáris felületek területe nem egyforma potenciájú. A helyi feszültségek a statikus kombinációk és aerodinamikai jelenségek miatt állandóan változnak, de a földrajzi pontoknak is megvan a fajlagos potenciálja.

A levegő elektromos töltése más a hegycsúcsokon és síkságokon. Ezen kívül a forgalmi központok fölött más a légkör, mint erdőségek és mezők felett. Az első gígszi térbattériát ezer méternél magasabb hegycsúcsok és bányavidékek között állították fel. Óriási, eltérő összeállítású fémantennákat kötöttek össze ellentétes struktúrájú fémelektrodokkal. A sok száz kilométer bázisú elem potenciálkülönbözete a centráléban hatalmas áramokat szolgáltatott.

A hegy-völgyi kontaktustelep sokszáz millió kilowatt állandó feszültségű áramforrásokat eredményezett. Alig valamivel ezután hozzáláttak, hogy a Föld forgásának turboelektromos energiáját hasznosítsák. A mintát a Marscsatornák rendszeréből

vették. Ehhez nem kevesebbet kellett megvalósítani, mint a Föld északi és déli pólusait, az ott megépített fémakkumulátor és antenna-egység elágazásánál összekötni.

Új kábelvonalakat fektettek le a tengerfenéken, ami kegyetlenül nehéz feladatnak bizonyult, de sikerrel megoldották.

Ez a leghatalmasabb energiaforrást adta a technokrácia kezébe, melyet a Föld története addig ismert. Az észak-déli földi dinamótelep forgalomba kötése után lényeges energiagondja többé nem volt a társadalomnak.

A Föld és valamennyi planéta egyúttal turbógenerátor is, és a potenciálváltozást mindenütt hasznosítani lehet megfelelő berendezésekkel. A Dimenzióérában mindazonáltal másfajta energiák monumentális tömegére volt szükség. Az interplanetáris erőátvitel és távolbahatás munkájához a Föld dinamóenergiája sem mutatkozott elegendőnek.

Az újabbkori elgondolások komoly formában foglalkoztak a Terráról irányított Hold és szatellitforgás elméletével.

A Föld húzóerejét és attrakcióját bizonyos irányokban meg lehetett hosszabbítani. Lehetségessé vált idegen planéták gravitációs terében keringő szatellitok irányított eltérítése és közelhozása elektromágneses energiaforrások segítségével. Ehhez természetesen csak magasabb koordináták hídján keresztül tudtak eljutni. A planétako-

hézió ereje (amely a gravitáció elméletét váltotta le), akár fényévek távolába is elért a dimenzió-konvertorok közbeiktatásával.

És ebben a stádiumban a térpotenciák tudománya lassan kiküszöbölte az elektrotechnikát, mert végre az elektromágneses jelenségek valódi háttere mögé láttak.

A dimenzióelektromosság keletkezésének megismerése az egész Földön véget vetett az üzemanyagokkal táplált motorok építésének. Bármilyen energiakvantum kitermeléséhez elegendő térpotenciák bizonyos receptorok útján való összekötése és adagoló központok felállítása.

Az a felismerés, hogy a világtér nem más, mint szektorokra tagolt elektromágneses mezők rendszere, a fáradozásokat arra a törekvésre koncentrálna, hogy a világtér erőrácszatát különféle gradációkban bekapcsolják az ipar és a tudomány gépezetébe. Elektromagnetikus, ideomagnetikus, és pszichomagnetikus mezők eltérő sűrűségű hálózatok alapjai, amelyek kontraszthatásra újabb iránymozgások, azaz áramok keletkezésének lehetőségét rejtik.

Az energiák generálódásának univerzális axiómája megállapítja, hogy minden állag összekötése energiák forrása.

Praktikus problémát egyedül a szigetelés, vezetés és irányítás jelent. Megállapították, hogy a kontrasztkombináció útján kihozott erő intenzitása annál nagyobb, mi-

nél távolabbi az elemek fajlagos osztálya. Az univerzális erőgeneráció megköveteli, hogy távoli fajlagos energiák *térkiegyenlítő útján* kerüljenek egymással kapcsolatba. A térkiegyenlítés az új potenciáltan találmánya, ami a régebbi elektromossági elméletben lehetetlenségnek számított volna. Az energetika tudományának ilyen téren való alakulása a világ városainak külsejét alaposan megváltoztatta. Eltűntek az üzemanyag-tartályos járművek, motorok, kábelek, sínek. A városoktól távol helyezték el a centrálékat. A járművek teljesen térpotencia meghajtásúakká lettek. Kis, egy-, két vagy többszemélyes könnyűfém kocsik bonyolították le az utasforgalmat a városok között. A közforgalomban a magánjárművek sebessége sehol sem haladta meg a negyven kilométeres óránkénti átlagot. Kontinentális vagy szatellit távolsági vonatkozásban más járműveket használtak. Ezek sebessége egyes esetekben még a fény sebességét is meghaladta, de gravitáció-kiegyenlítéses belső térrel voltak ellátva.

A gyorsasági rekordok ebben a korban már emberemlékezet óta megszűntek. Ismerték a sebességek és a szervezet működése közötti összefüggéseket, és a gyorsaság szükségtelen növelését egészségtelennek tartották, ezért nem is engedélyezték. A városi járművek kényelmes lebegéssel emelkedtek a levegőbe, és legfeljebb néhány száz méter magasságban indultak céljuk felé, ahol leereszkedtek álló helyzetben. Sietségre nem volt ok, s ezért minden közlekedés kényelmes lassúsággal történt. A

gyorsaság csak interplanetáris vagy kontinentális forgalomban volt megengedve. Itt azonban, amit mondtunk, a gravitáció szabályozás küszöbölte ki az élettani veszélyeket.

A térpotenciák fakultása, továbbhaladva, ismét újabb egyszerűsítést tett lehetővé. Most, hogy a régi mértékkel mérve elképesztő tökéletességű technológia birtokába jutott az emberiség, már nem tudtak más módon fejlődni, mint a fizikai bázis redukciója útján. Ez pedig az egész addigi technika reformját hozta magával. Bizonyos specifikus biológiai változások után *az életterek erőforgalma megteremti a passzív motorizálás funkciológiáját*. Ezt a jelenséget régebben mélytengeri kutatók ismertették, a sugárállatok és rotatóriák világában. A tengervíz közegében ugyanis annyira csökken az élőlények súlya, hogy pusztán űrkamrák kifejlesztése és nyílások feltárása vagy elzárása által képesek helyváltoztatásra.

Az életmiliő energiái a Kozmosz összes térségeiben szünet nélküli polidimenzionális áramlásban vannak, és ezek az áramlatok sohasem szünetelnek, noha bizonyos irányokban periodikus kihagyások vannak, ezek azonban nagyobb oszcillációfázisokkal összekötött szakaszok. Lehetséges ilyenformán helyváltoztatás és létfenntartás külön motorberendezések nélkül is, amint azt a sugárállatok konstrukciói és rotatóriák élete mutatja.

E biológiai organizációhoz az szükséges, hogy a szervezetek állaga az élettér energiáinak emelőképességével bizonyos arányban álljon.

Ez az arány a radioláriák és végglények esetében optimálisan van megoldva. Kevésbé tökéletes, de legalább súlyelosztás szempontjából kedvező a madarak és a rovarok testalkata, ami önmagában is hihetetlen fizikai teljesítményekre képesíti őket az emberével összehasonlítva. A madarak és rovarok esetében izmokra van szükség.

A mélytengerek élővilága ezzel szemben a radiolária osztályánál már csak lebegő kamrák és nyitóberendezések szerkesztését kívánja meg.

Ilyen analógiák áttekintése után láttak hozzá a Dimenziókorszak késői évezredekben az emberi faj élettani irányítói a species testi összeállításának megváltoztatásához, ami a diétetika és az életmód megváltoztatásával néhány évszázad lefutása után sikerrel járt, s az ember más planéta kohézió csoportba került, mint elődje, a majomember.

Ezzel a planéták közötti tényleges közlekedés utolsó fizikai akadályai megszűntek. De ekkor már a szülőplanéta fizikai elhagyása nem mutatkozott annyira kívánatosnak, mint korábban, amikor az ember saját alsó koordinátájának foglya volt.

A dimenzióember századrészre csökkenthető testsúlya csodák rangjával határos szomatikus teljesítményekre tette alkalmassá az emberi szervezetet.

Az, amit az antik fizika gravitációnak nevezett, majdnem egyáltalán nem létezett az új dimenziópolgár számára.

A testsúly egy biológiai felfedezés következtében tetszés szerint szabályozható lett.

Egy átlagban negyven kiló súlyú ember (ami az akkori Homo Heteropoláris átlagsúlyának felelt meg), akarata bekapcsolásával és egy idegközpont internális megfejtése után négy grammra csökkenthette testsúlyát.

Ilyen súlyviszonyok mellett az izomzat lököereje ötszáz méteres szökkenéseket tett lehetővé a levegőben. Az ember ezer méteres magasságból leugorhatott összezúródás veszélye nélkül.

És elérkezett a kor, amikor a mélytengeri kreatúrák életmódjához hasonlóan, a légköri áramlatok erejénél fogva, lebegő vitorlázást végezhettek, pusztán izomrándulásokkal kormányozva az irányok változásait.

TENDENCIA OSZCILLÁTOR

De ezzel még nem értünk az átmeneti korszak jelenségeinek végére.

A térváltozás a technikát egyre messzebb vitte a primitív mozgások irányától. Egy idő után már csak akkor konstruáltak gépeket, ha azok célja absztrakt tünemények felderítésével vagy pszichonintenzitásokkal volt összeköttetésben.

Sokáig vizsgálták a valóság formáit, és keresték az organizmusok morfológiájában lekötött erők értelmét.

A formaalkotó elv megszólaltatása és hasznosítása vált tudományos ideállá. Feltételezték, hogy nyilván a kristályformákban, növényi fiziológiában és állati alakokban kifejeződő tendenciák az objektiváció okai.

Ennek bizonyítására alkották meg első mentális szerkezeteiket (egyszerűen *gépeknek* nevezni már lehetetlen volna ezeket).

A tendencia oszcillátor a fotocellához hasonlóan fizikai erővé alakította a tárgyak formájának fenntartására elhasznált természeti energiát! Ennek segítségével meg lehetett állapítani: mekkora energia fekszik a tárgyak szimbolikus formájában.

A formák szimbológiája szerint más koordináták élettartamának alapjait szolgáltatta.

Készítettek iskolai demonstráció céljára erővonal motort. Ez bizonyos mágneses esszenciából húzott ábrák frekvenciaértékét mérte és bizonyította. A mágneses esszencia mennyisége minden ábránál azonos volt, de tetszés szerinti alakban lehetett elhelyezni, illetve semleges anyagból készült lapra önteni. A tükrös mérőszerkezet energetikai emanációkat jelzett az ábránkon. Az érték a formatendencia szimbolikus frekvenciájával változott.

Végül erőtersűrítő apparátust állítottak össze, és az életjelenségeket változó erőterben vizsgálták.

Ennek eredménye a városok légkörének higiénias sterilizációja volt.

Feltaláltak tér-idő reduktorokat, amelyekkel az időt vagy Teret szűkíteni és tágítani lehetett. Ez már az utolsó technikai állomás előkészületeit képviselte, ami után a fizikai sík jelenségei elvesztették érdekességüket a kutató elme számára.

A VILÁG MÉLYSÉGI TAGOZÓDÁSA

Mint ahogy az élőlények fejlődésének kezdeti stádiumában a külvilág megismerésének törekvése dominál, úgy később a belső állapotok észlelése kerül előtérbe.

A Föld tudósait először a Kozmosz külső része kötötte le, rákövetkezőleg az Univerzum tagozódásának belső szisztémáira terelődött a kutatók figyelme. Amilyen mértékben világossá vált, hogy a külső háromdimenziós térségek jelenségeinek feljegyzése nem viszi lényegesen előbbre az élet megismerésének folyamatát, olyan mértékben próbálták megállapítani újból és újból az élet elvont térfajtákba való kiterjedését.

A kultúra őskorában a metafizika kísérletezett ezzel, de egykorú metafizikusoknak több irányban is hiányzott ehhez a feladathoz a tudományos és intellektuális fegyvertete. Az okkult érzékszervek korában azonban a valóság mélységi tagozódásait sok irányból lehetett ellenőrizni, és csak jó terminológia kellett a polidimenzionális tények felvázolásához.

KOORDINÁTÁK KELETKEZÉSE

A tudományok ágazatai úgy szaporodtak, ahogyan a koordináták keletkeztek. Amiképpen valaha a hiányzó elemeket megtalálták az elemek periodikus rendszerének hiányadataiból, úgy számították ki egy-egy új, szükségessé vált tudomány

funkciológiáját az új tényekből. Minden új ismeretcsoporthoz egy új koordináta keretét tölti be. Az összes lehetőségek előre körvonalazhatók és a Dimenziókorszak műszereivel valóságos munkamódszerek állapíthatók meg.

NEOLÓG MÉRTÉKEK

A koordináta tannak, hogy megbízható eredményeket produkáljon, mindjárt a vizsgálatok kezdeti szakaszában szilárd támaszpontokkal kellett operálnia, jóllehet az új terület csak kevés bebizonyított adatot halmozott csak fel. Mindenekelőtt eléggé plauzibilis tételezési dialektikát vezettek be, időszerű axiómák igénybevételével.

Az már a dimenzióreform elején elkerülhetetlennek látszott, hogy a realitásnak több módon megfogható nomenklatúrája legyen, mint a pusztán számítás, melynél az objektumokat senki sem láthatja. A tudományok végső kérdései a térregeneráció korában újból szőnyegre kerültek, de itt a pusztán feltevés már nem elégedtek meg, még mint tárgyalási alappal sem. Magának a munkahipotézisnek is eléggé biztosnak kellett látszania, hogy komolyan fontolóra vegyék. Több részleges plauzibilitású feltevés esetén a maximális megegyezések változata lépett elő munkahipotézissé.

A tudományos realitás fogalma időegységek és koordináták által határozta meg azokat az objektumokat, amelyeket egy elgondolás szempontjából valóságosnak fogadtak el. Semmire nem mondhatták tudományos meggyőződéssel, hogy igaz, ha bizonyos állandóságot nem mutatott az idősáv helyi hosszában. Például az átváltozásban lévő atomrészek akkor már nem tekintettek realitásnak az első három térszisztéma szempontjából.

Egész jelenségcsoportokat kikapcsoltak a valóság elemeinek magyarázatából, mivel túlságos rövid élettartamuk következtében kevésbé voltak ellenőrizhetők, és nem szolgáltattak jó megoldásokat egy nagyobb állandóságú rendszer megvilágítására. És ahogy rájöttek, hogy az egykori matézis nem a legjobb leírási sémája a Kozmosznak, úgy az atomelméletet és kvantumteóriát félretolták a huszonnégy kiterjedésű Világegyetem leírásánál. Felállították az egyes dimenziók realitás tabulatúráját, időegységeinek és funkciólogiájának formaszimbólumaival együtt.

A dimenzióalgebra megbízható iránytű lett a bűvárok kezében. Tudományos fogalomszótárak, többsikű analógia-értelmezéseket közöltek az egyszerű hipergeometriai alakzatoktól egészen a huszonnegyedik értelemhatványig. Az új tételek rövidek voltak és fölépítésükben egyszerűek. De mérhetetlen távolságokat tudtak nagy biztonsággal áthidalni.

A tudomány végső doktrínáinak megszövegezésénél egybehangolódott és találkozott az élettan és a fizika. Amit fizikailag nem lehetett valóságosnak tartani, az élettanilag sem számított igaznak. Másrészt a fizikai sík jelenségeinek definíciói nagyon hasonlítottak a Biosz tünetjeinek leírására. Véglegesen elfogadták alapnak, hogy az organikus az anorganikus halmazállapot csak egy és ugyanannak a dolgnak két tevékenységi formája.

Ugyancsak leszögezték, hogy a Kozmosz összes tárgyainak létezik anorganikus és organikus alakja. Azt is kimutatták, hogy a halmazállapotok hálózatai ordináldivízióval több dimenzióba eshetnek egyidejűleg.

Valamely tárgy lehet kristály, növény, állat és neutrális esszencia egyszerre, de minden részlet más kiterjedésben fog feküdni.

Ezen túlmenően felfedezték természeti tárgyak tartozékait a szomszédos koordinátákban. Ezáltal a dimenziótani sztereometria plasztikus ábrázolásai a szintetikus ordinálatényeket keresztmetszetben is bemutatták.

Ekkorra már a fotográfia megoldotta az élő „tesszeraktok” plasztikus vetítésének feladatát is, és a dimenziók életét szimbolikus tendenciagrammokban vetítette hat kiterjedésű ernyőjére.

A polidimenzionális világ mozgó képeit nem vásznakra, hanem agyhoz kapcsolt receptorokra vetítették. Amint egykor a kristálydetektor idejében fejhallgatókkal figyelték a leadást, most ganglioncsatlakozású átrezgő kacsok juttatták a központi idegrendszer felfogó lapjára a többsíkú élménysorozatokat.

TRANSZCENDENS MILIÓK

Egy új művészet is felmerült a festészet utódjaként. Műértők a helyek pszichikai, vagy ideontartalmát úgy szemlélték, mint valamikor a képek barátai a tárlatok és múzeumok anyagát.

Sokan jártak a természet szokatlan pontjaira pszichikai benyomásokért. Történelmi események színterét pszichometriai lehallgatás tárgyává tették. S az új művészet szakértői eidetikus, azaz képsoralkotó tehetségük által tűntek ki. Ami azelőtt csak ritka érzékenységgű clairvoyantok vagy hellseherek képessége volt, most a műbarátok egy nagylétszámú csoportjának tulajdonává lett. A felidézett képek a helyszín múltját filmpanorámaszerű megjelenítésben mutatták a szemlélő bővített fantáziájának orga-

nikus televizora előtt. A tárgyak aurája az állatok szimatjához hasonló mágikus hatást tett a nézőkre, és összefüggő történeteket varázsolt elő.

De ezek a képzetek meg is feleltek a valóságnak.

KOZMIKUS TUDATTARTALMAK

A megvilágosodott dimenzióember tudományának célja egyre inkább a létbe törekvő formaképzés okainak kifürkészése volt. Mégis hosszú idő telt el, amíg a csillagrendszerek születésének valódi okai felmerültek képzelete előtt.

Csak akkor kezdték helyesen értelmezni az Univerzumban uralkodó teremtési sürgetés elvét, mikor a teomágia mantrikus grammatikája újra ismert lett előttük. Ennek alapján végre reálisan fogták fel a sokrétű keletkezés színterein uralkodó eseményeket.

Nyomára jöttek, hogy az objektiváció folyamatát örökké tartó kombinatív dinamizmus uralja, amelynek nincs kezdete, és a félhalmazódott változási inger időnként akció mantrákban jut kifejezésre. A mantrákat a világegyetem agydepotjai fogalmazzák meg, hogy az inger levezetését kreatív tevékenységbe oldják.

Egyik ilyen parancsszerű mantra ez: „Ami még nem volt, annak lennie kell.”

A létesülés parancsának oka egy pszichomentális berendezés, mely a 24. ordináta határán keletkezett, s amelynek működése dobja az alatta elterülő síkokra a kétirányú vonzás elemeit.

Ez úgy értendő, hogy a felső dimenzió kutatás meditátorai végre felfedezték azt a zónát, ahonnan minden ered, s meghatározták a processzust, ami a létesülés technikájának alapja.

A már idézett ideonszövíő apparátus a 24. síkon (neológ nevén ideonkomplexor vagy ganglionkondenzor) tevékenységét arra irányítja, hogy a legmagasabb fokozatú Kozmosz androgin elemeit komplexumokká fogja össze.

Az ideonkomplexor nem más, mint egy magas intenzitású Kozmosz dinamid; mező, amely belső spirálfordulatokat tesz, s a rajta keresztülhaladó szétszóró elemeket összeköti, mintegy fonallá szövi.

A komplexor nyílásai olyanok, hogy csak ideon és pszichon fokozatot elért egységek kerülhetnek járataiba. Más összetételű elemeket a mező eltaszít és szétszór. A mezőrendszer szövíőnyílása a ganglioncső, bizonyos élettani minták szerint köti össze a szemcséket, úgy, hogy végül kellő sűrűségi fokot elérve, az alanti ordinátákban láthatóvá válik a sejtszövedék és az atomszerkezet struktúrája. A szövíősminták az

Ahásha automatikus ideoncsoportosulásainak eredményei. Az Univerzum megelőző számtalan manvantarájának emlékei, rang, vonzás, és specifikus rokonság alapján lerakódó rétegeket képeznek. Ami ezekből a jövő gerincét képezi, az az a réteg, amit az örökké mozgó időszalag vagy térrács hiperdimenzionális feszültsége átprésel az ideonkomplexoron. A létesülési processzus mozgását, amint mondtuk, az időszalag vagy a térrács is megindíthatja. Aszerint, hogy melyik préselte a ganglioncső szövőfejéhez az Akásha réteget, változik a kreatív folyamat lényege. Ebben is – szűrőraszter szerint – igen sok változat keletkezhet.

A térrács a kristályszerkezetek, statikus szövetek képződését segíti elő, az időszalag viszont főleg dinamikai jelenségek forrása.

Az örökkévalóság menetében az Akásha egész tartalma átszűrődik az ideonkomplexor-mezőkön, s ugyancsak az emlékkötegek kerülnek a vetítőszerkezet fókuszába. Hogy mégsem lesz teljesen egyforma semmi, annak az az oka, hogy a ganglioncső és ideonkomplexor alakja is örökké változik.

A hiperdimenzionális meditáció speciális beállása a végtelenre már azt a zónát is mutatja, ahol a *kreációsterilitás elve uralkodik*.

Itt nincs ideonkomplexor réteg; s nem működik ganglion-projektor. Ennek következtében semmi sem jöhet létre, ami organikus konstrukció alapja lehetne. Ebben a

zónában hiányoznak a koordináta tenzorok, nincs megtermékenyülés, és nem szaporodnak az ideák.

A hetedik fokú meditáció megmutatja, hogy a nemzési aktus, a csíráképződés folyamata és a fejlődés, lényegében szintén az ideonkomplexor tevékenysége, a Biosz vagy matéria síkjára vetítve.

A ganglioncső spirálnyílása fölötti dimenzió csak szétszórt, magányos elemeket tartalmaz. Ezekből már nem lesz rendszer, és életforma alapját sem fogják képezni soha, mivel *hiányzik az ideonkontaktusuk*. Végtelen nagy a steril, szaporodásra képtelen ideák száma. Idővel az időszalag és dimenzió-térhenger rácsozata elkoptatja a természeti folyamatokban résztvevő komplexumok elektronvégződéseit, s az összekötő szerv nélküli ideoncsoportok sterilekké válnak. Ezek besodródnak a többi meg nem nyilatkozó objektumok kötelékmentességi régiójába, ahonnan nincs visszatérés.

A létnek az a fajtája, ami itt uralkodik, az abszolút szabadság, kapcsolódás-nélküliség, rendszertelenség, összeütközés-képtelenség felső fokozata. Elemek kombinálódnak egymással, de semmi sem marad meg annyi ideig, hogy bármiféle organizáció keletkezhetne belőle. A létezés ilyen alakulásának megértése, számunkra, akik az ideonkomplexor teremtményei vagyunk, roppant nehézségekbe ütközik.

És mégis, sokan éltek már a múltban is, mint ahogy a jövőben sem fogyhat ki a számuk azoknak, akik tudatosan e felé a zóna felé törekednek.

Mert a kötetlenségi szektor önmagában véve nagyobb és több titkot rejt, mint az egész huszonnégyszeres dimenziós Kozmosz-gigász, ahol minden összefügg.

A csillagrendszereket éppúgy az ideonkomplexor hozza létre, mint a Biosz organizmusait.

A csillagvilágok keletkezésének mélyebb oka megegyezik az élő szervezetek születésének alapjával.

AZ IDEONKOMPLEXOR

A dimenzióember tudománya ekkor már az eget ostromolta, és azt lehetne mondani, hogy több Univerzumot kezdett meghódítani, mikor a keletkezés egyik egyetemes titkát megfejtette.

Hogy a dolgok létrejöttek és kombinatív irányításának valóban a térganglion szüntelen tevékenysége az oka, azt hamarosan egyszerű ideonszerkezetekkel tudták demonstrálni.

Ugyanis megállapítást nyert, hogy az idézett komplexor funkció a 24 tenzoros világtér semmilyen pontján nincs elszigetelve. Ebből azt a következtetést vonták le, hogy nincs gyakorlati akadálya kisebb kreatív akkumulátorok felállításának. Lehetségesnek kellett feltételezni olyan ideon összeállítások kumulációit, amelyek az alanti síkok bármelyikén állandó közegbe lennének kötve, s a belőlük sugárzó eszmék megvalósulásáig árasztanák kreatív felszólításaikat.

Az ideonprojektorok természetesen szimbolikusak és természeti erőforrásokkal tápláltak lettek volna.

Az elgondolások erősen emlékeztetnek az atlantiszi mágia hermetikus gépezeteire, amelyek néha élőlények biológiai energiáit dobták a mérlegre mágikus céljaik elősegítésére. Az antik mágiában lények teremtését, illetve generálását kötötték össze titkos célok szimbológiájával, úgy, hogy az ilyen okból világra hozott állat vagy egyén élete fogytáig a belé oltott cél doktrínáit éltette és sugározta. A dimenzióember teremtő fantáziája azonban ehhez az eszközhöz nem nyúlt, hanem a természet erőit kötötte be szimbolikus gépezetének táplálására. A mozgató erő egy-egy mesterséges vízesés vagy antenna-mantra-leadópiramis volt, amely parancsát közvetítette.

És a demonstrációk sok fajtája teljes biztosságú eredményekre vezetett. Az élő energiával táplált *Kreotón* elkerülhetetlenül létrehozta a kívánt térségben kitűzött objektivációt.

Most már az élet külső formái teljesen hasonlókká váltak Atlantisz kultúrájának képéhez.

De az intelligenciák nem voltak többé ugyanazok.

Ez a világ öregebbé, tapasztaltabbá és óvatosabbá vált. A mentális munkát létük értelmének ismerték fel, ez pedig elvonta figyelmüket a fizikai síkról.

Abban az időben tulajdonképpen már nem is voltak a fizikai világ polgárai...

UTAZÁSOK A PSZICHON UNIVERZUMÁBAN

A fizikai sík formáitól elfordult intellektusnak úgyszólván egész tevékenysége felső térfajták világában folyt. Amint egykor a művészetekkel, zenével, költészettel foglalkozó ember, aki végül arra ébredt, hogy egyedül csak a zenét, költészetet vagy szaktudományát tekinti valóságnak, úgy *a dimenzióember egy idő múltán már kizárólag idegen dimenziókban élt, noha teste még a Föld Bioszából szedte életenergiáit.*

Mégis, ezek már nem voltak a szó igazi értelmében emberek! Az életmódok nagymértékben átalakultak, az individuumok fajlagos fokozatokon keresztül egyre ritkább összetételű világok hatáskörébe mélyítették el mentális receptoraikat.

A földi Biosz története sok élőlényt ismer, amelyek kételtűek és elég sokat, amelyek élete diffúz koordinátákban van elhelyezve.

Ezeknél külön térségben tartózkodnak az energia metabolizmus szerkezetei, külön állanak az érzékszervek és megint máshonnan irányítják értelmi funkcióikat. A haladó tudomány ebben az eónban a növények életét is dimenzió terminológiával jelölte már, sokkal találóbban, mint annak előtte. A gyökér a fizikai sík képviselőjének számított, a virág az asztrálsíkot ábrázolta, s a botanikai aura a mentális kvalitásokat tüntette fel. Akkoriban az aurákat láthatóvá tudták tenni, s komplex fényképeken rögzítették a növények élettendenciáit.

A dimenzióember is több életű egységgé fejlődött. Immár képessé vált arra, hogy egy időben huszonnégy dimenzió életerével tartson fenn kontaktust érzékszervei útján.

A központi értelem pedig egy valóban interkozmoszikus agy közegébe sűrítette a polidimenzionális benyomásokat.

Mégis, egészen a nagy átváltozás koráig, ami később az alsó síkokat egyszerre megszüntette, hol itt, hol ott kötötte le figyelmét valamely jelenség. Hosszú időket töltött például a pszichon univerzumában, ahol a legintenzívebb érzéstartalmak planétái, napjai és csillagszigetei egzisztálnak.

A behatolás pontjai többnyire a csillagmeditáció egyes állócsillagai vagy fizikai égtájai voltak. Mert noha a fizikai sík minden része át van hatva a felső koordinátáktól eredő erővel, mégis ismerték azt a tényt, hogy a térpotenciák elve speciális közvetítőket tart fenn a világrészek között. Az ekliptikának különböző pontjairól ennek megfelelően könnyebb volt megközelíteni bizonyos magasabb világokat. Ezért a csillagok jógája folytonos kultusznak örvendett. Gyakorlataikban felkeresték a Tiszta Pszichon Galaktikákat. Ezek legtöbbször a Kozmosz nebulium rendszerein keresztül érték el.

IDEONGALAKTIKÁK

Az ibolyántúli Univerzum-régió, ami az egykori Amerika-köd vidékén terül el, a legkülönösebb félanyag ordináták szektora. *Világok ott csak az időben léteznek* anélkül,

hogy fizikai testet sűrítettek volna maguknak. A legtöbb helyi szisztéma csak fény-szimbólum-csóvák által jelzi jelenlétét a testben, ami e ponton mindössze üres tér. De a fénykötegek is felső oktávon indulnak. Ezt a régiót térben álló szigetek határolják, ahol a formák élete majdnem örökkévalóság. Ez a kristályideonok paradicsoma.

A következő zóna az idő görbületének hatótere. Ebben a legváltozatosabb életformák fordulnak elő, amelyek bizonyos idő múlva megismétlődnek. Azonban nemcsak a Földön ismert egyenes vonalú haladás irányában változik és ismétlődik az időelemek élete, hanem a jelenből a múlt irányában is megtörténnek az egyszer vagy többször előfordult események. Ebben a világban, ami egyszer megtörtént, annak kozmikus kényszer, illetve kreatív tükrözés folytán sokszor, ha nem is örökké meg kell ismétlődnie.

Ez a hely szinte az ismétlődések poklának volna nevezhető, mert a dolgok egészen az alap-princípiumok kopásáig másolódnak benne.

A hasonlóság is egyike a teremtő ingereknek, és sok teljesen egyforma kreatúra hullámszik itt. A lények természetesen erőszimbólumok.

Az idő görbületének világa, mint saját megdöntését, megszülte azt a zónát, ahol soha, semmi nem ismétlődhet meg.

A dolgok periodikus visszatérésének és soha nem ismétlődésének tehát szükség-szerűen megvannak az egymásra következő váltó szisztémái.

Aki az egyikbe belépett, annak át kell mennie a másikba is, mert a poláris végletek önmagukban elviselhetetlenek, s egyik létforma túlzásait csak a másik tisztító fürdő-jével lehet lemosni, illetve kiegyenlíteni.

Az Ideon Galaktika tartalmai mindenütt különleges objektivációs vázakat mutat-nak, amelyek a térformák struktúráit töltötték meg erőkkal.

Ezek az ideonhengerek nem láthatók, de életritmusokban és érzésfolyamok tartal-mában észlelhetők, mint pusztá időrendi szisztémák.

Ezeknek egyik ismert földi rokona a zene. Az Ideon Galaktikán sok hasonló, de mégis más létmegnyilatkozás van, amelyek a zene létrejöttéhez hasonlóan időszávrá rögzített élménytartalmakat adnak térbeli test nélkül.

Ezek mind ismétélhetők, ha a mentális receptor szerkezete gondolatáramot bocsát rájuk.

Miliők megszólalnak és érzéseket keltenek, esztétikai individualitások közelítik meg a térutazót, és harmonikus vagy diszharmonikus érzésekkel töltik el valóját. Egész periódómák életét mondják el időképletekben, s ezek a képletek intenzív ér-

telmi benyomást is tudnak kelteni. (Periodómák az idősáv szakaszainak fennállási egységei.)

LÁTHATATLAN ELEMOK KOMBINÁCIÓI

Az ideonsík ultraviolett rétegein túl a kozmikus formák már vagy mind láthatatlanok vagy némi látható gyökér mellett túlnyomóan anyagtalanok. Az összetartó elv mégis mindet rendszerekké fűzi, s a magasabb mentális szervezet orgánumai valamennyit észlelhetővé teszik.

Ezeknek a lényeknek a léte segíti elő a dimenzió-integráció művét. Az Új Dimenziók láthatatlan organizációk behatolásai alattuk fekvő síkok életébe. *Valahányszor koordinátákkal bővíül a tudomány, összefolyik két világsík.*

A hidakat először a pionírok agya tartja fenn, azután a tömegek is rálépnek erre a hídra. Természetesen az, amit különféle történelmi korszakokban hol fejlődésnek, hol kibontakozásnak neveztek, nem mindig emberi oldalról indul ki.

Felső világok is keresnek alanti területekkel érintkezést, mint ahogyan az ember leszáll a Föld mélyére, hogy szenet vagy drágaköveket termeljen ki a mélységből.

VILÁGSZIGETEK HASZNA

Felmerülhet a kérdés, hogy miért tagozódik a világ koordinátákkal elhatárolt szigetekre. Ez hasonló okok folyománya, mint a nem nélküli és a szexuális polarításokon keresztül való szaporodás.

A szigetek a legmagasabb koncentrációi azoknak az eszméknek, amelyek az őket létrehozó ideákat éltetik.

Ezen keresztül kerülhet leghamarabb kiegyenlítésre a rendszerek kontraszttartalma, a világok erő-tenzorainak olyan a szerkezete, hogy sugarak kereszteződési pontjain központoknak kell keletkeznie.

A kérdés részleteit a kozmikus feszültségek tudománya taglalja. Ugyanez magyarázza meg a térmiliók szerepét az Univerzumban.

Az ideonkomplexor tevékenysége csak központi elágazásokon keresztül érvényesülhet.

A kötetlenség zónájában, ahol térszigetek nincsenek, rendezett tevékenység sem folyhat.

ESZMEKÖTEGEK KOHÉZIÓJA

A világ realitása tulajdonképpen a kozmikus mezőket kialakító eszmék lánckapcsolásának függvénye. Csak az érzékelhető reálisnak, amit az ideonkomplexor fonállá képes sodorni. *Ebben a vonatkozásban joggal beszélhetünk a valóság szövedékéről, mert az nem más, mint kreatív eszmék mágikus összekapcsolása.*

Lehetséges a láncolatok felbontása is, és ilyen esetben a világ az érintett pontokon bizonytalansági övezetbe hull. Elavult eszmék ezt az utat követik, de a világból való végső szabadulás formulája is a létesülés kohézióláncának felbontását tanítja. Hogy ilyen kiút létezik, és mindig is létezett a világon, azt a nirvanisztikus filozófiák szívós fennmaradása bizonyítja. A szövevények Univerzumának lakója tehát magas komplikációjú dimenzióintegrációja ellenére is eredetének gyökereit a meg nem nyilatkozóban tartja. A hiperkozmoszikus ranglétrán feljutott entitás örök privilégiuma, hogy a bonyodalmak fonalát egykor saját akaratából elvághassa. Akkor pedig a huszonnegyedik tenzor vonzaskörén túleső világ polgára lesz, mint annyi elődje.

A TUDOMÁNYOK REDUKCIÓJA

Már a Dimenziókorszak elején felderengett a gondolkodás úttörői előtt, hogy lehetségessé válhat az emberi tudományok oly szintézisbe tömörítése, amely az elágazásokat fölöslegessé teszi. Egyszerűsítésre vagy legalábbis leegyszerűsítésre, a megelőző nagy komplikációk után maga *a természet is törekszik, ha a komplex megoldások elérték céljukat*. Ugyanez történt a gondolkodás kifinomodásával is a dimenzióintegráció folyamatában. Ami addig lehetetlen volt, a kiterjedések eónja elérte. Egyre több rész tudományt minősítettek fölöslegesnek, múzeumi anyagnak, míg végül a múlt irányában szélesedő ismeretek újra szűkületnek adtak helyet a jelen felé. És amilyen mértékben tágult a Kozmosz felső oktávja, úgy húzódott össze lefelé. Legvégül a dimenziócsillagászat valamennyi hasznos és szükséges tudáságazatot összefoglalt, sőt az iskolák egyetlen tantárgya ez lett.

Persze a Kozmosz megismerésének empíriája igen sok alosztályra tagozódott, de a régi fakultásokkal szemben rendelkezett azzal az előnnyel, hogy teljesen egységes alapelvekből lehetett levezetni jelenségeit.

Végül pedig ellentmondásmentessé vált elmélete is, ami praxisával szinkronban futott.

SZATTWIKUS KVALITÁSOK, MINT LÉTCÉLOK

És a lenti világtérségek planétáin elérhető tudás célja, egyetemes deklaráció által, a szattwikus kvalitásokra mutatott rá, mint iránytűképzetre. *Az élet célja a dimenzió-ember szempontjából a szattwikus bölcsesség elérésében kulminált.* Eszerint az élet kozmikus jelenségét sehol nem elég elkülönített szektoraiban vizsgálni, hanem azt az összes elérhető szintereken kell követni, ha plasztikus képet kívánunk róla felállítani. Ilyen távlatú vizsgálódás természetesen csak a Dimenziókorszak orgánumainak birtokában vált lehetségessé. Az Univerzum tüneményei és processzusai egymással kiegészítve plasztikusak, máskülönben nem.

Ez az élőlények szempontjából az összes ordináták indokolását adja, nem régiókra korlátozva.

És a térkategóriákban véglegesített formátöltési változások, egyetlen életidő tartamára szorítva, nem nyújthatnak kielégítő okokat tevékenységük magyarázatára. Panorámaszerű kontinuitásban viszont mély értelmet ad minden, ami különben céltalannak látszhat.

A Dimenziókorszak is elérkezett fizikai végéhez, bármekkora volt is tökéletességének terjedelme.

AZ UTOLSÓ KOZMIKUS VÁLTOZÁS

Az alsó koordinátákból felfejlődött entitások érintkezési pontja születésük talajával egyre inkább elvékonyodott. A planétatestek mindig kevesebb energiát szolgáltatnak szülőtteik részére. A kultúrák, melyek kifejlesztését a dimenziópionírok ambicionálták, már egyáltalán nem voltak többé fizikai jellegűek, akár más dimenzióban is keletkezhettek volna. A gondolkodó lények lelki élete, intellektuális habitusa egészen kerubivá tisztult.

És egy titokzatos élettani operáció folytán, amelyet a Tér Szelleme sugallt híveinek, egyszerre összezsugorodtak a fizikai világ tartópillérei. A fizikai kozmosz elmerült az időszám mélységében, s a belőle kilépő lények ott folytatták életüket magasabb szinten, ahol a múltba süllyedő világ talaján kiépítették mentális miliőjüket.

A fizikai valóság eltűnt, mert többé nem volt rá szükség. A legsűrűbb állományú bázis szerepét ettől kezdve a pszichikum vette át.